

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A REVERSE HAREM SERIES

A woman with long black hair, wearing a black top hat and having white skull makeup on her face. She is holding her right index finger up to her lips in a 'shh' gesture. She has a tattoo on her left shoulder. The background is dark and textured.

THREE TRIALS

THE
DARK SIDE
BOOK II

KRISTY CUNNING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Üç Deneme
Karanlık Taraf (kitap II)
tarafından
USA Today Çok Satan Yazar
C.M. Owens'ın yazdığı gibi
Kristy Cuning

OceanofPDF.com

Telif Hakkı 2017 C.M. Owens

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu e-Kitap sadece sizin yararlanmanız için lisanslanmıştır. Yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez.

Bu kitaptaki öykü, hem fiziksel hem de dijital tüm ortamlarda yazarın mülkiyetindedir. Bu mülkün sahibi dışında hiç kimse, bu eserin yazarının açık izni olmadan bu romanın herhangi bir öyküsünü veya bir bölümünü herhangi bir ortamda çoğaltamaz, kopyalayamaz veya yayınlamaz.

OceanofPDF.com

Okuduğunuz için teŖekkürler! Karanlık tarafa hoŖ
geldiniz... Üzgünüm. Kendime engel olamadım.
Eninde sonunda söyleyeceğimi biliyordun.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Sadece bir öneri: Şeytan "*Oyunlar başlasın*" dediğinde, ters yöne koşup koşamayacağınıza bakın. Eğer yapamazsanız, büyük kız külotunuzu giyin. Birileri ölebilir.

"Çizgiyi geçen ilk on kişi yükselecek," diyor Şeytan'ın oğlu Kabil yönetimi devralırken. "Herkes ölse bile, kimse bitiş çizgisini geçemezse, kimse kazanamaz."

"Şeytan ölürsek bize ne olacağını görmek istiyor," diye homurdanıyor Jude. "Olan biten bu olmalı. Durumumuzu bilmemekle ilgili tüm o saçmalıklar saçmalıktı."

"Şeytana güvenmekle ne düşündüğümüzden pek emin değilim," diye mırıldanıyor Ezeziel, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Tekrar dönüyorum, Şeytan'ı neredeyse heyecanlı bir şekilde sırtırtırken ve onlara bakmaya devam ederken buluyorum.

"Cehennemin göbeğinde yaşayanlar ya da kraliyet mensupları dışında kimsenin hayatta kalamadığı bir diyarda hayatta kalmayı başarsak bile, bu parkuru Lucifer'in inşa ettiğini unutmamalıyız. Bizi çemberin içine sokabilecek yanılsamalarla dolu olacak. Eğer o istemezse buradan asla çıkamayız," diyor Gage sessizce.

Bana o sarayı ve duvarlardan geçerken bile nasıl daireler çizmeye devam ettiğimi hatırlatıyor. Onlara odaklanıp kendimi onlara zaplayana kadar çıkamadım.

Ne olduğundan emin değilim. Cehennemin göbeğinden asla çıkamayacakları hakkında konuşmaları ve Şeytan'ın bunun her dakikasından zevk alıyormuş gibi gülmesi arasında kendimi kaybediyorum.

Üzerime bir sis çöküyor ve birbirleriyle konuşmaya devam eden adamlardan uzaklaşıyorum. İnsanların *arasından* sıyrılarak Lucifer'e doğru ilerliyorum, asidik güç parmak uçlarımda yanıyor ve kalp atışlarımda donuk yankısı damarlarımda atarken serbest bırakılmayı talep ediyor.

Lucifer'ın gözleri hâlâ sol tarafa bakıyor ve yaklaşan kıyametleri hakkında konuşan adamları izliyor. İçimdeki korku ve dehşetin her bir zerresi serbest bırakılması gereken bir güce dönüşüyor.

Elim hiç düşünmeden dışarı fırlıyor ve Lucifer'ın gözleri odanın diğer ucuna fırlamadan saniyeler önce açılıyor.

Bir duvara çarpmadan önce kalabalığın arasından geçerek ağır bir alkışla yere düşüyor. Ama acı içinde çığlık atmak yerine gülmeye başladığında, elim titriyor ve sonra yavaşça iniyor.

Bir parça umutsuzluk da ona katılırken içimde hastalıklı bir his kayıyor. Lucifer tozunu alır, hâlâ sırtıtmaktadır, hiç etkilenmemiştir.

Partinin geri kalanı sessizliğe bürünmüş, bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenirken tüm gözler Şeytan'ın üzerinde.

Lucifer yüksek sesle, "Birileri bu kurstan hiç memnun değil," diyor ve ardından diğer birkaç psikopatla birlikte gülüyor.

Gülümsemesi dudaklarında kalsa da gözleri kısılıyor ve beni arıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Şeytan'ı alt edemeyeceğimin kanıtı karşısında içimde bir boşluk hissederek, Şeytan'ın benden önce davranacağı endişesiyle dönüp hızlı adımlarla çocuklara doğru yürüyorum. Yanlarına varır varmaz Jude bana sırtıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Şeytanı herkesin önünde odanın öbür ucuna fırlatmanın özel bir nedeni var mı? Yoksa sadece intihara mı meyillisin? Bunun sen olduğunu anlayacaktır," diye belirtiyor.

Lucifer tahmin edilebileceği gibi buraya doğru gelmeye başladığında arkama bakıyorum.

"İnsanları içten dışa doğru yiyen asit gücümü biliyor musunuz?" Onlara soruyorum.

"Evet," diyor Ezekeil tereddütle.

"Şeytanı odanın öbür ucuna ben fırlatmadım," diyorum Lucifer yaklaşırken, attığı her adımda gülümsemesi korkutucu bir şekilde genişliyor. "Onun üzerinde asit gücünü kullandım."

Jude nefesinin altında bir küfür mırıldanıyor ve içimden geçerek Şeytan yaklaşırken önümde duruyor.

"Görünüşe göre birileri biraz sinirlenmiş. Bana ne *dediğini* söyleyin," der Lucifer onlara.

Lamar'ın arkadaşım olduğunu sanıyordum ama görünüşe göre asıl önceliği Şeytan'mış, diğer herkesin canı cehenneme. Bir cinsiyetim olduğunu öğrendikten sonra Şeytan'ın benimle daha fazla ilgileceğini hiç düşünmemiş olsam da, Lamar'ın bildiğinden eminim.

"İçeride başınıza bir şey gelirse bu şeytani orospu çocuğunu öldürmenin bir yolunu bulacağını söylüyor," diyerek Jude'un sırtına yaklaştım.

Kai boğuk bir ses çıkarır ve Jude sırttır. "Üzgün olduğunu söylüyor," diye yalan söylüyor Jude. "Haddini fena halde aştığını biliyor ama gerçek bir varlık olmadığı için doğruyu yanlış ayırt edemiyor."

Kafasının arkasına dik dik bakıyorum.

"Söylediğim hiç de bu değil ve dokunulabilir bir vajina beni gerçek bir varlık haline getiriyor. Bağımsız düşüncelerim ve duygularım da beni bir *varlık* yapıyor ama en çok vajina. Ve bu arada iyi bir vajina. Evdeki oylamaya rağmen kötü bir vajina değil."

Görünüşe göre stresli olduğumda saçmalıyorum.

Gage nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"İçimden bir ses bunun tamamen doğru olmadığını söylüyor," diyor Lucifer, yüzündeki o aldatıcı eğlence maskesiyle. "Ancak, bir dahaki sefere bana saldırmak istediğinde, benim de ona saldırmabileceğimden emin olmasını söyle. Her zaman bir denge olmalı."

Dönüp uzaklaşıyor ve ben de onu sırt üstü çeviriyorum.

"Kıçımın dengesi. Eğer bu onda bir iz bile bırakmadıysa, o zaman benden çok daha büyük bir üstünlüğü var demektir," diye çıktım, kendimi çok sinirli hissediyordum ve öfkemi kontrol altına almakta zorlanıyordum.

Bütün bu yerin içindeki şeytanla birlikte yanıp kül olmasını istiyorum. Ya da belki buz, ateşli aside dayanabilen adamı öldürmek için bir sayaç olabilir.

"Sakinleşmen gerek. Manella'nın bizi öldürmeye çalıştığını düşündüğünde bu kadar sinirlenmemiştin," diyor Kai çok yakınımından.

"Gücüm onun üzerinde işe yaramadı ama yine de içimden akarak Şeytan'ı vurdu. Sadece seni korumak için işe yarıyor, peki bu sana ne anlatıyor?" Hırlıyorum, gözlerim hâlâ Lucifer'in üzerinde, tahtına oturmuş, tembel tembel uzanırken, sanki onların ölümünü izlemek için dünya kadar zamanı varmış gibi.

Yumruklarım yanımda toplanıyor ve bütünleşmemek için mücadele ediyorum. Neredeyse ne olduğumu bildiğini ve beni bir tür tuzağa çekmeye çalıştığını düşünüyorum.

"Onu zaten öldürmeye çalıştın ve işe yaramadı. Belki de gücün sana hâlâ bir şey söylemeye çalışıyordur. Manella'yı öldürmeye çalıştığında olduğundan daha güçlü olduğunu unutuyorsun," diyor Gage yanımdan yaklaşarak.

Etrafımı sarıp beni sakinleştirmeye mi çalışıyorlar?

"Neden onu savunuyorsun?" Anlaşılabilir bir ihanet acısı hissederek kuşkuyla soruyorum.

Gage aslında biraz şaşırmış görünüyor, sonra yüz hatlarına öfke yerleşirken gözleri kısılıyor. "Onu savunmaya çalışmıyorum. Sen tamamen dönüşmeden ve o seni gözümüzün önünde öldürmeden önce seni etkisiz hale getirmeye çalışıyorum."

Beni sadece güçlerini artırmak için yanlarında tuttuklarını itiraf etmemiş olsaydı, neredeyse şu anda umurundaymış gibi görüldüğünü ve ses çıkardığını düşünecektim.

Her ne sebeple olursa olsun, bu endişe taklidi içimdeki öfkenin bir kısmını dindirmeye yetiyor ve göğsüme garip, küçük, hoşnut bir yanık yerleşiyor. Üzerimdeki etkilerini görmelerine izin vermeden arkamı dönüp tekrar parkura bakıyorum.

"Yarışmacılar, hazır olun!" Cain herkesin önünde durarak bağılıyor.

Bunu neden yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama Lilith'i nasıl yaktığımı düşünüyorum ve pantolonu alev alana kadar aynı duyguları taklit ediyorum.

Alevlerin tozunu almak için uzanarak küfür ediyor, ama sonra ateş paçasını koparmış gibi pantolonu düşüyor. Pantolonunu tutup yukarı çeker ve parmağıyla işaret etmeden önce İkizler ikizlerine bakar.

"Sizi lanet olası pislikler," diye homurdanıyor.

Adam arkalarından sinsice yaklaştırmaya başlayınca gözleri büyür ve odadan kaybolurlar. Görünüşe göre bu odada ikisi dışında kimse ölmek istemiyor. O da ortadan kayboluyor ve ben sırtıyorum.

Kraliyet aleminde en azından küçük bir kardeş dramına neden oldum. Elbette, küçük ve önemsiz bir şey ama en azından bundan biraz tatmin oluyorum.

Hera öne çıkar ve Cain'in bıraktığı yerden devam eder, tüm bu çileden çok sıkılmış gibi bir ses tonu kullanır.

"Hazır, ayarla, başla, falan filan," diyor elini küçümseyici bir şekilde sallayarak.

Bir ışık yanıp sönüyor ve beni bir anlığına kör ediyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

Birdenbire ateşli bir kanyona benzeyen bir yerin ortasında yalnız kaldık. Ateş akıntılar halinde ilerliyor ve önümüzdeki dağları sarıyor. Diğer tarafta, siyah, küllü ağaçlarla dolu bir orman ve sıfır ışık var.

Sağımız ve solumuz birbirine değdikçe ikisinin de içinde kayboluyor. İki seçenek arasındaki tek açıklıkta duruyoruz.

"Ormanda mı yoksa dağın tepesinde mi öleceğiz?" Gage her ikisi arasında bir ileri bir geri bakarak soruyor.

Jude, "En azından dağa tırmanırsak ölümün geldiğini görebiliriz," diye cevap verir.

Dağın tepesine zaplıyorum, etrafa bakıyorum, sonra aşağıya onlara geri zaplıyorum. "Sifon çekmemekle ilgili bir şey söylemedi. Parkuru bitirmekten başka kural yok," diyorum onlara. "Son ne tarafta? Biz sadece-"

Gage, "Seçeceğimiz her iki yön de Lucifer'in bu noktadaki gündemine bağlı olarak bizi sona ya da bir çembere götürecektir," diye araya giriyor. "Ve buraya geldiğimizden beri sifon çekmeye çalışıyorum. O bu yeteneği bir şekilde engelledi. Belki de cehennemin göbeğinde olduğumuz için işe yaramıyordur. Bu noktada kim bilir?"

"Ve bunu sadece bu formda yapabiliyorum - hiçbir şeye ya da kimseye dokunamadığım formda, böylece onları benimle birlikte çekebiliyorum, çünkü her ne sebeple olursa olsun, her yeni hediyenin bir dezavantajı var. Yine de Lilith'in bir armağanı olmamam gerekiyor çünkü bu imkânsız," diye belirtiyorum, yine abuk sabuk konuşarak.

Gage, Ezeziel'in hemen arkasında olduğu halde dağın yamacına tırmanmaya başlar.

Jude ve Kai de hareket ediyor ve Ezeziel'in Jude'a bağırdığını duyunca sırtıtıyorum. "İyi bir gece uykusu çektiğime gerçekten memnunum."

Jude şimdi biraz daha öfkeyle tırmanırken bir şeyler mırıldanıyor. Ben sadece takılıyorum, onları çıkıntının yakınında izliyorum, dikkatleri dağılmışken hiçbir şeyin onlara gelmediğinden emin oluyorum. Onlar çıkıntıya ulaşır ulaşmaz oraya zaplıyorum ve onları hazırlıksız yakalayabilecek tehlikelere karşı etrafı incelemeye başlıyorum.

"Acaba kıyafet yarattığım gibi silah da yaratabilir miyim?" diyorum onlara, onlar arkamdan yürümeye başlarken önlerindeki çorak dağ yamacında bir noktadan diğerine ilerliyorum.

"Riske atma," diyor Kai bana dalgın dalgın. "Lucifer muhtemelen her hareketimizi izliyordur. Ayrıca, cehennemde gerçekten zarar verebilmek için bazı silahlara ihtiyacımız var. Bunları gerçekleştirebileceğinizi sanmıyorum."

"Şeytan seni duyabiliyor mu?" Ona sordum.

"Hayır," diye cevaplıyor Jude. "Buraya gelmediği sürece olmaz."

Etrafıma bakıyorum ama bir zamanlar kapının olduğu yerde belirgin bir delik göremiyorum.

Yukarıya doğru lavların döküldüğü taraftan kaçınarak yürümeye devam ederken, konuşarak, "Yani dörtlülere odaklanıyorlar ve senin güçlerini öğrenmek için yanıp tutuşuyorlar. Hatta seni tepede olamayacak kadar güçlü olmakla suçluyorlar. Yine de bir dengeye sahip olmana şaşırmış görünüyordu."

"Bunu ben de fark ettim," diyor Ezeziel.

"Sadece meraktan soruyorum, sizce Dört Atlı'yı mı arıyorlar?" Ben soruyorum.

Jude homurdanıyor.

"Bunu ilk biz düşündük. Dört Atlı yüzyıllar önce, biz daha doğmadan önce, iki krallığın çarpışması sırasında öldürülmüş," diye yanıtlıyor Kai. "Bu konuda daha fazla bilgiye ulaşabileceğimizi düşündük ama öyle olsaydık bile bizi cehenneme sokmaya çalışıyor olurlardı; dışarıda tutmaya değil."

Hayal kırıklığı içinde bir nefes çekerek başka bir şey söylemeye başlıyorum ki, yarı kuş, yarı yılan devasa bir yaratık dağın yamacını yarıyor ve yemek için açtığı geniş, dişli ağızıyla tam içimden geçiyor.

Pullu kuyruk içimden geçmeyi bitirdiğinde içimde bir ürperti dalgalanıyor ve ben çağırmasam bile benden güç fışkırıyor, kuş-yılan acı içinde ciyaklarken kanatları tökezliyor ve aşağı doğru spiral çizmeye başlıyor. Dibe vurmadan hemen önce kendini yakalıyor ve bizim aksi yönümüze doğru fırlıyor.

"Bu hiç hoş değildi," diye homurdanıyorum, tekrar titriyorum, duşa ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. "Kuyruğunu gördün mü?"

Gage kıkırdıyor ama hepimiz artık içinden fırlayabilecek yaratıklar olduğunu bildiğimiz için dağın yamacını dikkatle dinlemeye başlıyoruz.

"O şeyin beni görüp görmediğini bilmiyorum ama insanların -Şeytan'ın bile- beni görmemesine rağmen neden bazı canavarların beni gördüğünü merak ediyorum.

Bunu yapabilirim," diyorum boş boş etrafıma bakarak.

Kimse gönüllü olarak olası bir cevap vermeyince ben de gevezeliğe devam ederek ekliyorum: "Belki de daha ölü oldukları içindir? Şu anki iğrenç hallerine gelene kadar cehennemin boğazı denen o ruh odasında ezildikleri için mi?"

"Belki de canavarlar bizim türümüzden farklı gördükleri içindir. Canavarlar her şeyi üç boyutlu olarak görmezler. Bu onların durumunda gelişen başka bir görüş seviyesi," diyor Kai bir kayayı itmeye başlarken zorlanarak.

Gage yardım eder ve lavın yolunu kesmek için tüm güçlerini kullanarak iki kayayı lavın üzerine devirirler. Bunun cehennem ateşi lavı olduğunu varsaymak güvenli. Batmadan önce hepsi hızla kayaların üzerinden atlar.

"Acaba beni bir mürekkep lekesi gibi mi görüyorlar? Öyle olsaydı psikoloji bana çok daha mantıklı gelirdi," diye düşünceli bir şekilde gözlemliyorum ve mürekkep lekelerinin filmlere basılması konusundaki tüm tavrımı değiştiriyorum.

"Ya da belki her şeyi birler ve sıfırlar olarak görüyorlardır. Bunlardan biri insansı olsaydı ve üst tarafa kaçsaydı kodun kaynağı olabilirdi."

Görünüşe göre benim gülünç olduğumu düşünüyorlar çünkü kimse benim çok yaratıcı düşüncelerimi sohbet başlatıcı olarak görmüyor.

Cevap vermeyi bıraktıkları için çoğunlukla kendi kendime konuşmaya devam ediyorum. Konuşmak beni sakinleştiriyor gibi görünüyor ve Şeytan'ın geldiğini görmemiz gereken ihanetinden dolayı hala nükleer düzeyde öfkeliyim.

İnsanların size asla şeytanla anlaşma yapmayın demesinin bir nedeni var.

"Neden sadece bir kız alıp onu o eğlenceli zamanlar için saklamıyoruz? Bu gerçekten bir kadına zaman ayıramayacak kadar bencil olduğun için mi? Dört yönlü kirli seks nöbetleri arasında onu zaman ayırmaya değer bulmuyor musun?" Zihnimi dağıtmaya çalışırken bir cevap beklemeden soruyorum.

Konuşmaya devam etmek için ağzımı açtığımda Kai cevap veriyor. "İlişkiler tek gecelik bir deneyimden farklıdır. Duygular işin içine girdiğinde dikkat bölünüyor. Biz denedik. Her zaman favoriler vardır ve hiçbirimiz favoriler olduğunda bundan hoşlanmayız, favoriler bile."

"Aramızda kıskançlık yaratıyor ve her zaman güç kaybına uğruyoruz," diyor Jude, bana biraz suçlayıcı bir şekilde bakarak.

"Favoriler değişir. Örneğin, başlangıçta benim favorim sendin. Şimdi Bay Bencil'in bir tık altındasın," diye belirtiyorum.

"Bizi numaralandırmıştın, bu yüzden en iyisinin dört olduğunu varsayıyorum?" Gage düşüncelere daldı. "Kai'ye olan düşmanlığına rağmen

beni en az sevdiğin kişi yapıyorsun.

ve onun bencil yöntemlerini."

"Aslında sizi gördüğüm sıraya göre numaralandırılmıştınız," diyorum kanayan bir kayanın üzerinden geçerken.

Evet. Taş kanıyor. Tehlikeli olup olmadığından emin değilim, ama eğer kanıyorsa, iyi bir kaya olmadığını söyleyeceğim.

Kesinlikle hijyenik değil.

Ya da belki de regl döneminde, bu yüzden üzerine basmanın onu normalden daha fazla kızdıracağını varsayıyorum.

"İlk girip çıkmaya başladığımda, varlığımdan sıyrılıp tekrar girdiğimde seni gördüm," diyorum Gage'e. "Seni ne kadar uzun süre görebilirim, kaybolmamın da o kadar uzun sürdüğünü hemen fark ettim. Birkaç gün boyunca seni her yerde takip ettim ama etrafında hiçbir şey göremedim ya da hiçbir şey duyamadım. Sadece sessizlik ve muhteşem dövme bir çapa vardı."

Boğazını temizleyip başka tarafa bakıyor, ben de omuz silkiyorum.

"İmgelemim kısa süre sonra genişlemeye başladı ve sonra Ezekeil'i gördüm. İlk genişlediğinde yanında olan oydu. Birkaç dakika sonra da Kai kadraja girdi. Sonunda tüm odayı görebiliyordum ve Jude son parçaydı. Sadece bir tanesi varlığımın yavaş yavaş büyümesine yardımcı oldu. Dördü birden ilerlemeyi katlanarak hızlandırdı."

Bakışıyorlar ama ben fark etmemiş gibi yapıyorum. Muhtemelen bir yalanı tespit etmeye ya da şeytani vajinanın ördüğü manipülatif ağı fark etmeye çalışıyorlar.

"Sonra seni ılımlı bir şekilde izledim. Ne zaman bir kadını geri alsan, bunu izlemeyi reddettiğim için kendimi kaybediyordum. Geri dönmek gittikçe zorlaştı, ben de sonunda izlemeye başladım. Sonra da daha önce izlemediğim için kendimi azarladım."

Kai bir kahkaha attı.

Onlara başlangıcımın ayrıntılarını anlatmadığım için hikâyeme devam ediyorum. "Sonunda ses geldi. İlk başta bunaltıcıydı. Kokular hemen arkasındaydı. Görme. Ses. Koku. Dokunmanın ortaya çıkması en uzun sürdü. Sonuncusu *tattı* ve onu hızla takip etti," diyorum ve son kısmı biraz sessizce ekliyorum.

Ezekeil biraz daha yaklaşıyor, sonra aramıza hemen mesafe koymak için bilinçli bir çaba sarf ediyor. O benim ilk tadımdı.

"Güçlerimizi artırmak için seni yanımızda tutmamıza çok kızdın ama kendini güçlendirmek için bizimle kaldığını itiraf ediyorsun. Çifte standart çok mu?" Jude tipik bir pislik gibi konuşuyor.

Her zamanki cevabım, tehdit ve mizahı eşit oranda içeren esprili ve sinsî olurdu. Bugün dürüstçe. Acımasızca dürüst olup damarları yırtsam da olur. Akşam karanlığında hepsi için ölüm gelebilir, sonra da vekaleten ben.

"Siz dördünüz büyümemin her adımında yanımdaydınız, hatta büyümeme yardım ediyor gibiydiniz. Hepinize bağlandım - hatasız bir şekilde sadık, acımasızca koruyucu, vahşice şehvetli ve trajik bir şekilde sadık. Hayatlarınıza sorunsuzca gireceğime ve paylaşacak bir kadına olan ihtiyacınızı karşılayacağıma gerçekten inandım. Size ne kadar acınası ve dar görüşlü gelse de, geri gelmemi sağlayan şey bu fanteziydi. Ve dördünüz bilmeden beni yıllarca kurtardığınız için, size asla ödeyemeyeceğim bir ölçekte borçlu oldum. *Bu* yüzden buradayım. Pes edip yok olabilirdim - hayat çok daha kolay ve daha az yalnızken geri dönebilirdim. Sonunda seni kurtaran kişi ben olacağım, bana verdiği her şeyi sana geri vereceğim, oldukça aşırı itirazlarına rağmen, bu yüzden kalıyorum."

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Bu, kalbimi ve ruhumu açmaya çalıştığım ve hemen ardından onlar tarafından parçalarının yüzüme fırlatıldığı ilk sefer değil.

Gariptir ki, etrafımızı saran garip gerilimi kırmak için ortaya çıkan bir sonraki kuş-yılan için minnettarım. Tıpkı bir öncekinde olduğu gibi yine içimden geçerek dışarı fırlıyor.

"Neden bana ateş edip duruyorlar?" O hastalıklı kuyruk içimden geçip giderken, kuş-yılan süzülerek bizden uzaklaşırken, ben patlıyorum.

Sanırım diğeri bir şekilde onu pullu kıcını tekmeleyeceğim konusunda uyarmış olmalı.

"Ben bir baş belasıyım," diyorum seksi hayalet topuklu ayakkabılarımla biraz daha uzun yürürken.

"En azından ölümle yüzleşmeye giderken bize bakabileceğimiz güzel bir şey verebilirsin," diyor Ezeziel kesin bir dille.

"Kıyafetim çok havalı ve seksi." Kai,

"Bu... bizim tarzımız değil, gerçekten,"

diyor.

Jartiyer kemerlerine bağlanmış kırmızı file çoraplarla birlikte üzerimde seksi, küçük, kırmızı bir Şeytan Cadılar Bayramı kostümü beliriyor. Klişe yaba, kırmızı boynuzlar ve küçük kırmızı topuklar cehennemin göbeğinin ölümcül gezisi için görünümü tamamlıyor.

Önce bir sessizlik oluyor, sonra birden gürültülü kahkahalar yükseliyor ve ben kırmızı dantel külotla kaplı kışımı sallarken kendi kendime sırtıyorum.

"Biraz fazla dikkat dağıtıcı olabilir," diye homurdanıyor Gage.

"Güzel olmasını istedin. Dantelli kışım olabildiğince güzel."

"Sanırım beni en çok gafil avlayan şey onun kibri," diyor Ezekiel kahkahalar atarak.

"Ben buna *güven* denmesini tercih ederim," diye bir kez daha belirtiyorum.

"Sanırım beni şaşırtan onun açgözlülüğü. Diğer kadınlara aldığımız tüm mücevherleri ve süslü yemekleri istiyor," diye düşünüyor Kai.

"Açgözlülük değil. Dürüst olmak gerekirse o kadar da açgözlü değilim. Bu kadınlara kısa ama tutkulu sevginin göstergesi olarak verdiğin hediyelere imrenerek beş yıl geçirdim. Seni tanımıyorlardı bile, ama sen onları böyle şeylere boğdun. Bunların hepsini hâlâ istiyorum," diye devam ediyorum. "Beni fantezinin geri kalanından mahrum bıraksan bile, yine de tüm o tatlı şeyleri istiyorum. Hayatımı kurtarmış olabilirsin ama bunu çaba harcamadan yaptın. İyiliğine karşılık vermek için kesinlikle çaba sarf etmem gerekti. Sevgi gösterilerinin minnettarlık göstergesi olarak kabul edilebileceğini ve böylece borçların dengelenebileceğini düşünüyorum."

Ortalık bir anda sessizleşiyor ve arkama dönüp baktığımda onların da sustuğunu görüyorum.

"Paran yok değil ya," diyorum bıkkın bir iç çekişle. "Sadece kullandığın kelimeler yüzünden," diyor Jude, hiçbir şey söylemeden. ses tonu ya da ifadesiyle uzaklaştırır.

Yer sertçe sarsılmaya başlamadan önce aşağıdan bir çığlık geliyor ve Kai yana savruluyor. Altımızdaki lav akıntısına doğru düşerken diğerleri onun için bağıyor.

Zaplayarak aşağı iniyorum, uçurumdan önceki son çıkıntıya konuyorum ve yanımdan düşerken elini tutmak için tam zamanında dönüyorum. Saçlarım yüzüme dökülürken eli hemen benimkini kavıyor.

Etrafımdaki ışık hüzmeleri neredeyse ikimizi de kör ediyor ve ışık kaybolmadan önce onu çıkıntıya doğru çekiyorum ve hayalet formumda yere yuvarlanıyorum, kalbim o kadar şiddetli atıyor ki yerçekimi beni engellemese bile neredeyse ayakta duramıyorum.

Kai yanıma düştüğünde nefes nefese kalıyor ve "Göründüğünden çok daha güçlüsün" diyor.

Mizahsızca gülüyorum, yukarı bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Ne oldu lan?! Tek gördüğümüz bir ışık patlamasıydı!" Gage bağıyor.

"Hayattayım," diye sesleniyor Kai. "Gerisi bekleyebilir," diye ekliyor ama ayağa kalkarken sanki sadece benimle konuşuyormuş gibi geliyor.

Kaybolan tüm ilerlemeye bakarken inliyor.

"Seninle tepede buluşacağım. Oyalanma. Dünyayı bu kadar sert sallayan şeyin ne olduğunu bilmek istemiyorum" diye sesleniyor.

Bir dakika boyunca beni inceliyor, ama ben arkamı dönüp tekrar yürümeye başlıyorum, burada yalnız kalmaması için onunla kalmayı seçiyorum.

"Katılma dürtüsüne boyun eğmeden üç gün dayanabilecek misin?" Kai bana soruyor.

"Hayır. Görünüşe göre seviye atlamamın kendine has bir denge şekli var," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Lucifer ne kadarını görebiliyor?"

"Tam emin değilim ama mağaralarda görebildiğinden şüpheliyim. Dinlenmek ve güç kazanmak için oralarda bütün olarak dönebilirsin," diyor bana. "Zaten dinlenmek için mola vermemiz gerekecek. Burası enerjimizi tüketecek."

"Ama en savunmasız olduğun zaman uyuduğun zamandır. Her seferinde sadece bir saat dinleneceğim. Bu yeterli olacaktır."

"Lucifer'in seninle ilgilendiği çok açık, hatta muhtemelen senin ne olduğunu bile biliyor. Bütün olarak *gidersen*, en savunmasız haldesin ve denemelere katılmıyorsun. Seni çekip çıkarabilir ve infaz edebilir. Onun daha güçlü olduğunu biliyorsun ve kaçmanı engellemenin bir yolunu biliyor olabilir."

"Dikkatli ol. Umursuyormuş gibi konuşmaya başladın ve bu senin bencil imajınla çelişiyor," diyerek ortamı yumuşatıyorum.

Ne kadar önemsiyormuş gibi davranırlarsa, aptal küçük kalbim onlara o kadar bağlanmaya çalışıyor. Sanki tüm ilgi kırıntıları için aklıktan ölüyormuş gibi.

"Eskiyor," diyor sonunda omuz silkerek.

"Ne?" Dağda daha yukarılara tırmanırken soruyorum, kaybettiğimiz yeri telafi etmek için tempomuzu artırıyoruz.

"Eskiyor," diyor yine. "Oyun. Her zaman aynı. Bir şeyleri sarstığımız tek zaman ilişkilerle uğraşmaya çalıştığımız zamandı. Bir keresinde dört kadınla ilişki kurmayı bile denedik ve onlar da buna hazırды. Seks birlikteydi, her seferinde bir kadınla. Birbirleri hakkında bir şey öğrenmediler ama öğrendiklerinde işler kötüye gitti. Favorilerin önemli olmadığı tek zamandı, çünkü hepimiz birilerinin favorisiydik. Yine de..."

"En sevdiklerini paylaşmayı sevmiyorlardı," demeye karar verdim.

"Evet. Geri kalanımızı paylaşmakta bir sakınca görmediler ama en sevdikleri sınırların dışındaydı. Bu bile bizi zayıflattı. Bizi sabitleyen tek şey bağımız. Biz gerçekleşmeyi bekleyen uçucu bir patlamayız ve bağımız bizi hem bireysel hem de bir birim olarak bir arada tutan tutkaldır. Bu bağı tehdit eden her şey bizim için en büyük tehdittir."

"Farklı kadınlarla aynı odada hep birlikte olmaya ne dersiniz?"
Düşünüyorum.

"Bunu da denedim. Bu... Anlamamı beklemiyorum ama paylaşırken birbirimize bağlandık ve paylaşmak sadece aramızdaki bağı güçlendirir. Paylaşmadığımız zaman kendimizi bütün *hissetmeyiz*."

Bahse girerim lanet olası cehennem kayaları erkeklik organlarını senkronize etmişlerdir.

"Sanırım hepinizin neden bu kadar huysuz olduğunu biliyorum," diyorum sanki yeni farkına varmışım gibi. "Hepiniz aynı anda regl oluyorsunuz."

"Aniden yön değiştirdiğinde ve böyle şeyler söylediğinde sana nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum ve çoğu zaman sessizliği karamsar olmanın bir işareti olarak alıyorsun," diye mırıldanıyor dikkati dağılmış bir şekilde.

"Cinayete meyilli öfke nöbetleri. Kontrol edilemeyen şehvet. Gece yarısı pizza krizleri... Evet. Hepiniz bu adet gören kayalar gibi tamamen senkronize olmuştunuz," diye devam ediyorum.

Her zamanki homurtuları duyuyorum.

"Yani, kelimenin tam içinde var. *Adet görmek*. Huysuz erkekleri tanımlamak daha mantıklı olurdu."

"Başka *bir şey* hakkında konuşmaktan çekinmeyin," diye homurdanıyor.
"Tabii sessizlik duymaya devam etmek istemiyorsanız."

"Sadece homurdanıyor ve inliyorsun, o kadar da sessiz kalmıyorsun," diye bilgilendiriyorum onu.

Bana sabırsız bir bakış attı.

Oh, evet. Asıl konuya geri dönmeliyim. "Bilin diye söylüyorum, *hiçbirinizin* bir başkasına dokunmasını kesinlikle istemiyordum ve bu beni bencil hissettirdi. Eğer hepinizi tek tek erekte eden şeytani vajina olmasaydı, teklifime cevabınız ne olurdu?" Başka bir kanayan kayaya bakarak hafifçe soruyorum.

Kai garip bir şekilde bir mağaraya giriyor, ben de onu takip ediyorum, etrafıma dikkatle bakıyorum. İçeri girdiğimizde dönmeye başladı. "Bütün olarak dön," diyor.

Yaptım ve bu sefer ışık yoktu. Sanırım adrenalin uçuşumda bir rol oynuyor olmalı.

"Ne oluyor-"

Birden üzerime atılıp beni sertçe öpmeye başlayınca sözlerim yarıda kesiliyor ve kıcıımı bile örtmeyen çürük eteğimi kaldırıp beni mağara duvarına bastırıyor.

Aramıza uzanıp dantel parçasını koparıyor ve parmakları klitorisimi bulduğunda nefesim kesiliyor, beni öpüşmeyi kesmeye zorluyor. Gözlerim doluyor ve omzuna yapışıyorum, başka birinin bana dokunmasının kendime dokunmaktan ne kadar daha iyi hissettirdiğine şaşırıyorum.

Korkunç derecede uygunsuz zamanlamayı görmezden gelerek, dudaklarım açlıkla onunkileri buluyor ve bir parmağını içimde gezdirmeye başladığında ağzının içinde inliyorum, başparmağı hala o inanılmaz daireleri tam olarak doğru hızda ve mükemmel basınçta çalışıyor.

Düşünemiyorum bile.

Boğazımdan aşağıya doğru öpücükler konduruyor ve tırnaklarım smokin ceketine batarken çok az bir çabayla beni çıldırtıyor. Orgazm beni kendi manipölasyonlarım altında olduğundan çok daha hızlı vuruyor.

Tüm vücudum titriyor ve hislerle canlanıyor ve onu daha da sert öpüyorum, parmaklarının etrafında kenetlenirken ona daha çok ihtiyaç duyuyorum, o boşluk hissini pek hissetmiyorum.

Öpüşmeyi kesmeyi başarıyor, ağır ağır pantolonunu indirirken geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Parmağını kaldırıyor ve vücudunun dokunduğu tek parçasından vücudumun en mahrem yerini tadıyormuş gibi emiyor.

Gözlerim kapanıyor ve o kontrol edilemeyen arzu sanki bir sisin içindeymişim gibi daha da artıyor.

Tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve ellerim akılsızca kemerine gidiyor, sanki artık benimmiş gibi çözüyor. Elleri bileklerimi kavrayıp beni durduruyor ve alaycı sırıtışını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Eğer sana sahip olabilseydik, bu kadar bencil olmazdım. Benimkini almadan önce iyice doydüğundan emin olurdum ve mümkün olduğunca sık beni arzulamanı sağlardım. Senin favorin olmadığı gerçeği beni öldürüyor. Ama en sevdiğin olma arzusu yüzünden, biliyorum ki sen bizim sonumuz olurdun."

Ben hislerimi toparlamaya çalışırken o itiyor ve yürümeye başlıyor. Hayalet formuma geri dönüyorum, hala kendi kendime olmadığım ilk orgazmımın artçı şoklarını hissediyorum.

Bunun gibi farklı zevk dereceleri olduğunu kim bilebilirdi? Sadece tadına baktım ve bağımlısı oldum.

Mağaradan çıkarken ona dürüstçe, "Doğrusu şu anda en sevdiğim sensin," diyorum.

Yarı inliyor, yarı gülüyor, içimi garip bir başarı duygusuyla dolduran acı dolu bir ses.

Yürüyüş parkurunun yanından geçen uçuruma bakıyor.

"Dördümüz arasında en hızlı tırmanan benim," diyerek beni bu grubun dışında bırakıyor.

Belli ki daha hızlı olduğumu biliyor.

"Yukarı çıkmak daha hızlı olur," diye devam ediyor, sanki bana mantığını açıklamaktan çok kendi kendine bu sonuca varıyormuş gibi konuşuyor.

Tırmanmaya başladı ve ben de makul bir soru sordum. "Ya o kuş-yılanlardan biri fırlayıp seni düşürürse? O muhteşem ilk yakalamayla çıtayı çok yükseğe koymuş olabilirim ama tek vuruşluk bir mucize olup olmadığını görmek istediğimizden pek emin değilim."

Aynı anda hem küfrediyor hem de gülüyor, kendini daha hızlı ve daha hızlı kaldırırken kaslarını zorluyor.

"Birkaç metre aşağıya, arkama tırmanın. En çok senin varlığından etkileniyor gibi görünüyorlar" diyor.

"Bir dağın yamacına tutunmaktan korktuğumu unuttun mu? Sen yaklaştığında ben de tam zaplayacaktım."

Yer gümbürdüyor ve ben hemen tırmanmaya başlıyorum. Gümbürtü değişiyor ve sanki işaret verilmiş gibi, kuş-yılan Kai'yi indirmek yerine beni vuruyor.

O pullu kuyruk *-kuyruklar kesinlikle en kötüsüdür-* içimde sürünerek ilerlerken Kai titrek bir nefes veriyor.

"En sevdiğim olduğun ve bana ilk iki kişilik orgazmımı yaşattığın için, buna katlanacağım," diye homurdanıyorum, yavaşça tırmanmaya başlarken gözlerimi kapatıyorum, aşağı bakmadığım sürece düşme konusunda gerçekten endişelenmeme gerek yok.

Erkeksi, isteksiz kıkırdaması her zamanki iniltisine eşlik ediyor.

"Bu konuda konuşmayı kesmene ihtiyacım olacak, çünkü taş gibi sertim ve mücadele ettiğim cazibe hakkında hiçbir fikrin yok."

"Benim şeytani vajinam onun baştan çıkarma gücünden etkilendi," diye kestirip atıyorum.

Zirveye ulaşmadan önce içimden iki kuş yılanı daha geçiyor. Kai bana uçurumun kenarında olduğunu söylediğinde yolun geri kalanını zaplıyorum.

Diğer üç adam yerdeki koltuklarından kalkar ve Ezeziel acımasızca duruşmanın bir sonraki ayağını işaret eder.

Göz alabildiğine uzanan bir cehennem ateşi tundrası bizi bekliyor. Ve karşıya geçmenin bir yolu yok.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

"Aşağıya ve ormana geri dönebiliriz, ama bu bizi yoracak ve diğer ucunda da aynı şeyi bulmayacağımızı kim söyleyebilir?" Ezeziel sinirli bir şekilde soruyor.

Dışarı bakıyorum, sadece arkamızdaki kara ormanı görüyorum ve ötesinde hiçbir şey yok.

Bunun şeytanın hilesi olduğunu varsayıyorum.

"Başka bir deyişle, çocuklardan birinden bir hediye bekliyoruz," diyor Jude sinirli bir nefesle.

Kızgın gölün kenarına doğru ilerleyip eğildim. Elim sadece alevlerin arasından geçiyor ve Lilith'in sahip olduğu o çok kıskandığım gücü düşünmeye çalışıyorum.

O zaman lav gölünü geçici olarak kurutmadan önce içime öyle ezici bir varlıkla çarptı ki.

Kai acı bir şekilde, "Bu sefer gönüllü olarak adım atmayacağım," diyor. "Ben son kurbandım."

Jude, Kai'nin son duruşmada yaptığı aptalca şeyi yapacakmış gibi kenara doğru ilerleyerek küfür ediyor.

"Dur!" Bağıyorum, o da bağıyor ama zar zor.

"Ya Lilith'in yaptığını kopyalayabilirsem? Gücü hatırlıyorum. O hissi kaydettim."

"Hissettiklerini kaydettin mi?" Gage soruyor.

Başımı salladım. "İşleri böyle yapmayı öğrendim. Süreçleri zihnime kaydediyorum, tıpkı başlangıçta başlayan kıyafet meselesi gibi. Güçleri daha sonra ayırıyorum. Bugün komut üzerine asit bile çizdim çünkü son seviye atlamamdan bu yana gittikçe daha iyi oluyorum."

Kai, "Lilith'in senden çok daha fazla gücü var," diye belirtmeye karar verir.

Yine içimi bir kıskançlık dalgası kaplıyor. Sanırım o güç içimden geçerken bana bir şey yaptı, çünkü o zamandan beri ondan gerçekten nefret ediyorum.

"Sırf bu yüzden, artık favorim değilsin. Varsayılan olarak Ezeziel'e geri dönüyor."

Ezeziel'in kaşları kalkarken aynı anda Gage, "Kai en sevmediğin kişiyken nasıl en sevdiğin kişi oldu?" diye sorar.

Yırtık külotu barbar Kai'den önce birebir kopyasıyla değiştirdiğim için, yolumuzu değiştirdiğimize dair hiçbir kanıt yok.

Ateş gölünü biraz daha yoğun bir şekilde inceleyerek ona kayıtsızca, "Kendini endişelendirmen gereken en önemli kısım, benim favorim *olmayan* tek kişi olduğu gerçeği," diyorum.

O günü hatırladıkça gözlerim kapanıyor ve her şey netleşiyor. Gücün her bir karmaşık parçasını ayırıyorum, onu kopyalayıp kopyalayamayacağımı görmek için elimden geleni yapıyorum.

"Açıklamak istediğin bir şey var mı?" Jude çene çalıyor, gözlerim açılıp da Kai'ye umutla baktığını gördüğümde dikkatim kısa süreliğine dağılıyor.

"Kai minnettarlığını gösterdi. Geri kalanınız gerçekten bir ders alabilir," diye onları dalgınca bilgilendiriyorum.

Ezekiel sadece güler ve uzaklaşır. Gage gözlerini deviriyor. şu anda üzgün gibi davranan tek kişi Jude.

Etrafımızdaki zemin sallanmaya başlıyor ve gittikçe daha sert sallanırken çocuklar sessizleşiyor.

"Lütfen bana bunu yaptığını söyle," diyor Gage sakın bir nefesle.

İçimden bir şeyler akıyor ama yeri sarsmadığımdan eminim.

"Ben değil," diye inledim.

Tam siper almaya başladıklarında, gölden devasa bir böcek püskürür ve kızgın yüzeyin üzerinde süzülürken en az yirmi metre uzağa yayılır. Ağzından köpükler saçarak tükürüyor ve çarpık, dikenli dişlerini Gage'e doğru gıcırdatıyor.

Yanmak yerine cehennem ateşini seven bir böcek mi? Hayır, teşekkürler.

Gage geri döner ve bir sonraki anda eli dışarı fırlar. Böcek donar ve Gage hamle yaparak böceğin iki eliyle kavradığı bacağına yapışır.

Böceğin devasa vücudu büzüşmeye başladığında bir çığlık havayı yırtıyor, mücadele canavarı yavaşça terk ediyor.

"Dur!" Bağırıyorum ve Gage de bana deliymişim gibi bakıyor.

"Onu karşıya geçirebiliriz. Az önce çürük bir meyve parçası gibi solmasına neden olan her ne yaptıysan onun etkisi altında ama yine de yüzüyor."

Hepsi birbirlerine bakar ve sonra hızla tırmanmaya başlarlar. Karada kalan tek kişi Kai'dir ve ayağını sert bir şekilde yere vurarak böceği karaya vurduğu yerden biraz olsun uzaklaştırır.

Sonra koşuyor ve sıçırıyor. Jude onun elini tutuyor ve yolun geri kalanında onu yukarı çekiyor. Ben de kendimi onlarla birlikte yukarı çekiyorum ve yavaşça ateşten aşağı süzölüyoruz.

Böceğin merkezi yalayıcı alevlerden kaçır ve orada, zarardan uzakta kalırlar.

Sadece bizi yavaşça doğru yöne sürükleyecek kadar bir akıntı var. "Geçit vermeyen bir gölü nasıl geçersiniz?

Şeytan'ın çocukları mı?" Hezekiel uzanırken sorar.

"Cehennemin göbeğindeki bir canavarı önceden planlanmış bir akıntıya kaptıracak kadar yaraladın," diye cevaplıyor Jude, az önce yaptığı şey yüzünden hâlâ gergin olan yumruklarını sıkıp açarken Gage'e bakarak.

"Bilmeceler," diyor Kai kesin bir dille.

"Bilmeceler incelikli mi?" İç çekerek sordum. "Bir sonraki aşamaya geçmeden önce süper ürkütücü yankılı bir sesin gelip bize doğru yapmamız gereken sorular sormasını bekliyordum."

Ezekiel smokin ceketini böceğin yan tarafına fırlatırken homurdanıyor. Ceket alevlere çarptığında anında küle dönüşüyor ve ardından kravatı da alevlere ekliyor.

"Neden bu şeyleri aşırı karmaşıklaştırmak zorundalar? Ne zaman bir bilmece ya da sadece bir engel olduğunu nasıl anlayacağız?" Ben soruyorum. "Lamar bilmecelerin en önemlileri olduğunu söyledi."

"Öyle olacaklar. Yaşamın ya da ölümün hilesi olacaklar, açıkçası," diyor Jude, altımızdaki böceği işaret ederek ve bana bir aptalmışım gibi bakarak.

"Bu durumda, umarım hepiniz paranoyak değil de akıllı olacak kadar büyümüşsünüzdür, böylece bir dahaki sefere çok geç olmadan bilmeceleri görebiliriz," diyorum ona, yüzümde lanet olası bir sırıtışla.

Ezekiel uzanırken gülüyor, gömleğinin düğmelerini açarken yan tarafını benimkine dayıyor. Neyse ki, bütün olarak gitmek için karşı konulmaz bir dürtü hissetmiyorum.

Bu işte daha iyiye gidiyorum.

Gage de aynı gereksiz eşyaları çıkarır ama aynı zamanda gömleğini de çıkarır ve altındaki beyaz atleti sert ve dikkat dağıtıcı vücudunun ana hatlarını oluşturacak şekilde bırakır.

"Hera'nın hediye dağıtma yöntemi nedir?" Sohbet etmekten başka yapacak bir şey olmadığı için onlara soruyorum.

"Karşılığında sana bir şey vermeden önce senden bir şey alıyor," diye cevap veriyor Kai bir yerlerden. "Ne alacağı konusunda söz hakkın yok."

"Çok hoş. Umalım da yardım etmesin, çünkü senden isteyeceği şeyden hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Bu daha çok Cain'in tarzı. Bu yüzden bize yardım etmiyor. Yardımının karşılığında bir şey verilmesini tercih ediyor ve bu genellikle cinsel bir iyilik oluyor. Bizi hiç erkeklerle gördün mü?" Gage buna dikkat çekiyor.

"İkizler mi?" Düşünüyorum.

Ezekiel, "Yin ve Yang'ın kendi kıvrımlarına sahip berbat bir versiyonu," diye yanıtlıyor. "Size zarar verebilirler ya da onları becermenize izin verebilirler. Bu, en son hangi eylemi kullandıklarına bağlı. Onlarla uğraşırken her zaman acı verici bir acı ya da olası bir zevkle kumar oynarsınız."

Kai, "Onların cinsel tercihi yok, ama yine de bizim var," diye belirtiyor. "Bu yüzden bize yaklaşanlar Lilith ve Hera."

"Yani Hera sana yaklaştı mı?" Nedeni ne olursa olsun hissettiğim kadar endişeli görünmemeye çalışarak soruyorum.

"İlk denemenin başında denedi. Lilith onu durdurdu," diyor Jude, sanki bir sonun görünmesini bekliyormuş gibi önümüze bakarak.

"Peki ya Manella?" Ortalık sessizleşince soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Daha önce kimsenin onun birilerine yardım ettiğinden bahsettiğini duymadım," diyor Gage omuz silkerek.

"Yorgun olmadığınızı biliyorum ama şimdi biraz kestirmek için iyi bir zaman. Bu göl büyük ve bu hızla gidersek bir süre daha yol alacağız. Ben nöbet tutacağım," dedim onlara.

Kai tişörtlerini tamamen çıkarıyor ve yere uzanırken göğsü çıplak kalıyor. Dördünün de savaş botlarının smokin için kabul edilebilir ayakkabılar olduğuna nasıl karar verdiğini merak ediyorum.

"Her uyuduğunuzda ona dokunmak zorunda mısınız? Alışkanlık edinmeye meyillisiniz Bay Nipples," diyor Jude kuru bir sesle, gözleri Ezekiel'in üzerinde.

"Sadece onun yanında gerçek anlamda dinlenebiliyorum, bu yüzden gerçekten yorgun olmadığım bir zamanda kestireceksem, bu benim için çok uzun sürecek bir güç uykusu olacak," diye cevap veriyor Ezekiel özür dilemeden.

Jude'a alaycı bir tavırla, "Kötü kalpli amcığa bir puan," diyorum ve skoru belirtmek için bir elimle işaret parmağımı, diğeriyle de O harfini kaldırıyorum.

Jude gülümsememeye çalışıyor gibi görünüyor, görünüşe göre bu onu daha da kızdırıyor, çünkü arkasını dönüp bana birkaç acımasız ama çok yaratıcı isim takmadan önce beni boğma hareketini taklit ediyor.

Ona kuşu veriyorum. Yaratıcı değil ama en sevdiğim işaret.

"Sadece benden hoşlandığı kadar nefret ettiği için kızgın ve benden hoşlanmak istemediği için benden biraz daha fazla nefret etmeye çalışıyor," diyorum Kai yanıma uzanıp bedenini bedenime sürterken.

Gage ve Jude karşımda oturuyorlar ve Kai'ye sanki davalarına yeni bir hainmiş gibi bakıyorlar.

Yeni skoru söylerken iki parmağımı kaldırıyorum.

İkisi de bana ters ters bakıyor.

Çok sevimli, gerçekten. En azından bu haliyle. Kalp atışının gerçek gücünü fiziksel olarak hissedebilseydim, bunu daha az sevimli ve daha korkunç bulurdum.

Kai gözlerini kapalı tutarken bile sırtıyor. Sanki görmeden sessiz bir değiş tokuş yaşandığını biliyormuş gibi. Ezeziel çoktan uyumuş, yüzü rahatlamış bir şekilde nefes alıp veriyor.

Gage, Ezeziel'in genellikle işkence görmüş uyku yüzündeki bariz huzuru kıskanıyormuş gibi biraz özlemle bakıyor.

Gözlerini kırpıştırıp başka tarafa bakıyor, çenesi gergin bir şekilde göle bakıyor. Jude bakışlarıyla içimde bir delik açmaya devam ediyor.

"Aslında hepinizin tipiyim, saç rengi tercihim hariç. Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Buraya geldiğimde vardı. Ama tüm istekleriniz, arzularınız, ihtiyaçlarınız, tercih ettiğiniz sefahatler... her şey. Sizin özelliklerinize göre şekillendirildim, çünkü dünyada bildiğim tek şey sizsiniz. Nelerden hoşlandığınızı öğrendim ve bu benim bir parçam oldu. Beni şu an olduğum kişi olarak şekillendirdi, çünkü o zamanlar kim olduğumu öğreniyordum. Hoşunuza gitmeyen her şey için kendinizi suçlayın."

Vücudu gevşemeye başlarken Kai'den uykulu bir kahkaha sesi yükseliyor.

"Kai kovalamacayı seviyor ve kendisinden nefret eden birinin aniden onu arzulamasını sağlamak için her zaman çaresiz," diyorum omuz silkerek. "Gerçekten i s t e d i ğ i n d e dokuyabildiği baş döndürücü büyüsünü onlara da bulaştırmak istiyor."

Buna da uykulu bir kahkaha ile karşılık verilir.

"Ezeziel barış için en umutsuz olanı, sanki onun kabusları sizinkilerden iki kat daha lekeli. Bunu nasıl yaptığımdan emin değilim. En sevdiği kısmın meme uçlarıma gerçekten tapılmasını istemem olmasını bekliyordum."

Jude bana bir kaşını kaldırdı.

"Bu doğru," diye devam ediyorum özür dilemeden. "Gage kolayca çözemeyeceği bir bulmaca istiyor. Şaşırmak istiyor ve tüm öngörülebilir değişkenlerden bıkmış durumda. Bir meydan okuma için yanıp tutuşuyor. Ona bu denemelerin sonunda öleceğini mi yoksa yaşayacağını mı bilmediği gerçeğinden ne kadar keyif aldığını sorarsanız bunu itiraf edecektir."

Gage'in çenesi gıcırıyor ama öfke saçarken bile sırtıyor.

Jude önce ona sonra bana bakıyor. "İşte bu yüzden bu kadar tehlikelisin, *comoara trădătoare*. Bize her zaman hayalini kurduğumuz şeyi ve kendimizi güçlendirme şansını veriyorsun. Bir şey çok iyi hissettirdiğinde, her zaman çok geç olana kadar geldiğini göremediğiniz gerçekten kötü bir kuyruk vardır."

Arkasını dönüyor, yatmadan önce sırtını bana dönüyor. Gözleri kapalı ve bilerek benden birkaç santim uzakta duruyor, bana dokunmuyor.

"Sana dantelli *kuyruğumun* görebileceğin en güzel şey olduğunu söylemiştim," diye kestirip atıyorum.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor ama anlaşılan son sözü ben söyleyeceğim.

Hera'nın Truvalı Helen olarak iki ulus arasında bir savaşa ilham vermek için ne kadar güzel olması gerektiğini biraz merak ediyorum, oysa ben bir adamı bile önümde parçalayamadım.

Tabii ki bu beni kıskandırıyor. İç çekiyorum. Bunun için hâlâ Lilith'i suçluyorum. "Ezekiel benim ilk öpücüğüm," demeye karar veriyorum,

Kai'yi görmek için aşağı bakıyorum

Huzur içinde uyuyordum. "Kai benim ilk orgazm verenimdi," diye devam ediyorum.

Gage homurdanıp küfrederken Jude'un çenesi titriyor. Sırtıyorum.

"Merak etmeyin, sadece parmaklarını kullandı. Alçak vajinaya teslim etmedi. Demek istediğim, bu hızla gidersem yakında ilklerim azalacak gibi görünüyor. Siz çocuklar, tamamen mantıksız hıyarlar olduğunuz için tüm ilkleri kaçırdığınızda bana ağlayarak gelmeseniz iyi olur."

Gage de aynı önemsiz şeyi yapar ve kötü vajina sahibinin giriş ücreti almadan sunduğu iyi uykuyu reddeder.

İkisi de beni görmezden geliyor, çünkü tartışmayı benim kadar sevmiyorlar. Kelimenin tam anlamıyla bütün gün onlara mantığı gösterebilirim.

Benim yanımda gözlerini kolayca kapatan, hayatlarını ellerime teslim etmeye istekli, ancak bana güvendiklerini inatla kabul etmek istemeyen dört adamla çevrili bir şekilde kızgın göle bakıyorum.

Tehlikeli kısmını atlattıktan sonra aslında güzel sayılır. Ayrıca, ara sıra yanınızdan geçen kuş-yılan leşlerine ya da kırmızı gökyüzünden üzerinize uğursuz gölgelerini düşüren canlılara aldırmadığınız sürece.

Sözümü geri alıyorum. Hiç hoş değil. Bu durumu bildiğimiz kadar kötü ve kasvetli göstermemek için gerçekten çok uğraşıyorum.

Hepsi sessizken, benimle dikkat dağıtmak için didişmezken ya da şakalaşmazken, durumumuzun gerçekliği batıyor ve oldukça hızlı bir şekilde ağırlaşıyor.

Artık hiçbir tarafta karayı göremiyorum. Gölün çıtırtısı ve çok yükseğe çıktığında tıslayan ateşin tükürüğü pek de rahatlatıcı bir melodi yaymıyor.

O kadar tetikteyim ki, her sesi ya da kokuyu incelemek için etrafta dolandığımı hissetmemeleri iyi bir şey.

Gage aniden sadece parmaklarının ucuyla dizime giriyor, ne ses çıkarıyor ne de bana bakıyor.

Jude'un gözleri açık, bana bakıyor, sonra bakışlarını Gage'in orada bıraktığı parmaklara indiriyor, karıncalanmalar onu yatıştırırken vücudu rahatlıyor. En azından karıncalanma olduğunu varsayıyorum.

Jude'un gözleri sanki bir savaştaymışız ve bu çok önemli bir muharebeymiş gibi meydan okurcasına kısıyor.

Belli ki, bir o kadar parmağımı kaldırıp kaşlarımı ona doğru sallamadan önce ağızımdan "Üç" sözcüğü çıkıyor.

Belli ki en uygun hareket tarzı bu. O bunu benim kadar eğlenceli bulmuyor.

"Bana ikinci kez *comoara trădătoare* dedin. Bu ne anlama geliyor?" Ona soruyorum.

Bakışlarımı o kadar uzun süre tutuyor ki cevap vermeyeceğini düşünüyorum. Tam gözlerini kapatırken, neredeyse fısıltıyla söylenen sözleri duyuyorum. "*Hain hazine.*"

OceanofPDF.com

Bölüm 4

"Yemin ederim, yaşadığım sürece bir daha lanet olası bir böcek görmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Bildiğim kadarıyla bir saat sonra da olabilir.

On saatten fazladır bu pis kokulu şeyin üstünde mahsur kaldık. En azından. Muhtemelen daha da uzun. Sadece ateşin üzerinde yüzüyoruz. Eğer kırım bu haldeyken bir şey hissedebilseydi, hala uyuşuk olurdu.

İşin iyi tarafı, ikinci gün de birinci gün gibi başlamadan önce dört oyuncudan üçü proaktif olarak dinlenmiş oldu.

Jude uyanık olan tek kişi. Hiçbir zaman diğer üçü kadar derin uyumadı ve eminim ki onlar kadar iyi uyuduğu için hepsine çok kızıyor. Ve kötü vajina voodoo'm için bana kızıyor.

Milkshake'im bütün erkekleri uyutuyor... Evet, şarkı böyle söylemiyor. Şarkı çok daha seksi ama dilenciler seçici olamaz.

Zorlu bir kalabalık, bu yüzden gelen küçük galibiyetleri kabul ediyorum. "Sonunda," diyor Jude ve dikkatimin dağılmasına neden oluyor.

Arkasında gölgeden başka bir şey olmayan gri bir arazi görüyorum, sanki kadrajın dışında ikinci bir resim varmış gibi ve bir an için rahatlıyorum, ta ki bir kız ve erkeğin yay kaldırıp ok fırlattığını görene kadar.

"Kalk lan ayağa!" Ben ayağa fırlarken Jude bağırıyor.

Ben daha tepki veremeden havada takla atarak iki hızlı oku da kapıyor ve böceğin üzerine çömelerek iniyor.

Yanına inen Ezeki'l'e gelişigüzel bir ok fırlatıyor ve ikisi de okları o kadar sert fırlatıyorlar ki oklar havada bir hız bulanıklığı içinde vınıyor.

Her iki okçu da yere düşer, vücutları sarsılırken oklar boğazlarından dışarı çıkar.

"Seni bir böceğin sırtında savunmasız sanmak yerine devam edebilirlerdi ve hayatta kalırlardı," diyorum, sanki bariz olanı hatırlatmaya ihtiyaçları varmış gibi.

Jude bana "İyileşme kabiliyetlerine bağlı olarak, onları bırakırsak yine de hayatta kalabilirler" diyor.

Ölü kalsalar iyi olur.

"Bu, bizi takip edip seni tekrar öldürmeye çalışmamaları için beş parmakla ölüm yumruğu atacağın anlamına mı geliyor?" Düşünüyorum.

Bana sinirli bir bakış attı.

"Bunu gerçekten yaptın mı?" diye soruyor kuşkuyla.

"Ne? Hulk Parçalama ve Çürütme gücüne isim vermek için en sevdiğin grubu mu kullandın? Evet, evet yaptım," diyorum çok ciddi bir şekilde, kimin daha uzun süre tutacağını görmek için bir meydan okuma varmış gibi bakışlarını tutarak.

Bakışmamızı ilk o bozuyor ve Kai dikkati dağılmış gibi görünse de sırtıyor.

"Şey. Bu kesinlikle sorunlu bir durum," diyorum dikkatlerini çeken şeyin ne olduğunu gördüğümde öfkeyle.

Yaklaştıkça, işaretin sesi daha da yükseliyor ve optik illüzyonu farklı bir şekilde görmemizi sağlıyor. Artık gördüğümüz tek bir göl değil. Düzleşmeden önce aşağıda büyük bir düşüş var ve aslında şimdi iki ateş seviyesi görüyoruz.

En yeni sorun, hızla yaklaştığımız devasa, ateşli bir şelale ve *ateş şelalesinin* başlangıcından karşımızdaki araziye kadar yaklaşık yüz metrelik bir boşluk var.

Cehennem gerçekten berbat.

"Ne kadar uzağa zıplayabiliyorsunuz? Çünkü bu halimle bile benim için biraz zor," diyorum temkinli bir şekilde, kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Ezekiel bana cevap verirken Gage bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"O atlayışı yapamayız."

İki tarafımızda da kara yok, etrafımız cehennem ateşi lavlarıyla çevrili olduğu için bize başka bir seçenek bırakmıyor. Peki ya bu ateş şelalesi? Genişliği Niagara Şelalesi'nin beş katı.

Düşüş o kadar dik değil -belki elli metre- ama düşüş sırasında hepsi üzerinde kalmayı başarsa bile böceğin o kadar ağırlıkla batmamasına imkân yok. Cehennem ateşi yanıklarından asla kurtulamazlar.

Ve şeytan kazanır.

"Şimdi bilmeceyi erkenden çözmek için iyi bir zaman," diyorum onlara, sanki bu onları parlaklığa teşvik edecekmiş gibi kollarımı çılgınca sallayarak.

"Etrafınızda belirgin bir kaçış yolu yokken, ölüm alevleriyle kaplı geçilmez bir geçidi düşmeden ya da ateşe atlamadan nasıl geçersiniz?" Jude sinirli bir nefesle soruyor.

"Bu bilmeceden nefret ediyorum," diye belirtiyorum, bu sefer kendi dahiyane fikrimi ortaya atmayarak.

"Jude ve ben en uzağa fırlatabiliriz," diyor Gage, boynunu yana doğru kırarak. "Ve daha uzağa da zıplayabiliriz."

"Belli ki bu Z planı. A'dan Y'ye kadar olan planlar ne?" Bunu son çare olarak öneriyor olamayacağını bildiğimden makul bir şekilde soruyorum.

Onlar beni görmezden geliyor, ben de gittikçe yaklaştığımız *ateş şelalesinin* kenarını görmezden geliyorum. Tamam, belki de hiç görmezden gelmiyorum. Aslında dikkatimin çoğunu o çekiyor.

Bu böceğin hızlanması için hiç de uygun bir zaman değil. Aslında, nihayet hızlandığını hissetmesi için olabilecek en kötü zaman.

Hayatta kalma olasılıklarını hesaplar gibi birbirlerine bakmaya devam ettiklerinde ve bu saçma planı gerçek hareket tarzı olarak düşündüklerinde ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Bilmecenin doğru cevabı bu olamaz," diye bağıriyorum onlara.

Düşüşün 50 feet olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Bu hesaplamada çok yanılmışım.

Yaklaştıkça derinlik algımın ustaca kandırıldığını fark ediyorum.

Bu düşüş, tekrar düzlüğe çıkmadan önce sonsuz gibi görünüyor. Lanet olsun şu şeytana ve yanılısamalarına.

Kendimi bir dağın yamacından düşmektense, bir ateş şelalesinden düşmeye daha yakın bulmuyorum. Ve gözlerimi kapatıyorum, çünkü eğer göremiyorsam, o zaman yok demektir.

Ayrıca, bu vahim durumun dramını daha da artıran şelalenin gürültüsünü de görmezden gelebiliyorum.

"Başka bir seçenek göremiyorum," diyor Kai sinirli ve öfkeliymiş gibi. "Beni hayatınızda attığınız her şeyden daha sert fırlatsanız iyi edersiniz," diyor birine. "Çünkü ilk ben kalkıyorum."

Onlara bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor ama hiçbir şey bağırmıyorum çünkü Gage Kai'yi kıkırdatmak için bir babanın gözüpek bir çocuğa yaptığı gibi döndürüp dururken dikkatlerini dağıtmak istemediğimden eminim.

Şu anda o mazoşist çocukların bunu neden eğlenceli bulduklarını anlamıyorum, çünkü midem ağzıma geliyor, bir elin kaymasından ve Kai'nin ölümcül yüzeyden atlamasından korkuyorum.

Sadece bu görüntü ve korku bile beni çocukların sosyopat olduğuna ikna etti.

Her zaman en az şüphelendiklerinizdir.

Kenardan yaklaşık on metre ötede Kai'yi fırlatır ve Kai devasa uçurumun üzerinden süzülür.

Jude, Ezeziel'i de aynı şey için hazırlamaya başladığında ağzım bir karış açık izliyorum. Kalbim ikiye bölünmüş bir halde Kai'nin denize açılmasını ve Ezeziel'in de aynı şeyi yapmak için hazırlanmasını izliyorum.

Kai diğer tarafa büyük bir gürültüyle iner, çok sert bir şekilde zıplar ve yuvarlanarak gözden kaybolur.

Onun için bağırmadan önce, donmuş bir şekilde durup Ezeziel'in aynı mesafe boyunca hızla ilerleyişini izlerken kelimelerim çalınıyor.

Jude ve Gage böceğin arkasına geçip fırlatma pozisyonu aldıklarında gözlerim her yere sıçırıyor ve dümdüz karşıya bakıyorlar.

Ezeziel aynı sertlikte yere inip, aniden sona ermekte olan kızgın gölün arasında bizden gizlenen gölgeli topraklara doğru yuvarlanırken ona bakıyorum.

Böceğin ucu ateş şelalesinin kenarından geçmeye başladığında, Gage ve Jude'un yanımdan hızla geçtiklerini görmek için tam zamanında dönüyorum, bir bulanıklık içinde yanımdan geçerken gözlerini cesaret ve kararlılık gölgeliyor.

Onlar geçerken etraflarında dönüyorum, her şeyin ağır çekimde gerçekleştiğini izliyorum. Ulaşabildikleri böceğin son ucuna kadar koşuyorlar, sonra da olabildiğince sert bir şekilde sıçırıyorlar.

Acı dolu *on* saniye boyunca, tekrarlayan kalp krizleri geçiriyorum.

Jude zar zor karşıya geçmeyi başarır ve hemen ayağa kalkar, böylece Gage'in parmak uçlarının bir saniye geç ve santimetrelerce kısa bir süre sonra çıkıntıyı zar zor sıyırdığını görmek için zamanında dönebilir.

Gage sırtüstü düşerken gözleri büyür ve onu yakalamak için bir saniye daha geç kalan ellere uzanır. Gözlerinde acı verici bir teslimiyet var ve çaresizce göle doğru düşerken sert bakışları soğuyor. Kenardan atlayıp ona doğru dalarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, yer kazanmak için kendimi daha da yaklaşıtıyorum.

Parmak uçlarımız zar zor birbirine değiyor ve o ışık tekrar içimden fişkirirken ona tutunarak bütünüyle dönüyorum.

Elimden geldiğince yüksek sesle çığlık atıp bunun olmasını engelleyecek bir mucize için yalvarırken hiçbir muhteşem güç bizi kurtaramaz. Alevlerin bu şekilde içimden geçip gitmeyeceğini bilerek bütünlüğümü koruyorum.

Ama umurumda değil. ığlık atarken ve gözyaşlarımın gözlerimin kenarlarına hücum ettiğini hissederken bile onun yalnız ölmesine izin vermeyi reddediyorum.

Bir sarmaşık bize çarpıyor ve nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim olmadan onu yakalamaya çalışıyorum. Saniyeler sonra bir ceset yanımdan hızla geçiyor ve Ezeziel baş aşağı dönerek bir eliyle uzanıp Gage'i bileğinden yakalıyor.

Düşmeye devam ettiğimde ve o aniden durduğunda ellerimiz şiddetle birbirinden ayrılıyor.

Gage üzerimde sallanıyor, Ezeziel'e tutunuyor ve Ezeziel de gln üzerinde sallanırken diğer eliyle asmaya tutunuyor.

"Lanet olası hayalet!" Işık tepemden szlmeye devam ederken Gage bana bağırıyor.

Hemen bedenimi kaybediyorum ve kendimi diğer ikisinin baktığı uçurumun çıkıntısının en tepesine geri zaplıyorum.

Sonra o garip ışık gökyüzünden kaybolurken yere yığılıyor.

Bu haldeyken bacaklarımı hissetmesem de, yine de pes ediyorlar. Ayakta durmam mümkün değil. Sahip olduğum her duygunun sadist bir cadının mayasında kaynatıldığını hissediyorum. Bahse girerim söz konusu sadist cadı gücü için şeytan'la bir anlaşma yapmıştır, çünkü şu anda her şey için onu suçluyorum.

Kai arkasını dönüp beni görünce rahatlarken vücudumun uzunluğuna bakıyorum. Jude arkasını dönüp tekrar kenara bakmadan önce gözlerinde bir rahatlama titreşimi var.

"Kimse lmeyecek. Bundan sağ ıkamayacağıma karar verdim," diyorum neredeyse nefes nefese, ama bu formda gerçek nefesim yok.

Ezeziel kendini kenardan aşağı atıyor ve bana eğleniyormuş gibi gülümsüyor. "Bilmeceyi zdn," diyor bana. "Ve tam zamanında."

"Ne? Nasıl?" Gage iki eliyle yüzünü ovarken ağır ağır nefes alıp sırt üstü yere yığılırken yavaşça doğrulup soruyorum.

"ığlık atan sarmaşıklar," diyor Jude eliyle etrafımızı işaret ederek.

İlk kez, etrafımızda başlangıçta gördüğümüz kll ağaçlardan sarkan çok sayıda siyah, geniş sarmaşık olduğunu fark ediyorum. Sarmaşıkların çoğunun kalınlığı bir ila on in arasında değişiyor. Aşır kalın sarmaşıklar kesinlikle en ürkütücü olanları.

"ığlık atan sarmaşık nedir?" Nasıl olur da şu kenardan aşağıya doğru sarkan sarmaşıklarla dolu bir ormanı görmediğimi merak ederek soruyorum

ateş şelalesi.

Bütün bir kara ağaçlı ormanı fark edeceğimi mi sanıyorsun?

Kai orta boylu sarmaşıklardan birini kaldırıp sallarken, "Sarmaşıklar ateş kaynağına en yakın yerde büyür," diyor. "Ve eğer yeterince yüksek sesle bağırırsan, onları tepki vermeye zorlarsın. Bir ölüm perisi gibi çılgılık attığında bilmeceyi cevapladsın ve orman ortaya çıktı."

"Cevap, Şeytan'ın bağırsaklarının derinliğini kaplayacak kadar uzun olan tek sarmaşık için çılgılık atmaktır," diye bitiriyor Ezekiel.

"Bağırsaklar mı? Göbekten çıktık mı?" Umutla soruyorum.

Kai bana "Sadece geri dönüyoruz," diyor. "Görünüşe göre bir döngü içinde gidiyoruz. Yine tepedeyiz, sadece başlangıçta atlamaya karar verdiğimiz ormanın karşı tarafındayız."

Tabii ki öyle. Neden en azından bir ölüm seçeneğini atlayalım ki? "Bu çok sinsi bir bilmece, çünkü eğer ormanı daha önce göremezsek Bilmeceyi cevaplarsak, parkur hakkında önceden bilgi sahibi olmadan ormanın cevabın bir parçası olduğunu nasıl bilebiliriz?" İnanılmaz bir şekilde sordum. "O duvar açıldıktan sonra gördüğümüz şey düz, ateşli bir tundraydı. Meğer orası başladığımız küçük vadiymiş ve parkurun büyük bir parçası bile değilmiş. Parkuru bildiğimizi düşünmek tamamen bir yanılsamaydı."

"Başlangıçta ormanı gördük. Cevabımız için ipucu buydu, çünkü parkuru bitirmek için her engeli tamamlamanız gerekiyor," diyor Kai omuz silkerek.

Ezekiel rastgele bir çılgılık atıyor, zaten travma geçirmiş kalbimi ürkütüyor ve elindeki sarmaşık, bağlanmamış elektrikle dolu açıkta duran bir tel gibi ileri fırlıyor. Sarmaşığın birkaç darbesini savuşturuyor.

Jude sessizce, "Sana en yakın asma her zaman en vahşi tepkiyi verir," diyor.

"Ormanın kenarındaki tüm sarmaşık sürüsünü uçurumdan aşağı yolladın çünkü çılgınlıkların çok yüksekti ve etrafta yankılandı. Sanki farkında olmadan cevabı biliyor gibiydin" diye ekliyor Kai.

"Hayır," diye itiraf ediyorum, düzeltmek için parmağımı kaldırıyorum. "Bu beni çok korkuttu. Bu yüzden çılgılık atıyordum. Görünüşe göre ateşli bir ölüme doğru düşerken panikle çılgılık atıyordum."

Gage hala gökyüzüne bakarak ve sırtüstü uzanmış bir halde bıyık altından gülüyor.

"Bilgin olsun, bu korkunç bir plandı. Artık benim favorim olmaya hiç de yakın değilsin," diye gergin bir şekilde Gage'e gevezelik ediyorum.

Hepimiz yüzümüzü ormana dönerken bunu biraz isteksiz bir kahkaha izliyor. İmkânsız gibi görünen bir şeyi başarmış olmanın verdiği mutluluk, bir metreden daha derini göremediğimiz zifiri karanlık orman tarafından gölgeleniyor.

Gözlerim şu anda sarmaşıklarla kaplı olan ve kendilerine resmen ormanın bir parçasıymış gibi davranılan unutulmuş okçulara takılıyor.

"En azından şimdi neden kaçmak yerine bizi öldürmeye çalıştıklarını biliyorum. Kızgın bir dereyi geçmek için bir böceğe ihtiyaçları vardı. İple bir ok atabilirlerdi. Ama bu şeyi akıntının yukarısına nasıl sürmeyi planladıkları bir muamma," diyorum çocuklara dönüp bakarken.

Sanırım Ezekiel bana acıyarak gülüyor ama diğerleri ormana doğru yürümeye başlıyor.

"Başlangıç noktalarının burası olduğundan neredeyse eminim," diyor Gage, düşmüş iki okçuyu işaret ederek. "Orman sanki onları yolcu değil de teminat olarak görüyormuş gibi üzerlerinden geçmiş."

"Sanırım bilmecelerde çok iyi değiller," diyorum dalgınca.

Görünüşe göre, işin içine girdiğimizde, bunu görebilen tek kişi benim.

o.

Gece görüşüm çok iyi değil ama grinin tonlarını görebiliyorum.

Burada, onlar tökezlerken. Tökezlemeyen tek kişi, görebilen tek kişidir.

İronik bir durum, değil mi?

Jude arkamdan yakın takip ediyor, sanki dış hatlarımı görebiliyor ve beni rehber olarak kullanıyor. Bir ağacın yanından geçiyorum ve tam ağaca çarptığında yüksek bir homurtu duyuyorum.

O bana küfrederken sırtıyorum.

Belli ki cezalandırılmaktan hoşlanıyor çünkü yine arkama geçti.

"Burada bir süreliğine bütün olarak dönebilirsin. Seni göremez," diyor Gage biraz tökezleyerek yanıma gelirken.

Anında bütünüyle dönüyor, elim dışarı fırlıyor ve yardımına ihtiyacı olmamasına rağmen düşmesini engellercesine onu kavıyor. Ona en son dokunduğumda neredeyse ölmek üzere olduğunu gördükten sonra fiziksel temas çok iyi hissettiriyor.

Elimi bir an için biraz fazla kabaca, neredeyse çaresizce tuttu, sonra bıraktı ve ileriye doğru yürüdü.

benden uzaklaşmayı başarıyor.

En azından onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görebiliyorum. Ve bedenem bile, hala gri görüşüm var. Çok ileriye göremiyorum ama onlardan daha fazla görüş alanım var gibi görünüyor.

"Biraz ışığa ihtiyacımız var," diye yakınıyor Ezekiel.

İçimde kıpırdanan enerjiyi hissederek, güçlerimi tam formda test ediyorum. Bunu henüz yapamadım, çünkü ona ulaşmaya daha yeni başladım. Belki de seviyem yükseldikten sonra bu lanet denemelerin bana pompaladığı adrenalindir.

Sert bir itmeyle, asidik güç tuttuğum sarmaşığın içine fışkırıyor. Cızırdıyor ve kıvılcım çıkarıyor, sonra yanıyor ve yavaşça asmanın geri kalanına tırmanıyor. Bu şeyler ateşi seviyorsa, bunu onların "sulaması" olarak kabul edeceğim.

Evet, kendi esprim için kahkahalarımı tutuyorum çünkü muhtemelen onlar bunu komik bulmayacaklar.

Küçük alevler çok fazla ışık yaymıyor, ancak her on metrede bir yapıyorum, böylece onlara biraz görünürlük sağlıyorum.

"Buna *yanık* denir," diyorum şakayla karışık.

Kahkaha yerine inilti duyuyorum. Gördün mü? Sanki birisi mizah bulma yeteneğini kesmiş gibi.

Her şeyi bilen hıyar Jude, "Bu, doksanlı yıllara ait sözün kastettiği şeyin yakınından bile geçmiyor," diyor.

"Doksanların çizgilerini kullanıyorsam, bu doksanlardan olduğum anlamına mı gelir?" diye sordum.

"Doksanlı yıllara ait terimleri yanlış kullanıyor ve etrafınızdakilerin yüzünü buruşturmasına neden oluyorsanız, muhtemelen bundan birkaç nesil öncesinden geliyorsunuzdur. Eğlenceye katıldıklarında en iyi ifadeleri berbat edenler her zaman ebeveynler olmuştur," diye devam ediyor Jude.

"Bunu asırlık adam söylüyor. Sen benim büyük büyükbabamın büyük büyükbabası olabilirsin." "*Yan.*" diye eklerken sırtıyorum.

Daha fazla inleme. Kahretsin, bunun harika olduğunu düşünmüştüm.

"İnsanları aşağılamak için senin yardımına ihtiyacımız olmaması iyi bir şey," diyor Ezekiel, biraz patronluk taslayarak omzumu okşayarak.

"Ağaçların dibine vurmamaya dikkat edin. Eğer alev alırlarsa, benzinin üzerine kibrit atmış gibi olursunuz. Tüm orman alevler içinde kalır ve çılgık atan sarmaşıklar her şeyi yutana kadar yanar," diye uyarıyor Gage.

"Bu susamış sürtükleri bir süredir aydınlattıktan *sonra* bunu paylaşmaya karar vermene sevindim," diye belirtiyorum.

"*Susamış sürtükleri* de yanlış kullandın," diyor Kai önümden.

"Bu cümleyi nasıl tanımladığını bilmek istediğimi sanmıyorum," diye homurdanıyorum ve tüm şovenist hıyarların kıkırdamasına neden oluyorum.

Derinlere indikçe daha da şüpheleniyorum. Korkunç derecede sessizdi. Birkaç saattir hiçbir şey bizi yemeye, kızartmaya ya da ateşli bir çukura atmaya çalışmadı. Böcek yolculuğu biraz uzun sürdü ve tepemizde uğursuzca uçan birkaç kuş-yılan dışında oldukça olaysız geçti.

Eminim bu da onun gibi bir şeydir. Üç başlı bir cehennem köpeği peşinize düştüğünde tetikte olmamanız için gardınızı düşürecek uzun ve sıkıcı bir şey.

"Üç başlı zebani diye bir şey var mı?" Yüksek sesle sormaya karar verdim.

Gage ve Kai başlarını sallıyor ve Ezekiel kendi kendine gülümseyerek azıcık ışığın altında daha rahat yürüyor.

"Bazen düşünce sürecinizin nasıl işlediğini ve son konuşmanızdan bir sonraki konuşmanıza kadar neler olduğunu merak ediyorum," diye homurdanıyor Gage. "En şaşırtıcı bulduğum şey de bu."

"Eğlence stoğumun artmasına sevindim, ama aslında buna bir cevap bekliyorum."

"Şeytan bizi son dakikada bir partiye davet etti, denemelerin erken bir final turuyla bizi pusuya düşürdü, herkesi üç günlük, imkansız bir görevde başarısızlığa uğrattı ve sonra tüm rakiplerimizin istedikleri silahları taşımalarına izin verirken bizi buraya silahsız olarak gönderdi. Tüm bu hesaplı ve bariz komplo sırasında, karşılaşılabileceğimiz veya karşılaşamayacağımız tüm olası yaratıkların bir listesini nazikçe vermeye karar verdi," diyor Jude, her kelimesi alaycılıkla damlıyor, sanki gerçekten amacına ulaşmaya çalışıyormuş gibi.

Sırf kendimi önemsiz hissettiğim için yüksek sesle bağıriyorum ve diğerlerini ürkütüyorum.

Hayalet moduna geri döndüğümde üç sarmaşık beni kırbaçlıyor ve Jude'a onu geriye doğru bir ağaca uçuracak kadar sert çarpıyorlar. Ayağa kalkmaya çalışırken omzumun üzerinden ona gülümsüyorum, tüm bu süre boyunca bana ters ters bakıyor.

"*Yan*," diyorum tatlı bir gülümsemeyle.

Görünüşe göre üçüncüsünde uğur var.

Kai kahkahayı patlatır ve sarmaşıklar uykuda kalır. Gerçekten de sadece iyi bir çığlıktan hoşlanıyorlar. Herhangi bir ses yeterli değil. Mantıklı, çünkü burası cehennem. Çığlıklar muhtemelen diyetinin bir parçasıdır.

"Gece için durmamız gerekecek, yoksa-"

Gage'in sözleri, ışık kaybolduğunda ve soğuk bir ürperti içeri girdiğinde kesiliyor. Gök gürültüsü duyuyorum ve bizi neyin beklediği konusunda endişeleniyorum. Nedense bizi bekleyen şeyin yağmur ve küçük bir şimşek olduğunu sanmıyorum.

Kai'nin kısa bir nefesle "Kara buz," dediğini duyuyorum. "Kaçın!"

"Bir sığınak bulun!" Gage bağılıyor, neon mavisi titreşimlerle aydınlanan ormanda hızla ilerliyor.

Işık daha parlak yanmaya başladığında binlerce uçan örümcek çığına dönüyor, siyah ağaçların üzerinde sızan, neon, canlı bir varlık gibi sürünüyor.

Üzerimize yağın yağmurun sesini duyabiliyorum ve buna neden kara buz dendiğini sormaya korkuyorum. Ayrıca ormanın neden ürkütücü, parlayan bir maviye dönüştüğünden de korkuyorum ama bu ikisinin birbiriyle bağlantılı olduğundan eminim.

Kai bağılıyor, Gage'le birlikte yağmurda parçalanıyormuş gibi görünen ormanın kayan zemininde yanlara doğru yuvarlanıyorlar.

Jude yeni açılmış bir açıklıkta sıkışıp kalınca küfrediyor ve sık sarmaşıklı ağaçların sağladığı korumaya doğru dalıyor.

Ama yağmur çok hızlı yağıyor ve ben onlara bağırarak uyarıda bulunurken içimden geçiyor.

Ezekiel, Kai ve Gage'in düştüğü aynı kırık çukura dalıyor ama Jude çok daha uzaktaki toprak tarafından yutuluyor. Kendimi ona doğru zaplıyorum, acı içinde kükrerken yanına iniyorum, acımasız yağmur yağarken ıstırap her özelliğini alıyor ve onu düğüm düğüm ediyor.

Onun hissettiği dayanılmaz acı verici şeyi hissetmeden bütünüyle dönüyorum. Yağmur bana çarpıyor, acımasızca vuruyor ve kollarından tutup onu küçük bir mağaraya doğru sürüklüyorum. Orman onlarla doluydu ama aslında şu anda ormanda olduğumuzu sanmıyorum. Daha çok ormanın altındayız ve üzerimizde bizi yüzeye çıkaran devasa açıklıklar var.

Aynı büyüklükte canavarlarla dolu olmadığını umduğum binlerce büyük mağara deliğine sahip bu yeraltı dünyasında kökler her yere yapışıyor.

Yağmur, ormanın olduğu yere doğru büyük inişin arkasındaki açıklıklardan yağıyor ama en azından artık Jude beni koruyor.

Jude şiddetle titriyor ve onu bırakmaktan nefret ediyorum ama neler olduğuna odaklanmadan önce diğerlerinin hayatta ve iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Sen iyi misin? Gidip onları kontrol edebilir miyim?" Hayalete geçtiğimde üçünü de yakınımnda hissedebildiğim halde panik içinde soruyorum.

"Git," diye ısırdı. "Onları kontrol et."

Ortadan kayboluyorum, kendimi diğerlerinin yanına zaplarken midem bulanıyor.

Ezekiel koluna bakıyor, sinirli ve acı dolu bir ses çıkararak küfrediyor. Ezekiel'in neden sadece boxer'ıyla kaldığını merak ederek diğer ikisini aramak için yanına dalıyorum.

"Ne oldu?" Kolunu gördüğümde soluk soluğa sordum.

Çürüme gibi görünüyor ve kokuyor ve gözle görülür bir şekilde damarlara yayılıyor.

Kai ve Gage koşarak yanlarına gelir, ikisi de boxer'larına kadar inmiştir ve Kai cevap verir.

"Kara buz. Deriye nüfuz ederse, seni içten dışa doğru kesin bir ölümle dondurmaya başlar. Çok da hızlı yayılır," diye homurdanıyor Kai.

Gage etrafına bakınmaya başlar. "Kolu kesmek için bir şeye ihtiyacımız var."

Ellerim içgüdüsel olarak Ezekiel'in koluna uzanıyor ve hayalet eller pek bir şey yapmıyor gibi görüldüğünde bütün olarak dönüyorum.

"Yapma!" diye hep bir ağızdan bağırırlar.

Derisindeki yakıcı soğuktan hemen irkiliyorum ama acı kısa sürüyor ve gözleri tekrar altın rengine dönerken, kolu dokunuşumla ısınırken rahatlıyor.

Sonra Jude'un ne kadar şiddetli titrediğini düşününce midem bulanıyor.

"Gitmeliyim," diye nefes nefese Jude'a geri dönüyorum.

Geri döndüğümde onu acı içinde hırıltılar çıkarırken gördüğümde midem tamamen bulanıyor. Yerde şiddetle sallanmaya devam ederken boynu buzlu, damarlı siyah bir renge bürünmüştü.

Tamamen dönüp ona doğru dalıyorum ve gömleğini yırtarak tüm gövdesini ortaya çıkarıyorum. Çürüme hızla yayılıyor ve Ezekiel'inkinden çok daha kötü.

Panikle titreyen ellerimle kemerini çıkarmadan önce kurcalıyorum, sonra pantolonunu ve boxer'ını tutup her ikisini de ayak bileklerine kadar indiriyorum.

Çürüme süreci dizlerine kadar iniyor ve daha da aşağılara yayılıyor.

Boğazının tepesine ulaştığında boğulmaya başlıyor ve ben de Şeytan elbisemi çıkarıp ona doğru düşmeden önce başımın üzerinde çırpıyorum. Tenimi olabildiğince onunkine değdirerek yanağımı onunkine bastırıyorum, umarım bu Ezeziel'in kinin beş katı büyüklüğündeki bir bölgede de aynı hızla işe yarar.

Yakıcı soğuk E ile olduğundan çok daha sert, ama kendime mantralar halinde işe yaradığını söyleyerek buna göğüs geriyorum. İşe yarıyor olmalı. Yine de bakıp göremeyecek kadar korkuyorum.

Konuşmuyorum, bu durum için yeterince rahatlatıcı bir kelime bulamıyorum. Titremesinin yavaşlamaya başladığını hissedince nihayet başımı kaldırıyorum ve gözlerini üzerimde buluyorum.

Çenesi titrerken bile dişleri takırdıyor.

"Eğer sana bulaşmıyorsa, hareket etme. İşe yarıyor," demeyi büyük bir gerginlikle başarıyor.

Başımı çenesinin altına yaslıyorum, ellerimi koyu rengi solmuş gibi görünse de hâlâ serin hissettiren omuzlarında gezdiriyorum.

Birkaç dakika sonra titremesi tamamen duruyor ve sanki uzun süredir tutuyormuş gibi gelen bir nefes bırakıyor.

Yağmur başladığı gibi aniden kesilirken kolları etrafımda kayıyor, neredeyse beni kucaklıyor. Neon mavisi ışık titriyor, enerjisinin bir kısmını kaybediyor ama yine de yukarıdaki köklerden bize ışık sunacak kadar kalıcı.

Parmakları tembelce kırmızı file çoraplarımı tutan jartiyer kayışlarıyla oynuyor. Şu anda çok uygunsuz görünüyorlar.

Ayağa kalkıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıp hâlâ acı çekmediğinden emin olmak için onu incelerken gözlerim onunla buluşuyor. Bakışlarım dudaklarına kayınca elleri kıcımda sıkışıyor.

"Hayalet Kız! Jude!" Ezeziel'in bağırdığını duyuyoruz.

"Bu tarafa," diyorum, hayaletleşip kendimi bize en yakın orman girişine zaplıyorum.

Ezeziel'in bana doğru koştuğunu görüyorum, hâlâ neon mavisi sızıntıyla aydınlanıyor.

Kai hemen arkasında.

İkisi de tökezleyerek durdu ve gözlerini zar zor giyindiğim kıyafetlerimin üzerinde gezdirdi. Üzerimde sadece dantelli külotum, jartiyer kemerine bağlı file çoraplarım ve kırmızı topuklu ayakkabılarım var.

Artık kesinlikle uygunsuz.

"Jude aşıağıda ama sanırım iyileşti. Sadece neredeyse ölmek üzere olduğu için biraz yorgun. Tekrar. Siz dördünüzün başına çok sık geliyor gibi görünüyor," diyorum ve daha uygun bir kıyafet hazırlarken onlara bunun bir eylem zamanı olduğunu hatırlatıyorum.

Çıplak göğüslerim örtüldüğünde göz kırpmıyorlar.

Ezekiel bana göz kırpmadan önce, "Sadece sen geldiğinden beri," diyor. "Gidip Gage'in bacağına iyileştirmek ister misin? Kara buz durmadan hemen önce üzerimizden bir sızıntı fışkırdı ve o kaçamadan üzerine düştü. Ona dokunamayız yoksa bize de bulaşır."

"Ben giderim."

"Siyah buz kalıntısı parlarken mümkün olduğunca çok yeri kaplayacağız. Uzun sürmeyecek."

"Bizsiz devam edin. Biz yetişiriz. Sizi bulabilirim," diyorum Gage'i hissettiğim yere zaptlamadan önce.

Saatın adamını görür görmez, bana hayal kırıklığıyla dolu, gergin ve acı dolu bir gülümseme veriyor.

"Görünüşe göre bir mola yakalamak için mücadele ediyorsun. İkinci gün senin günün değil," diyorum diz çöküp boxer'ının artık yerinde olmadığına dikkat etmemeye çalışarak.

Gri buzlu desen dizinden yayılıyor ve kalçasına kadar uzanıyor. Bir kerede mümkün olduğunca çok şeyi örtmeye çalışırken, bütünleşmeden önce yeni pantolonumu kaybediyorum.

Korseden başka bir şey giymeden üzerine oturduğumda Gage'in gözleri biraz daha açılıyor ve burun delikleri genişliyor. Çünkü onu iyileştirirken, sırf götlük olsun diye olabildiğince seksi olacağım.

Onun için neredeyse ölüyordum ama yine de minnettarlık görmedim. Kai minnettarlık gösterme çıtasını biraz yükseğe koydu.

Kucağına oturuyorum, uyluğumun alt kısmı onunkinin üst kısmını örtecek kadar arkaya yaslanıyorum. Yakıcı buzun acısı bir kez daha irkilmeme yetiyor, ama neredeyse anında hafifliyor.

Burada oturup tamamen iyileşmesini beklerken Gage'in elleri kalçalarımaya gidiyor. Bakışları aramızda sertleştiği yere kayıyor, çok tahrik olmuş siki yakınlığıyla beni kızdırıyor.

Elleri yavaşça sırtımdan yukarı ve kalçalarımaya doğru iniyor.

"Sanırım iyileştin," diyorum biraz fazla sessiz bir şekilde.

Ayağa kalkmaya başladığımda, kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve göğsüm onunkine çarpana kadar beni ileri doğru sarsıyor ve horozu tarihin en eziyetli alayında yarığıma sürtünüyor.

Utanç verici derecede dramatik bir şekilde titriyorum ve daha da yaklaştığımda sırtıyor.

"Benimle o göle girecektin, değil mi?" diye ciddi ciddi soruyor, gözleri gözlerimi arıyor.

Omuz silkiyorum ve sanki o kadar da önemli bir şey değilmiş gibi gözlerimi deviriyorum. Minnettarlık duymak istiyordum ama şimdi bunu bana bu kadar yoğun bir şekilde ifade etmesinin beni rahatsız edebileceğini düşünüyorum.

"Sen bir bütündün. Muhtemelen seni de öldürürdü," diye devam ediyor, hâlâ bir şey görmeyi bekliyormuş gibi beni inceliyor.

"Bunun ölmek için korkunç bir yol olacağını düşündüm. Bunu tek başına yapmak zorunda kalmak daha da kötü olurdu. Yalnız olmanı istemedim. Artık gidebilir miyiz? Zaten yetişmek için koşmamız gerekecek."

Ayağa kalkmaya bile çalışmıyorum, çünkü parmakları yanlarımı daha da sıkıyor. Bakışları dudaklarıma yöneldiğinde, Jude'a yaptığım gibi kaçınılmaz olanı geciktirip anı kaybetmemeye karar veriyorum. Benimle yarı yolda buluşuyor ve dudaklarımız neredeyse şiddetle çarpışıyor.

Ağzımın içine daha önce hiç yapmadığı şekilde inliyor ve beni o kadar hızlı sırtüstü çeviriyor ki ani değişimden dolayı biraz sersemlemiş halde kalıyorum.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, beni daha sert öperken ve sikinin ucu şeytani vajinamın girişiyle oynarken beni daha çok kızdırıyor.

Ama benimle seks yapmayacağını biliyorum. Vajinamın onları yok etmeyeceğinden emin olana kadar hiçbirisi o çizgiyi geçmeyecek.

Gerçekten, çok dramatikler. Görünüşe göre ben de aynı derecede dramatikim, çünkü ben de bu konuda endişelenmeye başladım.

O görkemli dil halkası fantezilerime zarar veriyor, daha aşağıda ne kadar iyi hissettireceğini hayal ettikçe onları canlandırıyor. Başka kadınlar için yaptığına şahit olduğum gibi.

"Bariz olanı belirtmekten nefret ediyorum," diyorum öpüşmeyi kesip kalçalarını çekerek boğazımdan aşağıya doğru sıcak bir yol öptüğünde, "ama zamanlaman kesinlikle berbat."

Köprücük kemiğime doğru öpücükler kondururken gülümsüyor.

"Eğer bunu şimdi yapmazsam, kafam dağılıp tekrar mantıklı düşünmeye başladığımda büyük olasılıkla kendimi bundan vazgeçireceğim." Bir yolu öpüyor

Göğüslerimin arasındaki boşluk ve sırtım kemerli, vücudumu ağzına daha fazla itmeye çalışıyorum.

"Ne yapacağım?" Otomatik pilotta soruyorum, gerçekten düşünme yeteneğim yok. Bu benim en sevdiğim duygu.

Onlardan biriyle yakın temas. Bu bana her zaman sadece hayatta kalmak yerine nihayet yaşadığımı hatırlatıyor. Özellikle de bir hayatta kalma oyununun ortasında.

Karnımın alt kısmında tembel bir iz bırakarak öpüyor, onu istediğim yere ne kadar yakın olduğunu göstererek benimle alay ediyor.

"Kendimi bundan vazgeçirirsem önce bunu kendim için yapmadığıma pişman olacağımı biliyorum," diye fısıldıyor tenime doğru, sonra bacaklarımı daha da açıyor ve başı kalçalarımın arasına giriyor.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdiği anda zaten saçma sesler çıkarıyor ve kontrolsüzce kıvraniyorum. Bir ağızla, bir parmakla olduğundan çok daha yoğun.

Özellikle de ağzına aldığı anda ve daha fazla uyarım için dilini kullandığında. Dilindeki metal çubuk zaten ezici olan hisleri daha da artırdığında, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve övgü ve sövgülerden oluşan karışık bir ses çıkarıyorum.

Onu itiyorum ve aynı zamanda kendime çekiyorum, sonra da utanmazca gıcırdatıyorum, sanki bedenim neredeyse acı verecek kadar yoğun olan zevkten kafası karışmış gibi. Parmakları bacaklarıma saplanıyor, daha da saldırganlaşırken beni yüzüne doğru inanılmaz derecede yaklaştırıyor ve dilinin her yeni hareketiyle beni daha da çılgına çeviriyor.

Bu çok fazla.

Erotik his o kadar güçlü bir şekilde üzerimde çatırıyor ki, beni aynı anda hem sıcak hem de soğuk hale getiriyor ve bir sarmaşık yanımadaki duvarı tokatlayacak kadar yüksek sesle haykırıyorum.

Birkaç saniye önce çok gergin olan tüm vücudum gevşiyor, zevk dalgaları farkındalık dalgaları halinde üzerimden geçerken, orgazm o kadar sert ve hızlı geliyor ki, ağzı hemen rahatlamadığında çok hassas oluyor.

Sonunda ağzını ayırıyor, sonra ağzı tekrar benimkini buluyor, üzerimde kayarken eli kabaca saçlarımı kavırıyor. Net bir şekilde düşünemeyecek kadar ileri gitmişken, kuralları çiğneyeceğimize ve sonunda

Öpüşmeyi aniden kestiğinde, alnı benimkine düşerken ağır bir şekilde nefes aldığında, o bakir soruyla ilgili cevaplar.

"Koşmalıyız ki yetişebilelim," diyor onun yerine, terk edilmiş boxer'ları geride bırakırken benden uzaklaşıyor.

Böyle bir şeyden sonra aniden vites değiştirebilmesine sevindim ama ben o şekilde yaratılmadım.

"Bir dakikaya daha ihtiyacım olacak," diyorum bacaklarım titreyerek.

Lanet olası adam hâlâ çıplak ve aklım şu anda biraz yabanileşmiş durumda.

Omzunun üzerinden sırtıyor, ben onun inanılmaz derecede sıkı kıcına bakarken, kendisiyle gerçekten gurur duyuyor gibi görünüyor. Elini benimkine uzatmadan önce toparlanmam için bana otuz saniye veriyor.

Onu alıyorum ve ben ona yardım bile etmeden beni kolayca yukarı çekiyor. Cehennemin göbeğinde çırılçıplak koşturmak zorunda olmadığım için, hayalet olup üzerimi değiştiriyorum.

Duygular bu formda sulandırılmış ve neredeyse bir kez daha orgazm sonrası mutluluktan mahrum bırakılmış hissediyorum.

Dışarı çıkarken ona "Buradan canlı çıktığımızda, bunu bana bir yatakta daha yapacaksın," diyorum.

"Şimdi en sevdiğin kim?" diye sorarken yüzünde bilmiş bir sırıtışla dönüp geri çekilmeye başladı.

"Kesinlikle sen," diyorum yüzde yüz dürüstlikle.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

"Daha ne kadar var?" Birkaç nefes alması için bir saniye durduğumuzda Gage fısıldıyor.

Büyük bir örümcek yarasa içimden uçuyor ve kendime engel olamadan çılglık atıyorum. Yaklaşık bir saat önce ışıklar tamamen söndüğünden beri bu çok sık oluyor.

Çılgılık atan iki sarmaşık içimden geçerek Gage'in kışına bir tokat attı.

Bana doğru bir bakış fırlatırken küfürler savurarak ayağa fırlıyor. Sadece gri gece görüşüm yerindeyken görebiliyorum. Onun görebildiğinden bile şüpheliyim.

"Son kez söylüyorum, sana bu şekilde dokunamazlar, o yüzden çılgılık atmayı kes. Vücudumun her yerinde yaralar var çünkü bu ağaçlar senin küçük çılgılıklarını *gerçekten* seviyor."

"Tüh," diyorum, ses tonumda çok az pişmanlık var.

Gözlerimi kapatarak adamlara odaklanıyorum, uzanıyorum ve onları yakınımnda hissediyorum.

"Bu taraftan," diyorum ona, dönüp onlara doğru ilerlerken. "Gece için durmuş olmalılar."

"Işık azaldığı için devam etmek çok tehlikeli. Ormanın diğer tarafına doğru gidiyoruz ve muhtemelen başka bir hayatta kalma savaşı olacak."

"Yağmurda zıplamanıza, düşmenize ya da ayakta durmanıza izin yok. Anlaşıldı mı?" Ona soruyorum, geçmişe dönük korkunun her şeyi yeniden yaşıyormuşum gibi içime işlediğini hissederken bile durumu hafifletmeye çalışıyorum.

Diğer formumu o kadar çok inkar etmekten bitkin düşmüştüm ki, bütün olarak gitmek zorunda kaldım. Elini tutup onu daha kolay yönlendiriyorum, umarım başka bir örümcek yarasayı karıştırmayız.

Elimi bırakıyor ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve yürümemi biraz zorlaştırıyor. Yine de şikâyet etmiyorum. Neden bu kadar sevecen davrandığından emin değilim ama bu konuda hiçbir endişem yok.

Dudakları başımın tepesine geliyor ve ben biraz eriyerek ona doğru eğiliyorum. Adımlarımız yavaş ve kasıtlı, sanki bir baloncuk için zamanımızı çiziyormuş gibi

biraz daha uzun.

Muhtemelen beni diğerlerinin önünde itip kakacak ve bu berbat olacak. Ama en azından bu anıya sahip olacağım. Çok iyi bir anı. Anının yeri berbat ama geri kalanı harika.

"Daha fazla kara buz gelecek mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Evet. Ateşli gölden uzaklaştıkça daha da sıklaşacak. Çılgılık atan sarmaşıklar ana ateş kaynağından uzaklaştıkça küçülmeye devam edecek, bu da bize yön vermemize yardımcı olacak."

"Eğer bu cehennemin göbeğine yaptığın ilk yolculuksa tüm bunları nasıl öğrendin?" Hangi kitapları okumaya başlamam gerektiğini merak ederek ona soruyorum.

"Harold. O bir denge büyüğü, yani çok az fiziksel gücü var ama bizden sadece bir asır daha uzun süredir var olmasına rağmen olağanüstü miktarda bilgiye sahip. Ona güçlü diyoruz çünkü ölüme katlandı ve mükemmel bir dengeyle çıktı - ne iyi ne de kötü. Kitaplara sahip olmamızın sebebi o, çünkü böyle şeyler basit yüzey muhafızlarından esirgenir."

"Bu kitaplardan herhangi biri dördünüzün neden biraz karamsar görüldüğünüz konusunda bana fikir verecek mi?" Ciddi bir şekilde soruyorum.

Bizi sık ağaçların arasından geçirirken bir kahkaha attı.

Tam etraflarından dolanırken Gage beni döndürüyor ve küllü ağaçlardan birine yapıştırıyor. Göğsüm hızla inip kalkarken bile gözlerim yüzünü arıyor.

Korku ve heyecan her zaman ruh hallerindeki değişimlere eşlik eder, ama şu anda, inanılmaz ağız sayesinde sadece saf ve katıksız bir arzu var.

Elinin tersi yüzümün yan tarafında hayalet gibi geziniyor.

"İnsanların daha fazla dengesi var," diyor bana yaklaşarak. "Onların duyguları bu denge tarafından sulandırılır ve yumuşatılır. Bizim yaşadığımız her duygu çok aşırı. Herhangi bir şeyi hissetmekle savaşırsınız çünkü bizi kolayca tüketebilir."

Gerçekten göremediğini bilsem de bakışları ağzıma kayıyor. Başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde geziniyor ve nefesi ağırlaşıyor.

"Ve sen geldiğinden beri, bu duyguları dizginlemeden ve Harold'un yardımı ve rehberliğiyle onları yönlendirmeyi öğrenmeden önce çok uzun zamandır *hissettiğimizden* daha fazlasını *hissetmek* zorunda kaldık."

Ağızıma dokunmaya ve beni yerimde tutmaya devam ederken bile kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Seni nasıl buldu?" diye sordum.

"Çağrı," diyor elini çekerken.

Beni tekrar yanına çekti ve tekrar yürümeye başladık, demek istediği artık kanıtlanmıştı. Bu formdayken duygularım kesinlikle daha baskın oluyor.

Mantıklı düşüncenin önüne geçiyorlar ve etrafımda bir tür ilkel pus yaratıyorlar. Belki Harold'ın bana duygularımı nasıl dizginleyeceğimi de öğretmesi gerekiyordur.

"Bağlandığımız gün mezarlığa ilk çağrıldığımızda o da oradaydı. Temkinli olsak da gittik. Cevaplar için çok çaresizdik ve bizi öldürse bile bunun o olacağını varsaydık. Bunun yerine bize bir görev verildi. Harold bize silah ve içki sağladı ve sanırım neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz olmadığı için bize acıdı, bu yüzden bizi kanatları altına aldı. Doğrusu, yardım etmezse birilerinin bizi öldüreceğinden endişelendiğini düşünüyorum."

"Sadece merak ettim, insan duygularını nasıl dizginler?" Harika vücut parçalarına sahip oldukları için içinde bulunduğumuz durumdan ne kadar kolay uzaklaştığını düşünerek soruyorum.

Oldukça rahatsız edici.

İçinden gülüyor ama bana cevap vermiyor. Diğerlerini hissetmek için hayalet olarak geri dönmeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

"Adamları bu şekilde hissedemiyorum ama diğer formuma geçemeyecek kadar bitkinim," diyorum uygun yönü hatırlamaya çalışarak. "Ama sanırım doğru yöne gidiyoruz."

Beni yanında tutuyor ve yürümeye devam ediyoruz.

"Şimdi bir ateş kokusu alıyorum, böylece bizi onlara götürebilirim," diye mırıldanıyor.

"Onlar olduğunu nereden biliyorsun? Cehennemde çok ateş gördüm."

Dudaklarından küçük bir kahkaha dökülür. "Cehennem ateşinin ve ebedi alevlerin kokusu yoktur. Bu el yapımı, normal, özel ya da zararlı bir yanı olmayan bir ateş," diye beni temin ediyor.

"Umalım da diğer rakipler olmasın."

"Onları kolayca öldürebilirim," diyor omuz silkerek.

Ona biraz yaslanmaya başladığımda bir esneme kaçıyor. Görünüşe göre öldürmek hakkında konuşmak beni sıkıyor. Belki de psikopat olan benimdir.

Tutuşu sıkılaşıyor ve bir kez daha başımın üstünü öpüyor.

Son gün hayalet olmak için yeterli güce sahip olmak adına biraz uyumam gerekecek. En güçlü halime ihtiyacım var. Zaten hepsinin beklediğinden daha uzun süre hayatta kaldık.

"Bu ruh hali değişimleri değil," diyor rastgele ve beni yorgun hayallerimden çekip çıkarıyor. Merakla ona baktığımda boğazını temizleyerek ekliyor: "Öfkelendiğimizde ve geri çekildiğimizde, bu uzun zamandır bu kadar aşırı hissetmeye zorlanmadığımız duygularımızı dizginlememizdir. Ruh halimizde bir değişim görmüyorsunuz; kendimizi bir adım geri atmaya ve kalkanlarımızı neden bu kadar zahmetsizce deldiğinize dair mantıklı cevaplar aramaya zorladığımızı görüyorsunuz."

"Harika olduğum ve kıçım dantelle güzel görüldüğü için mi?" Sanırım.

Bir kahkaha patlatıyor ve ben uzaktan üç inilti duyuyorum. Kaskatı kesiliyorum ama Gage beni iniltilerin geldiği yöne doğru sürüklüyor.

"Her zaman kibir," dediğini duyuyorum Ezeziel'in.

Gözlerim etrafı tarıyor ama onları hemen göremiyorum. Sonunda, bir mağaranın içinde titreyen bir alev görüyorum ve yaklaştıkça, yakınında oturan veya yatan üç figürü daha belirgin bir şekilde seçebiliyorum.

"İkinizin bizi bulma zamanı gelmişti," diyor Kai, gözleri Gage'in biz yaklaşırken beni hâlâ kendisine doğru tutuşuna kayıyor. "Sanırım artık onun favorisi sensin?"

Gage sırtırken, Jude sanki onlardan birini daha lekelemişim gibi bana ters ters bakıyor. "Şu anda benim yerimi almak zor olacak," diye övünüyor Gage.

Kai bıyık altından güler. Ezeziel sırtıyor ve uzanıp yatmadan önce başını sallıyor. Jude benden uzağa bakıyor.

"Ne giyiyorsun sen?" Ezeziel inliyor.

Straplez siyah korsemin içinde çıplak bir omzumu silkiyor, gerçekten ince kıyafetime boş boş bakıyorum. Ayrıca siyah bir silindir şapka takıyorum ve hala cehennemde olduğumuz için beni yürüten ölümlere benzeten hayalet yapımı vücut boyası da kullanıyorum.

"İtiraf et. Bu şimdiye kadar olduğum en seksi şey."

Yemin ederim, iltifat almak için diş çekmek gibi bir şey. Tek alabildiğim daha fazla inleme.

Burada kıyafetlerim hakkında söyleniyorlar ve hepsi hâlâ boxer'lı ya da Jude gibi çıplak. Dikkatimi dağıtmamaya çalışıyorum, çünkü duygularımı onlar gibi nasıl dizginleyeceğimi bilmiyorum ve yine de etrafım bir sürü çıplak tenle çevrili.

"Giysiler kurumadı mı?" Gage'in kendi kıyafetlerini geride bıraktığını çok net hatırlamama rağmen soruyorum.

"Giysilerin üzerindeki siyah buz kötü bir fikirdir. Doğal vücut ısımız onu tekrar eritmeden önce cilde nüfuz etmek için zamana sahip olmasının nedeni budur. Kumaş, anında buharlaşmak yerine emilmesi için zaman verir. Aslında çıplak gezmek daha güvenli," diyor Ezeziel bana göz kırparken.

"Yani bu duruşmanın geri kalanında hepiniz çıplak ya da çoğunlukla çıplak mı olacaksınız?" Dudaklarım kıvrılıp sırtarak daha fazla inilti çıkarıyorum. "Bu ilginç olacak." İlginç olacağını söyledikten hemen sonra esnemem kulağa daha az samimi geliyor.

"Dinlenmeye ihtiyacı var. Son iki gündür kendini çok fazla zorladı. Yeni formu çok daha zorlayıcı," diyor Gage ve beni Ezeziel'e doğru itiyor.

Uykulu bir şekilde ona doğru tökezliyorum ve Ezeziel elimi tutup beni üzerine çekiyor. Düşerken nefesim kesiliyor ama hemen belimden kavırıyor ve beni kolayca ve nazikçe yanına çekiyor.

Beni öldürebileceğinden endişe etmeden vücudunun yan tarafına bastırmanın ne kadar rahat olduğunu düşünerek neredeyse inliyorum.

Göz kapaklarım çırpınarak kapanmaya başlarken başım onun çıplak göğsüne yerleşiyor.

"İki saatliğine ilk nöbeti ben alacağım. Hâlâ biraz yorgunum," diyor Gage. "Üçünüz uyumalısınız. Onun yanında. Elinizden geldiğince iyi dinlenin çünkü yarın imkansız başaracağız ve bu lanet olası denemeleri yeneceğiz ya da burada sonsuza dek kaybolacağız."

"Tam olarak neye bağlı?" Kai alaycı bir sırıtışla soruyor.

Ezeziel ve Kai hafifçe gülerken Gage bana göz kırıyor, Kai'yi tersliyor ve dışarı çıkıyor.

"Eminim hiçbiriniz bu kararlarınızdan pişman olmayacaksınız," diyor Jude her zamanki cimriliğiyle.

Uzanıyor ve gözlerini kapatıyor, benden uzak duruyor.

Ezeziel sanki beni savunuyormuş gibi ona "Unutma, o siyah buz her tarafına yayılırdı öldürdün," diyor.

Tekrar esnediğimde bile göğsünü okşuyorum ve daha da yakınlaştığımda kolları beni sıkıca sarıyor.

Başka bir beden diğer tarafıma doğru kayıyor ve bir çift dudak omzuma sürtünüyor.

"Uyu, küçük ruh. Yarın kaderimizi öğreneceğiz ve görünüşe göre verilen karar ne olursa olsun sen buna mahkûm olacaksın," diyor Kai kulağıma karşı.

"Siz dördünüz hâlâ güvende olduğunuz sürece," diyorum uykulu bir sesle, aslında söylemek istediğim cümleyi tam olarak kuramadan.

Uykuya dalmadan hemen önce bileğimde nazık, neredeyse hayalet gibi bir dokunuş hissediyorum ama kim olduğunu görmek için gözlerimi açamıyorum.

İlk defa, uyurken bana göz kulak olmalarına izin veriyorum.

"İyi geceler," diye fısıldıyor biri kulağıma yakın bir yerden.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Yağmurun gürültülü şakırtısı beni uyandırıyor ve başımı kaldırıp Ezeziel'in son gördüğümünden çok daha şiddetli yağan siyah yağmura baktığı mağara girişine bakıyorum.

Ne kadar zamandır uyuduğumdan emin değilim ama Gage, Kai'nin olduğu yerde ve Kai de şimdi Ezeziel'in olduğu yerde, kollarını gevşekçe bana dolamış, huzur içinde uyuyor.

Bunun altı saat uyuduğum anlamına geldiğini varsayıyorum, ki bu da üç nöbet nöbeti demek, ama Jude'un nöbet tutup tutmadığından emin değilim. Şu anda ayaklarımın dibinde yatarken ona sırtıyorum, kolunu ayak bileklerime gevşekçe dolamış, *derin* bir uykuya dalmış.

Uykuya dalmadan önce ayak bileğime dokunan o küçük dokunuş o olmalıydı ve uykusunda bilinçaltında daha da yakınlaştı.

Gördüğüm için çok kızacak.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor ve onları rahatsız etmeden ayağa kalkıp Ezeziel'e doğru yol alırken tüm dokunuşlarının içimden geçmesine izin vererek dikkatlice hayaletleşiyorum.

Elim omzunun üzerinden geçip yanına girdiğimde, Ezeziel'le olan şüpheli rahatlık seviyem için aşırı koşulları suçluyorum.

Yüzünde ağır bir ifadeyle bana bakıyor. "Özür dilerim," diyorum elimi çekerek.

Dudakları seğiriyor ve kolu omuzlarıma dolanarak beni yanına çekiyor. Mutlulukla, kollarım onun beline dolanıyor, tamamen ev gibi. Aşkının peşinden koşan ürkütücü bir sapık kız yerine bir çift sanılabilirdik.

Dudakları başımın tepesine değdiğinde sessizce "Bizi izleyen biri var," diyor. "Henüz form değiştirme."

"Neden?" Fısıldıyorum.

"Çünkü sizi zaten gördüler ve ortadan kaybolabildiğinizi bilmiyorlar. Sonunda harekete geçtiklerinde bu çok önemli bir silah olabilir. Sadece rahat ve sakin davranın."

Uyku yığınınından kurtulmak için ortadan kaybolduğumu gördüler mi?

Nefesim titreyerek çıkıyor, çünkü ya Şeytan bizi izliyorsa? Ya eskiden benim dörtlüme çalıştığım gibi bizi inceliyorsa?

"O Lucifer değil," diyor sanki kafamın içindeymiş gibi.

"Nereden biliyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Çünkü seni örten bir ışık yok." "Bu hiç mantıklı değil."

"Kesin olarak bilmiyorum ama sanırım kör kabile. Yemek için bu ormanda dolaştıkları söyleniyor. Ve biz de menüde olabiliriz," diyor ışığı açıklamak yerine.

"Çok güzel," diyorum kuru bir sesle. "En azından onlar kör. Yine de söylediğimiz her kelimeyi duyabildiklerini varsayıyorum."

"Aslında bazı şeyleri imzalarla görüyorlar. Cehennem karnı, fark ettiğiniz gibi, çok sıcak. Isı imzaları yerine daha soğuk imzalar görüyorlar" diye devam ediyor. "Ve tam olarak İngilizce konuşmuyorlar. Lanetlilerin dilini konuşuyorlar."

"*Comoara trädătoare* lanet olası bir dil deymi mi?" Neon mavisi ormana bakarak ve bu kör kabilenin nerede saklandığını merak ederek boş boş soruyorum.

"Hayır, bu Romanyalı," diyor Ezeziel sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi. "Neden onlar olduğunu düşünüyorsun?" Sessizce soruyorum. "Kör kabileyi kastediyorum."

"Çünkü ışıklar yandığından beri birkaç insansı figür gördüm ve buradaki tek insansı figürler rakipler ya da kabile üyeleri olabilir. Diğer kabilelerden uzak durmayı başardık. Canavarlarla beslenmeyi tercih ediyor ve etrafa saldıranlardan uzak duruyorlar. Ama kör kabile-"

"Vahşi, aç, korkusuz, yamyam barbarlar biraz et yemek istiyorlar. Anladım. Sanırım kara buza karşı bağışıklıkları var?" Araya giriyorum.

Başını sallıyor, gözleri hâlâ önündeki arazide. "Diğer yarışmacılar olmadığından emin olmamın bir başka nedeni. En azından son bir saattir fırtınanın içindeler."

Kai bir esnemenin ardından "Harika amına koyayım," diyerek dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Gage ve Jude çoktan uyandılar ve Gage geriniyor, dinlenmiş görünüyor. Jude gözlerimi kaçırıyor.

"Nasıl uyudun, Death Punch?" Kanaryayı yemiş kedi gibi sırtıyorum.

Doğrudan Ezekiel'le konuşmadan önce bana bakmıyor bile. "Eğer kör kabile bu mağaradan çıkmamızı bekliyorsa, buradan çıkmak için savaşmamız gerekecek."

Kapıya doğru ilerlemeye başladım ama Ezekiel beni geri çekti.

"Gücünü sakla. Görünmez formunu koruyabilmelisin. Sanırım açık alanda kendini Lucifer'dan korumak seni daha hızlı tüketiyor. Bunun ne kadar güç gerektirdiğini bilemeyiz."

Ona deliymiş gibi bakıyorum.

"Kendimi korumuyorum. Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum."

"Gücünün çoğu hayatta kalma içgüdülerinden kaynaklanıyor. Daha yeni yeni kontrol kazanmaya başlıyorsun," diyor Gage, ayağa kalkıp dışarı bakarken daha da yaklaşarak.

"Başka bir deyişle, Lucifer'in seni görmesi seni tehdit altında hissettiriyorsa," diyor Jude, siyah yağmurun ayağını sadece santimetreyle ıskaladığı kenara doğru ilerleyerek. "Bütün olarak döndüğünüzde gözlerinizi üzerinizde hissettiğiniz her seferinde ışık sizi çevreler. Işık onun gözetiminde asla parlamaz."

Bildiğim iyi oldu. Sanırım.

"Yani çıplak olursan yağmur sana zarar vermez, değil mi?" Birden bu dövüşün sallanan bir sürü ekipmanla ne kadar dikkat dağıtıcı olacağını merak ederek soruyorum.

Dudaklarımda küçük bir sırtış belirliyor ve Kai benden çaprazda duracak şekilde hareket ederken etkilenmemiş bir kaşını bana doğru kaldırıyor.

Boğazımı temizleyerek ve çocukça sırtışımı silerek biraz klas *davranıyorum*.

"Teori bu," diyor Ezekiel dalgın dalgın.

"Teori mi? Bu konuda gerçekleri söyledin."

"Deriye nüfuz ederse bizi çekirdekten donduracağını biliyorduk," diye konuşmaya devam ediyor. "Bağlandığında sıvı halde oluyor ve eğer yüzey onu sıvı halde tutacak kadar sıcak değilse, hemen her şeyi dondurarak dışarıya doğru yayılıyor. Hemen buharlaşarak toprağa karışır ve bitki yaşamı üzerinde parlayan mavi kalıntılara dönüşür. Onunla savaşmak için sıcaklığınızın sürekli yükselmesi gerekir, ancak yapışabilirse sizi soğutur. İki ucu keskin kılıç."

Gage şöyle ekliyor: "Giysiler, buzun tutunacağı zayıf bir nokta bulması için cildimizin yüzeyini yeterince soğutarak yapıştığı ve güçlendiği daha soğuk bir katman sağladı."

"Tenimizin sıcaklıktan dolayı çok ısınacağını *düşündük* ve Kai gömleksizdi. Pantolonu ıslandı ama soyunmadan önce tenine temas etmedi. Bununla birlikte, siyah buz vücudundan akıp gitti ve temas ettiğinde asla donmadı. Jude'un sıırsıklam olduğu ve birçok noktada ortasına yapıştığı zamanki gibi. Ya da sıırsıklam kolumun altında kolum enfeksiyon kaptığında olduğu gibi." Ezekiel devam ediyor.

"Boxerım beni becerdi," diyor Gage. "Teori şu ki, deriye nüfuz etmeden önce onu soğutmaya yardımcı olacak bir bariyer yoksa hiçbir derimiz enfekte olamaz."

Jude temkinli bir adım geri çekilerek, "Tekrar yaşamak için acele ettiğim bir ıstırap değil," diye ekliyor kuru bir sesle. "Başka biri kobay olabilir."

Cehennem'in karnının ne kadar sıcak olduğundan bahsedip duruyorlar ama bu sıcaklık bana o kadar da rahatsız edici gelmiyor. Sanırım bu şu anda sadece iğrenç bir övünme gibi gelecektir, bu yüzden kendime saklıyorum.

Jude'un arkasına geçerek, "Oraya gidip kaç kişiyle karşı karşıya olduğumuzu tespit etmeye çalışacağım," dedim.

Mümkün olduğunca çok yerimi kaplıyor, ben açıklama yapmak zorunda kalmadan ne yaptığımı anlıyor.

"Ne arıyorum ben?" Biçim değiştirirken soruyorum, hayali versiyonumun onların daha soğuk sıcaklık arayan gözlerinden saklanmasını umuyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Sadece orman aydınlanmaya başladığında insansı gölgeler gördüm. O zamandan beri onları fark edemedim. Okuduğumuz kitaplarda, size anlattıklarım dışında onlarla ilgili hiçbir açıklama yoktu," diyor Ezekiel.

Kai, "Burayı ziyaret edeceğimizi önceden bilseydik cehennemın karnı hakkında daha fazla şey öğrenebilirdik," diyor.

"Enerjini sakla. Bu sefer savaşabiliriz," diyor Jude bana sessizce.

"Hiçbiriniz ölmeye çalışmayın, ben de erkek olmanıza izin vereyim. Ama kendinizinkini çekmediğinizi gördüğüm an sizi tamamen hadım ederim. Tekrar," diyorum onun yanından geçip ormana doğru ilerlemeye başlarken.

"Beni en çok şaşırtan şey onun korkusuzca hınzırca konuşması," diye homurdandığını duyuyorum Jude'un.

"Dilimin ne kadar kötü olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok," diye onu temin ediyorum, kırmızı topuklu ayakkabılarımla biraz kasılarak yürürken arsız Şeytan kostümümü tekrar giyiyorum.

Bunu birkaç homurtu takip eder.

Ezekiel, "Sanırım duyma yetisi sandığımızdan daha iyiymiş," diye düşünüyor.

"Hakkımda yeni şeyler öğrenmek bana tüm bu bonus gizem puanlarını kazandıran şeydir," diye sesleniyorum, yağmur içime yağmaya devam ederken bile neon ormanında daha da uzaklaşıyorum.

Bu kör adamların bu formda olduğum sürece beni duyamayacaklarını düşünürsek, çok gürültülü olmaktan endişe etmiyorum.

İlerlemeye devam ederken on ya da daha fazla kabile üyesi bulmayı umuyorum.

Yine de Hezekiel'in sadece paranoyakça davranıp davranmadığını merak etmeye başlıyorum, çünkü yoğun bir şekilde aydınlatılmış ormana rağmen artık mağarayı bile göremiyorum.

İç çekerek arkamı döndüm ve durdum.

Sonunda sinsice ilerleyen bir adam görüyorum ve içimi ürkütücü bir his kaplıyor.

Neon mavisi çizgiler ve ağacın siyah arka planıyla uyum sağlıyor. Hareket ettikçe tenindeki tonlar ve renkler de değişerek onu mükemmel bir bukalemun haline getiriyor.

Üzerimde toplanan dehşet binlerce parçaya ayrılıyor ve daha önce göremediğim şeyi gördüğümde sinirlerimde hastalıklı bir böcek sürünmesi hissi yaratıyor.

Eskiden aklım daha dikkatli bakmam gerektiğini bilirdi, çünkü bu adamlar çevrelerine uyum sağlayabiliyorlardı. Ve bu konuda son duruşmada kendilerini kamufle eden suikastçılardan çok daha iyiler, çünkü bu çok çıplak adamların gerçekten de manzarayla birlikte değişen bir derileri var.

Yeni eğitilmiş gözlerimle onları neredeyse çok net görebiliyorum.

Çok fazla görebiliyorum.

Yüzlerce.

Her ağacın üzerindeler. Yerde sürünüyorlar, yavaşça ama kasıtlı olarak hareket ediyorlar, gölgeler başka bir yanılsamayla gözleri şaşırtmak için zahmetsizce üzerlerinden kayıyor.

Ormanda görebildiğim her yüzeye yapışmış adamlar var ve ben onların arasından yürüyorum.

"Ormana benziyorlar!" Kendimi tekrar mağara girişinin önüne zaplarken, keşke o kitaplar bizi bu konuda uyarsaydı diye bağıriyorum. "Karşıyorlar!"

Hemen dışında kaldığım mağaranın girişinin kenarına yapışmış kamufle olmuş cesetleri görünce gözlerim açılıyor.

"Dikkat et!" Jude'un gözleri mağaranın hemen içine süzülen ilk kişiyi nihayet fark ettiğinde bağıyorum.

Adam hamle yapıyor, Jude onu kıl payı atlatmadan önce derisi birkaç parlak renkte parlıyor. Bu parlak renkler aniden tüm ormanı aydınlatırken Ezekiell'in eli omzuna çarpıyor ve vahşi, gırtlaktan gelen bir dizi hayvan sesi havada yüksek sesle çınlıyor.

"Umarım bu bir savaş çılgılığı değildir!" Bağıyorum, tam da Ezekiell'in serbest bıraktığı kişi kendi halkına doğru hücumla geçerken, elinde beliren bir mızrağı birkaç adamın arasından fırlatırken.

Peki o zaman. Bu beklenmedik bir şeydi.

Benim tarafımdan başka bir kabile üyesi tarafından fırlatılan bir mızrak daha içime saplanıyor ve hainin karnına saplanıp onu yere düşürmesini izliyorum.

"Şimdi bununla başa çıkabileceğini kanıtlamak için iyi bir zaman. Annem daha fazla dayanamaz," diye uyarıyorum Ezekiell iki adamı daha yakalayıp fırlatırken.

Bu iki adam adamlarına hücum ediyor, ancak sayılarının çokluğu birkaç yeni haini caydıramayacak.

Orman, bu yönde yarışan herkesle gürliyor.

Adamlar savaşıyor, yerlerini korumak ve geri çekilmemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Benden güç fişkırıyor, en az yirmisini yere seriyorum ama çabucak iyileşip ayağa kalkıyorlar.

Kahretsin! Bunun olmaması gerekiyordu!

"Onları öldürecek tek şey mızraklar!" Gage bağırır.

Jude ve Ezekiell'in arasına dalıp omuzlarından tutarak bütün olarak dönüyorum. Birkaç mızrakla hepsini öldürmemizin imkânı yok.

"Hepiniz gidiyorsanız, ben de gidiyorum sanırım. Hepinizin beni öldüreceğini biliyordum," diyorum yüzümde acımasız bir gülümsemeyle.

Tam da parlak ışıklı başka bir adam mağara girişinden uçarak geçerken dönüyorum, mızrağı havaya kalkmış ve bize doğru yönelmiş. Ezekiell'i geriye itip mızrağın önüne geçiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sonuncu olmaktansa ilk olmayı tercih ederim, çünkü onların ölümünü öylece izleyebilecek durumda değilim.

"Hayır!" Jude onu uzak tutmak için uzattığım elime çarparak bağıyor.

Üzerime bir toz püskürdüğünü hissediyorum ve Jude'un gözleri altın renginde parlarken gözlerim titreyerek açılıyor. Elini önüne uzatıyor ve o toz püskürmesinin aslında kül olduğunu, girişten geçmeye cesaret eden herkese bulaştığını fark ediyorum.

Elim zaten bana dokunmakta olan kolunu kavıyor ve diğerleri irkilirken birkaç keskin hava girişi duyuyorum.

Ezekiel'in eli aniden yan tarafımı kavıyor ve kendi elini uzatıyor.

Karanlık ve ürkütücü bir şeyin üzerimden kayıp gittiğini hissediyorum, neredeyse Jude'dan içime aktığını hissettiğim çürüme ve tehditle eşleşiyor.

Mağaranın hemen dışından gelen çatışma seslerini duyuyorum ve Jude biraz bitkin ya da kafası güzelmiş gibi sendeleyerek yanımdan uzaklaşıyor, hangisi olduğundan emin değilim.

Ezekiel de aynı hızla sendeliyor ve biz de savaş alanındaki çılgınlığa bakıyoruz. Birbirlerini öldürürken, ölümüne savaşırken, sanki ortada hiçbir neden yokken bir iç savaş patlak vermiş gibi, savaşın o yarışan renkleri tenlerinin üzerinden akıyor.

"Neler oluyor?"

"Kaos," diyor Ezekiel, kalın kalın yutkunarak. "Daha önce hiç bu ölçekte bir şey yaratmamıştım, hem de fiziksel temas olmadan."

Bu hiç de kaos değil. Bu, birbirini öldürme niyetiyle savaşan iki taraf.

"Ve Jude, belirli bir lanetleyici silah olmadan öldürülemeyen varlıkları öldürdü ve onlara hiç dokunmadı. Çürüme her zamankinden daha sert ve daha şiddetli bir şekilde vurdu," diyor Kai sanki kendi kendine.

Bana dokunuyor, beni de bir kanal olarak kullanmak üzereymiş gibi elini kaldırmaya başlıyor, tam da yağmur kesilirken.

"Yapma. Güçlerimizi arttırmak için ondan ne alacağımızı bilmiyoruz," diyor Gage ve Kai'nin gözlerini kırıştırıp beni serbest bırakmasına neden oluyor.

"Tüm bunları daha sonra çalışabiliriz. Dikkatleri dağıldığı için şimdi savaşarak çıkabiliriz," diyor Jude bana bakmadan ve yerden iki mızrak alıyor.

Diğerleri harekete geçerek daha fazla terk edilmiş mızrak topluyor. Çılgınlığın tam ortasına doğru koşarak mağaradan çıkıyoruz.

Ezekiel mızrağı bir adamın boğazına saplarken, Kai mızrağın tahtasından bir parça koparır ve oniks ucunu bıçak olarak kullanır. Hiç yavaşlamadan on adamı doğrar.

Malum sebeplerden dolayı yine hayalet formundayım. Bir mızrağın nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve öğrenme eğrisinin tam da bu ölümcül anda uğraşmak için çok büyük olduğuna karar verdim.

Jude iki mızrağını çift bo sopası gibi kullanıp, anlamadıkları bir savaşta savaşan adam ordularına çarpmadan önce onları döndürürken arkasında yarışıyorum.

Çoğu hala birbiriyle savaşıyor, geriye sadece karşılaştığımız başıboşlar kalıyor.

Bir mızrak neredeyse Jude'un sırtına çarpacakken, kendimi onun önüne atarak bütünüyle dönüyorum.

Ellerim köşeli bıçağın her iki yanında birbirine çarparak onu karnımdan birkaç santim uzakta durduruyor.

"Ben tam bir baş belasıyım," diyorum titrek bir nefesle, tam da bu korkunç anda mesane meselesini bütünüyle sorgulayarak.

Yukarı baktığımda kabile üyelerini yakından *görüyorum*, biri bana çarpıyor ve *beni* hiç *görmemiş* gibi davranıyor. Ha! Tehlikede olmadığımız zaman onlara yeni kelime oyunumu söyleyeceğim - eğer o gün gelirse.

Hızla dönüyorum ve mızrağı sanki bir savaş derebeyi gibi tek bir akıcı hareketle sırtına saplıyorum.

"Ben gerçekten bir baş belasıyım!" Daha yüksek sesle bağıryorum.

Bir moloz yığını gibi yere düşüyor ve ben ellerimin tozunu alırken sırtıyorum.

Sonra da yere düştüğümde deli bir kız gibi çılgılık atıyorum.

Gözsüz adamlardan biri daha bana çelme takıyor.

Beni görememeleri konusunda az önce kör kabile üyeleriyle ilgili bir kelime oyunu yaptığımı biliyorum, ama sanki burada olduğumu hiç fark etmiyorlarmış gibi, yine de adamları hedef almakta bir sorun görmüyorlar.

Jude elini birinin göğsüne vurarak, "Sanırım etkisi geçiyor," diye yakınıyor.

Hızla çürüyor, bu da mızrak dışında bir yolla da ölebileceklerini kanıtlıyor.

Bir mızrak kapıyorum ve yanımda yuvarlanıp duran, hâlâ bacaklarıma dolanmış olana saplıyorum.

"Cehennem sıcaklığında sizi ayırmak için soğuk imzalara ihtiyaç duyan bir orduyu nasıl yenersiniz?" Bağırıyorum.

Şimdiye kadar hissettiğim o gizemli asidin en büyük kıvılcımını açığa çıkarmak üzereyken cevap gelmiyor.

"Soğuk imzalarınızı engellemek için ormanı ateşe verdiniz," diyor Kai bir solukta, sonra dönüp ekliyor. "Kaçın!"

Kabile üyelerinin hepsi şaşkınlıklarını üzerlerinden atıp geri çekilen adamların arkasına döndüklerinde sırtıyıyorum.

Parmaklarım birbirine çarpıyor ve o yakıcı a s i t t e n bir kıvılcım yanımdaki ağacın dibine düşüyor.

Tek gereken bu.

Ateş bir anda tutuşuyor, bir alev duvarı gibi yayılıyor ve kör kabile üyeleri içinden atlamaya çalıştıklarında çığlık atıyorlar. Daha önce iyileştiklerini görmüştüm, bu yüzden onları öldürmediğini biliyorum. Ama adamların önünde yarıştıkları ve hızla büyüyen ısı duvarının ötesini göremedikleri açık.

"Yan!" Havaya yumruk atarak bağırıyorum.

Adamlarımın neden esprilerime bu kadar çok homurdanmakta ısrar ettiklerinden emin değilim. Açık mizahı takdir etmemeleri üzücü.

Hayalete geri dönüyorum ve kendimi adamlara doğru zaplıyorum, onlarla ateşim arasındaki mesafeyi ölçüyorum.

Hatırladığımdan çok daha hızlılar ve ağırlıksız halimle bile ayak uydurmak için biraz zorlanmam gerekiyor.

Yangın orman tarafından yutulmaya başlıyor ve kabile üyeleri hiçbir yerde görünmüyor. Emin olmak için yeterince yavaşlamıyoruz.

Birkaç saat aralıksız koşuttuktan sonra biraz güç kaybetmeye başladılar ve ben de artık ölüm tehdidi ortadan kalktığı için beni rahatsız eden bir soruyu dile getirmeye karar verdim.

"Bu denemelerde neden bu kadar çok fiziksel unsur var? Sifon çekebiliyorken tırmanmak gereksiz," diyorum onlara.

"Fiziksel ve zihinsel dayanıklılık, denemelerdeki genel çalışmalardan biri," diye yanıtlıyor Jude, eğilip bir an dinlenirken nefes nefese kalıyor. "Ne kadar güçlü olduğunuzu bilmeleri gerekiyor - beden ve zihnen - önce Seninle ne yapacağımıza karar verelim," diye devam etti Gage, ikiye katlanmış koltuğundan doğrulurken.

Nefes almaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Ve her zaman sifon çekemezsiniz. Üst taraftayken tedbirli olmalısın. Çok fazla insana evrenin çözülmemiş gizemlerini göstererek dengeyi bozamazsınız," diye devam ediyor Kai.

"Ayrıca, insanların bir parkurda sifon çekmesini izlemek o kadar da eğlenceli değil ve bu denemeler de eğlence değeri taşıyor," diye ekliyor Ezekiel, değerli enerjilerini korudukları için artık koşmadan hızlıca yürümeye başladığımızda.

"Burada ne kadar uzun süre kalırsak duyularımız o kadar güçleniyor," diyor Gage. "Onunki de."

"Duyularım sadece sizde çalışıyor," diye belirtiyorum. "Kör adamlar neredeyse beni alt ediyorlardı."

"Şeytan'ın seni ne zaman görebileceğini hissediyorsun. Ayrıca, duruşmalar veya konum hakkında önceden hiçbir bilginiz olmasa bile, bir sonraki adımı öğrenmekte ve bulmakta hızlısınız" diyor Jude hafif bir suçlama gibi.

Her zamanki şakalaşmamıza başlamak için ağzımı açıyorum ama Gage nefesini içine çekiyor. "İşte! Sona geldik!" Ezekiel bağırıyor ve herkes koşmaya başlıyor.

Tekrar.

Ormandan dışarı fırlıyoruz, parlak kırmızı gökyüzünün aydınlatmasıyla gözlerini siper ediyorlar. Hayalet olduğum için minnettarım, çünkü gözlerim bu formda o kadar hassas değil. Karartılmış ormandan önce çok donuk bir gökyüzü gibi görünüyordu.

Yerin titrediğini *duyduğumda* kalbim sıkışıyor.

Sonra nedenini *anladığımda* kalp kriziyle uğraşmaya geri dönüyorum.

Başladığımız o çukur şimdi iki yanımızda. Artık ne orman ne de daha önce karşılaştığımız dağ görünüyor. Kilometreler boyunca görebildiğimiz tek şey, izdiham gibi bize doğru koşan canavarlarla dolu devasa bir kanyon.

Çok fazla var ama üç başlı zebani yok. En azından benim görüş açımda yok.

Bazıları midemi bulandırıyor, çok daha grotesk bir form için bir formdan kurtulduklarında derileri soyuluyor. Görünüşe göre çok lezzetli görünen dört adamı yutmak için farklı bir forma ihtiyaçları var.

"Ölüm tuzağı," diye homurdanıyor Jude. "Bunca zaman sadece bununla yüzleşmek için hayatta kalmamız gerekmiyordu. Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok. Hepimiz ona dokunsak ve onu bir kanal olarak kullansak bile, benim daha önce yapmak zorunda kaldığım gibi bağlantıyı kesmek zorunda kalmadan önce zar zor bir çentik atardık... beni tüketmeden önce."

İnançsızlıkla bakarak yaklaşıyorum. Sanki ölümcül yaratıklardan oluşan dev bir kütle yaklaşıyor ve dönüp baktığımda aynı kaderin vadinin diğer ucundan da bize doğru geldiğini görüyorum.

"Herkes etrafımda toplansın," diye bağıriyorum, sonra ortaya çıkan yakut kırmızısı terliklerime bakıyorum.

Herkes dediğini yapıyor, sadece ayaklarım bütünleşip birbirine vurmaya başladığında ellerini üzerime/içime koyuyor.

"Ev gibisi yoktur. Ev gibi bir yer yok. Ev gibisi yok-"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Jude sözümü keserek havlıyor ve yüzümü buruştururken gözlerimin açılmasına neden oluyor.

"Denemeye değer," diyorum onlara, son birkaç yıldır filmlerin bana verdiği tüm sahte umutlara öfkelenerek.

Canavarlar hızla yaklaştırmaya devam ederken ve kanyonun tepeleri cehennem ateşi lavlarıyla kaplanmışken, uzun ve çözülmüş bir nefes alıyorum.

"Hepsini öldürmeye yetecek kadar gücün yokken, cehennemın en acımasız yırtıcılarından oluşan ve doğrudan boğazından karnına atılan bitmek bilmeyen bir orduyu nasıl yenersin?" Ezeziel yanımdan sessizce soruyor.

Karanlık ve lekeli her şey ruhumda dönerken öfke içimde kaynıyor. Şeytan adil oynamıyor. Ne zaman arkamızı dönsek, bir başka imkânsız görevle karşılaşılıyor.

Hemen üstümüzde uğursuz kara bulutlar oluşurken tepemizde bir fırtına kopuyor.

"Şimdi ne olacak?" Gage başını kaldırarak inliyor.

"Sanki bir önemi yokmuş gibi. Bu lanet bilmedenin bir cevabı yok," diyor Jude hırlayarak.

"Evet, var. Var," diyorum gökyüzü kararırken, şimdi içlerinde şimşekler çakan kara fırtına bulutları tamamen kaplamışken. "Hiç bitmeyen yırtıcılar ordusunu çok daha kötü bir yırtıcı olduğuna inandırırıyorsun. Kediye kovalayan fareyi düşünün."

Jude, "Bu hiç mantıklı değil ve gerçekten bir cevap değil," diyor.

"Biliyorum," diyorum o baştan çıkarıcı güç daha önce hiç hissetmediğim bir güçle içimde dolaşırken. "Bu bir ipucuydu."

"Zamanımız azalıyor," diye homurdanıyor Ezeziel, ilk sıradaki acımasız, tüküren, çenesini kıran canavarlar her iki yanımdan otuz metre kadar yaklaşıırken.

"İpuçlarına ve tahminlere ayıracak vaktimiz yok. Eğer cevabı biliyorsan, söyle gitsin."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve şimşekler daha yüksek sesle çakıyor.

"Korkusuz ol," diyorum nefesimin altında, dörtlünün yüksek sesli protesto ve küfürlerini duymazdan gelerek canavarlara doğru hücum etmeye başlarken.

Dişlerimi gıcırdatarak kollarımı ve bacaklarımı pompalıyorum, mücadelenin içine doğru koşuyorum.

Canavarlar korku ve endişe onları vurduğunda dağılıyor ve yolumdan çekilmek için çabalıyorlar. Benden mümkün olduğunca uzaklaşmak için neredeyse birbirlerini eziyorlar.

Çocuklar bana daha pek çok çirkin söz savuruyor ama arkama dönüp baktığımda beni takip ettiklerini görüyorum. Gerçi bu konuda mutlu görünmüyorlar. Aslında, biraz cani gibi göründüklerini söyleyebilirim. Belki de fare-kedi kovalama oyunumuza biraz drama katmak için rol yapıyorlar.

Belki daha iyi sonuç verir diye mega sürtük suratımı takındım.

Çocuklar tek sıra halinde beni takip ederken, canavar kalabalığı ayrılmaya devam ediyor.

Çılgın bir kızın önderliğinde canavar denizini yarıyorum. Canavarlar bana çarpmıyor bile, çünkü rol yaptığım korkusuz avcıdan kaçmak için o kadar çaresizler ki.

Son canavarlar da yanımızdan geçip giderken, yorgunluktan bitap düşmüş ve yerçekiminden muzdarip bedenimden kurtulmaya ihtiyaç duyan bir hayalete dönüşüyorum.

Fırtına, canavarlar gittiğine göre bizimle işi bitmiş gibi dağılıyor. Dürüst olmak gerekirse, o fırtınanın benim fırtınam olup olmadığını merak ediyorum. Tam da bütün olmaya karar verdiğim anda beni Şeytan'ın meraklı gözlerinden korudu.

Canavarlar vadiden aşağı koşmaya devam ediyor, diğerleriyle çarpışıyor. Uzak bir yankıya dönüştüklerinde kafamı çeviriyorum.

Gage bir parmağını uzatarak bana doğru sallıyor, ama kelimelerini kullanamayacak kadar nefes nefese kalmış durumda; yüz ifadesinden de anlaşılacağı üzere bu durum oldukça sinir bozucu.

Boynumun tam önünde boynumu sıkma hareketlerini taklit etmekle yetiniyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Bu tehdidin aynı taklit versiyonunu şu anda bana karşı kullanan iki kişi var.

Ezekiel bana dik dik bakıyor, kelimeleri de kullanmıyor. Bana doğru bir adım atıyor, sonra tekrar geri dönüyor, sonra duruyor ve yumruklarını sıkıyor. Sonunda dönüyor ve sanki bunu yapmak için kendini zorluyormuş gibi uzaklaşıyor.

Jude hayal kırıklığına uğramış bir elini saçlarında gezdiriyor, son engel de geçilip bilmece cevaplandıktan sonra dere gözden kaybolurken bir kayanın üzerine çöküyor. Bana beş parmakla ölüm yumruğu atmak ister gibi görünüyor.

Kai yumruğunu bir kaya duvarına çarpıyor, çıplak bir Gladyatör gibi üzerime yürümeye karar vermeden önce birkaç tereddütlü nefes alarak omzunun üzerinden bana bakıyor.

Bana bağırarak üzülmüş gibi ağzını açıyor, sonra bunun yerine belirgin hayal kırıklığını iletmek için bir dizi çok yüksek ve rastgele ses çıkarıyor, başını biraz endişeyle sallıyor, sonra dönüp yolumuza çıkan siyah kayalara doğru yürümeye başlıyor.

Hepsi benden uzaklaşırken arkalarından "Rica ederim," diyorum.

Sinirli yürüyüşleriyle daha hızlı yürümeye başladıklarında, beni tüm o yürüyüş yerine kendimi onlara zaptlamaya zorlarken, bir başka sinirli ses korusu buna cevabım oluyor.

"İşe yaradı, değil mi?" Tam arkalarından işaret ediyorum.

Sanki bunu planlamışlar gibi, dördü de arkalarına bile bakmadan beni tersliyor.

"Kaba," diye iç geçiriyorum ve bir an durup onlara görmedikleri bir bakış atıyorum.

Koşuyorum ve yetişiyorum. "Eminim bu, kör adam savaşı sırasında sallanan siklerinize uğraşmaktan daha kolay olmuştur, haksız mıyım?"

Aralarından geçiyorum ve hayalet kız beşliği için elimi kaldırıyorum... onlar benden geçerken elim havada kalıyor.

"Sizler benim muhteşem kişiliğimi takdir etmiyorsunuz."

Tam elimi Ezekiel'in omzuna koyup gevşemesini sağlamaya çalışırken, önümüzde kör edici bir ışık patlıyor.

Bölüm 7

Mezarlığa indiğimizde, görünüşe göre hiçbir uyarı olmadan cehennemden fırlatılmıştık, Ezekeil'in eli içimden geçti. Sifon çekişini hissediyorum ve birden eve dönüyoruz.

Diğer üçü de hemen bizi takip ediyor, hepimiz oturma odasının içindeyiz, gözlerimiz birbirimizin arasında dolaşıyor, sanki nutkumuz tutulmuş gibi. Samimi olmak gerekirse, bu benim için bir başarı.

Hâlâ daracık Şeytan kostümü içinde olduğumu ve hepsinin inanılmaz derecede çıplak olduğunu fark ediyorum. Kai ve Gage'in o yorucu duruşma sırasında yaptığı gibi, hayatta kalma becerilerim için bana fiziksel olarak teşekkür etmek isterlerse diye hemen bütünleşiyorum.

Bu nadir durumlarda çok hazırlıklı olamayız.

Gage'e biraz daha yaklaşıyorum, kolum onunkine değiyor. Jude'a bakarken kolu dalgınca bana dolanıyor ve sanki bir refleksmiş gibi beni kendine çekiyor.

"Bizi dışarı çıkardı," diyor Gage.

"Peki şimdi ne olacak?" Kai soruyor. "Karnımıza düştüğümüzde ölümümüzün garanti olduğundan emindik."

"O kursu geçip hayatta kalmamızı nasıl bekleyebilirdi ki? Onun etrafta dolaştığını bile bile?" Jude, açıklama istermiş gibi bana doğru *eliyle* işaret ederek soruyor.

"Eğer ölüm cezası değilse, tüm bunlar gerçek bir sınav mıydı? Ve Şeytan seni inceleme fırsatı bulduktan sonra edindiği bilgilerle ne kazanacak?" diye sordum.

Hepsi bana inanmaz bir bakış attı.

"Üzgünüm," diyorum onlara, aslında hiç de üzgün değilim. "Her şeye bir bilmeceymiş gibi bakmak, bir kez alıştıktan sonra vazgeçilmesi zor bir alışkanlık."

Elim çaktırmadan Gage'in göğsüne gidiyor ve çok hoşuma giden tuhaf dövmelerinden birinin izini sürüyor. Ne de olsa o hâlâ benim favorim.

Dönüp baktığımda Jude'un Gage'e ters ters baktığını, Gage'in de Jude'a sırtıttığını görüyorum.

Jude, "Belki de bu konuyu üzerimizde kıyafetler varken konuşmalıyız, çünkü dikkati kolayca dağılabilir," dedi.

Etrafımda, akıllarının benimkiyle aynı yere gittiğini söyleyebilecek dört çok dikkat dağıtıcı ereksiyona bakıyorum. Onlar sadece benim kadar temel değilmiş gibi davranmayı seviyorlar.

"Hayatı tehdit eden durumlar ve hayatta kalma seksi el ele gider," diye itaatkâr bir şekilde onları bilgilendiriyorum, etrafta çıkıntı yapan çeşitli delikli yaraklara bakıyorum.

Gage'in siki kalçamda zıplıyor ve gözlerim neredeyse kapanıyor, çünkü hala tüm bu gerçekten harika hislere alışmaya çalışıyorum ve birçok ilki yaşıyorum.

"Hepimiz aynı fikirde olana kadar olmaz," diyor Gage, hâlâ Jude'a sırtarak.

Jude ona, "Ondan etkilenmediği belli olan tek kişi benim," diyor ve sonra benden çaldığı bir "siktir git" sırtışıyla bana bakıyor.

"Bilimsel bir kanıtım olmasa da bakire olduğuma eminim. Kontrol ettirmek için doktora gitmemeyi tercih ederim. Herhangi birinin böylesine mahrem bir yerimi kurcalamasını istediğimden pek emin değilim. Mesele şu ki, size bulaştıracak bir şeyim olduğundan şüpheliyim."

"Zamanının yüzde doksanında hiçbir şey anlamazken onunla nasıl tartışabilirim ki?" Jude tersliyor, sanki sonunda onu o sınırın ötesine itmişim gibi bana biraz çılgınca bir hareket yapıyor.

Büyüleyici derecede ilgi çekici ve onlar konuşmaya devam ederken ben mutfağa gidiyorum.

"Onun aramızdaki bağ için bir tehdit olduğuna hâlâ inanan tek kişi sensin. Son üç gündür daha güçlü hissettik," diyor Gage ona. "Daha güçlü hissettik."

"Her şeyin bir bedeli vardır," diyor Jude, sanki mantıklı olan kendisiymiş gibi. "Her zaman bir denge vardır. Biz bunu biliyoruz. Bu yüzden ona dokunmamaya karar verdik ve şimdi hepiniz ona orgazm yaşıyor ve onu kendinize sarıp sarmalayarak uyuyorsunuz. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar kafanızın içinde, onun lanet olası anlık favorisi olmak için çırpınıyor ve hiçbiriniz bunu sorgulamıyorsunuz bile!"

Şu anki görevimin ilk adımını tamamladıktan sonra mikrodalga'nın birkaç düğmesine basıp bir kase almaya gidiyorum.

"Üçünüze de bir şey yaptığına cidden ikna oldum. Ağzımı ona dayamayan tek kişi benim ve kıskançlık bizi ayırmaya başladığında bunun nasıl bir his olduğunu hatırlayan tek kişi benim," diye homurdanıyor Jude.

"Patlamış mısır mı yapıyor?" Ezekiel, *pat pat pat* sesleri hızla yükselmeye başladığında kuşkuyla soruyor.

"O bir deli. Ve hepimiz için çok dikkat dağıtıcı. Bana cehennemin uzun tarihindeki en kötü üçüncü duruşmayı atlattığımız gerçeğini görmediğini söyle ve Şeytan'ın gerçek gündemini tartışmak yerine *onu tartışıyoruz*," diye devam ediyor Jude, ben patlamış mısırı çıkarıp kaseme dökmeye başlarken.

Ellerimi hızlıca yıkıyorum, şeffaftan bütüne geçtiğimde aslında kirlenmiyor olsam da. Sadece sihirli bir şekilde temiz oluyorum. Güzel bir avantaj.

Erkeklerin kirli olması umurumda değil. Hâlâ aynı cazibede kokuyorlar ve şimdi biraz savaş kirliler, bu da aslında çok ateşli, çünkü ben böyle *deliyim*.

"Lucifer söz konusu olduğunda yapabileceğimiz tek şey tahminde bulunmak. Bir süredir ona 'Çılgın Kral' deniyor," diyor Ezekiel. "Ama *onun* hakkında öğrendiğimiz her şeyi şu anda, anılar tazeyken işlemeye başlayabiliriz. Onun kaçırdığımız bir şey olduğu açık. Bunu görmeyen tek kişi sensin."

Bir kolumla patlamış mısır kaseme sarılmış, diğer elimle de kürekle ağzıma atarken, Jude yine ölümcül yumruğu yemeye hazır gibi görünüyor.

Çok acıktım. Ve bu kesinlikle sonunda patlamış mısırla tadını çıkarabileceğim patlamış mısır anlarından biri.

Hepsi dönüp bana bakıyor, tek kelime etmiyor, yüzlerini boş ifadeler kaplıyor.

"Ne?" Ağzımdaki lokmayı bir kez daha doldurmadan önce soruyorum. Ezekiel'in dudakları seğirdi.

"Gördün mü?" Jude, sanki çok geçerli bir noktayı kanıtlamışım gibi her yerimi işaret ederek soruyor. "Çılgınca!"

Bana her zamanki gibi ters ters bakıyor ve ben de gözlerimi devirirken patlamış mısırimi yutuyorum.

"Ben odama gidiyorum. Bakirelik durumumu anlamama yardım etmek isteyen herkese kapıyı açık bırakacağım - mecazi olarak. Hâlâ hepiniz için fazla iyiyim ama şimdi sizden biraz daha fazla hoşlanıyorum. Şey, senden değil," diyorum, son kısmı Jude'a yönlendirerek.

"Benden nefret etmek için bu kadar çabalamayı bırakana kadar bana dokunamazsın," diye ekliyorum.

Yanından geçerken kasıtlı olarak ona çarpıyorum ve hala yakut kırmızısı elbisemi giyerek merdivenleri çıkarken kıcımlı gereğinden fazla sallıyorum.

uzun topuğu olmayan terlikler. Hayır, bu şekilde topuklu giymiyorum. Yerçekimi bir sürtük olduğuunda pek de zarif olmuyor.

Jude'un birine, "Bunu aklından bile geçirme," dediğini duyuyorum. "Hepimiz aynı fikirde olana kadar olmaz. Bizi son gücümüzden de mahrum bırakmasına izin vermeyin."

Bu sefer arkasına bakmadan onu tersleyen ben oluyorum. Sonra biraz daha patlamış mısır yiyorum, çünkü gerçekten açım. Açlıktan ölüyorum aslında.

Kai ona, "Bunu çözmenin bir yolunu bulmalıyız, yoksa çıkmazda kalacağız," diyor. "O halde bunu çözmenin bir yolunu bulacağız," diyor Jude ürpertici bir sakinlikle ve sonunda beni onlara tepeden bakmaya kışkırtıyor Merdivenler.

Bana öyle bir sırtıyor ki, Şeytan'ın kendisinden bile daha tehlikeli görünüyor.

Bazen beni anlamaya çalışmaktan yorulduğunda bir gün beni gerçekten öldürebileceğini unutuyorum.

Bölüm 8

İki kase patlamış mısırı mideye indirdikten sonra soyunuyorum ve inanılmaz bir duşla buluşan bir vücudun avantajlarının tadını çıkarmaya karar veriyorum.

Suyun aceleyle akan dereler halinde üzerimden aşağıya akması, hoşuma giden pek çok duygudan biri.

Adamları, cehennemi, şeytanı ya da şeytanın muhtemelen hala onların hayatlarıyla ölüm oyunu oynadığı gerçeğini düşünmüyorum. Şu anda ben sadece, yıllar boyunca pek çok kişinin kanıksadığına şahit olduğum bu lüks duygunun tadını çıkaran bir kıyım.

"En küçük, en basit zevkler için çıkardığın sesler beni en çok çıldırtan şey," diyor Ezekiel, parmaklarını saçlarıma geçirdiğini ve dudaklarının dudaklarımla çarpışabilmesi için başımı kabaca geriye çektiğini görmek için tam zamanında gözlerimi açıyor.

Duşumu ne zaman işgal etti?

Bu benden birkaç zevk sesi daha çıkarıyor, kollarım boynuna dolanıyor ve ben de onu öpüyorum. Eli ıslak bedenimden aşağı kayarak yepyeni bir dizi his uyandırıyor ve bacağımla yukarı çekerek beni arka duvara bastırırken sadece bu tutuşla beni kaldırıyor.

Neredeyse beni yutuyor ve o sabit sıcaklık içimde teğet geçiyor. Aletinin başı, ne kadar yakın olduğu için kalçamın iç kısmıyla dalga geçiyor.

"Buna ne sebep oldu?" Boğazımdan aşağıya doğru öpmeye başladığında havaya doğru sırtarak soruyorum.

"Senin bir itirazın olmayacağını bildiğim için o kısmı onun halletmesini istedim," diyor Jude ve duşta bize katıldığını görmek için başımı yana çevirdiğimde nefesim kesiliyor.

Görkemli bir şekilde çıplak ve son derece sert, ulaşamayacağım bir yerde duruyor, Ezekiel beni zahmetsizce kaldırırken gözleri benimkilerde ve inanılmaz ağzı sağ meme ucuma doğru hareket ediyor.

Ezekiel meme uçlarıma mümkün olduğunu bilmediğim şeyler yaparken gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum. Sanki onlardan klitorisime doğrudan bir hat varmış gibi, birinden diğerine geçerken ikisine de dikkat gösteriyor.

"Senden bu kadar nefret etmeye çalışmadığım sürece sana dokunamayacağımı söylemiştin," diye devam ediyor Jude, elini sikine götürüp kendini bir kez okşuyor. "Ve dokunmak için bu kadar çaresiz olduğuna göre, belki de bazı cevapları serbest bırakmanın yolu budur."

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve Ezeziel'in eli etrafımı sarıp hala meme uçlarıma tarif edilemez derecede günahkar şeyler yaparken klitorisimle oynamaya başladığında omuzlarını kavıyorum.

Ezeziel beni o sınıra doğru iterken Jude kendini daha sert okşuyor, Jude'un bakışlarının acısı beni geride tutan tek şey.

Ezeziel göğüslerime doğru inliyor, sesi sanki o da benim kadar işkence çekiyormuş gibi çıkıyor.

"Senin kadar cezbedici bir şey ancak yasaklanabilir," diyor Jude, bize doğru yürümeye başlarken sikini bırakarak.

Ezeziel bana daha sert davranırken yüzü tam benimkinin önüne geliyor, sanki şu anda benim onu istediğim kadar o da beni istiyormuş gibi bana doğru iterken acının sadece bir kenarını ekliyor.

"Bize sonuçlarını anlat, *comoara trădătoare*," diyor baştan çıkarıcı bir sükûnetle, Ezeziel bir parmağını içime sokarken dudakları benimkinden santimetre uzakta, sadece ezici uyarımı artırıyor.

"Bilmiyorum" diye cevap verirken yarı şaşkırım.

Bir sonraki anda, sol elim Jude'un omzuna uçuyor, şimdiye kadar yaşadığım en güçlü orgazm üzerime o kadar büyük bir güçle çökerken sıkıca kavırıyor ki haykırıyorum, tırnaklarım her ikisine de yapışırken kazıyor.

Ezeziel boynuma doğru pantolonunu indirirken tüm vücudum titriyor. Beni bırakıyor ve bir elini saçlarında gezdirerek geri çekiliyor.

"Bu şekilde cevap alamayacağız," diyor Jude bıkkın bir nefesle.

Bacaklarım titreyerek Ezeziel'e bir bakış fırlatıyorum, bana bakarken hâlâ biraz vahşi, sanki kendini tutmak için zorlanıyormuş gibi. Bunun anlamsız bir deney olması Jude'u kızdırıyor ve bu beni gerçekten çok mutlu ediyor. Ezeziel uzaklaşıyor ve Jude duşta benimle yalnız kalıyor.

Sonunda o da çekip gitmeden önce her zamanki gibi bakışıyoruz. "Şaka yapıyorsun!" Boş havaya doğru bağıriyorum. "Bir tek ben orgazm!"

Koridordan bir kahkaha sesi geliyor ve duşu kapatmadan önce gözlerimi deviriyorum. Kurulanmak yerine, hayalet gibi davranıp

saçımı ve odamdan çıkarken giyeceğim büyük boy bir tişörtten başka bir şey seçmedim.

Şifonyerimin üzerinde duran beyaz kurdeleli mavi kutuyu gördüğümde duraksıyorum ve tekrar ayağa kalkıyorum.

Aceleyle açıp elmas bir kolyenin üzerinde taşlaşmış bir böcek kolyesi bulduğumda sırtışıım büyüyor.

"Pislikler," diye homurdanıyorum, hayalet gibi hareket edip boynuma takılı gümüş zincirden daha güzel bir kolye seçerken onu yere atıyorum.

O kadınların hiçbirisi hayatlarını kurtarmadı ve güzel tılsımları ve süslü şeyleri var.

Bütün olarak döndükten ve yeni kolyemi yeni elmas kolyeme takmak için böceklerle değiştirdikten sonra, onu taktım ve tişörtümle dışarı çıktım.

Onları bulduğumda hepsi oturma odasındaydı, Gage hariç. Gözleri üzerinde *Team Comoara Trădătoare* yazan tişörtüme takılıyor.

Garip olan, nasıl hecelediğimi nasıl bildiğime dair hiçbir fikrim yok, ama biliyordum. Belki de iki kez kontrol etmek için telefon kullanmalıyım. Umarım Romence *sulu çorba* yazan bir tişörtle dolaşmıyorumdur.

Kai sırtarak bakışlarını ona dikiyor.

"Tercih ettiğim kolye bu," diyorum, yerine takılanı göstererek.

Jude, piç kurusu, bana sırtıyor. Yaratıcılığı için ona puan vereceğim. Şimdi ona yapmak için aynı derecede sinir bozucu bir şey düşünmem gerekecek.

"Kendi mücevherlerini yapabiliyor musun?" Ezeziel soruyor. "Madem yapabiliyorsun, neden bizden sana takı almamızı istiyorsun?"

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Şu anda ikinci favorim bile değilsin. Sevgi göstergesi istiyorum. Alaycılık değil."

Kai'nin dudakları seğiriyor ve bana doğru gelirken ayağa kalkıyor. "Bu beni ikinci favorin mi yapıyor?" diye düşünüyor.

"Sırf hoşuma gidiyor diye bana daha fazla orgazm mı yaşatacaksın?" Ciddi bir şekilde soruyorum.

Sırtışı büyür ama horoz engelleyici Jude, "Hepimiz aynı fikirde olmalıyız," der.

"Onu beceremeyiz. Ama bu geri kalanının yasak olduğu anlamına gelmez," diyor Ezeziel umursamaz bir tavırla.

"Tarihte günaha karşı başarılı olduğumuz tek bir zaman söyleyin," diye homurdanıyor Jude. "Hepiniz bunu imkânsız hale getiriyorsunuz."

Kai bana göz kırpıyor, sonra beni kendine çekiyor ve dudaklarımı ısırarak için eğiliyor. "Daha sonra geleceğim."

Göğsünü okşadım. Yeterince iyi.

Kendimi merdivenlerin tepesine doğru zıplatıyorum, kolyenin Kai'nin birkaç dakika önce bulunduğum yerde boş havayı tuttuğu yerin altında yere düştüğünü duyuyorum.

"Bir formdan diğerine geçme ve hortumlama konusunda gittikçe hızlanıyor," diyor küçük bir gülümsemeyle.

Onlara bakıyorum. "Bana en azından birkaç gün ver Jude," diyorum tüm ciddiyetimle.

Üçü de bana boş boş bakarken, bu tek yorumla eğlence tükendi.

"İyileşmek için sadece birkaç gün. Şaka bir yana, tüm bunlardan sonra zihinsel bir molaya ihtiyacım var. Cehennemin gerçek bir yer olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra cehennemin göbeğindeydim," diye hatırlatıyorum hepsine. "Hayatta olduğuma şükretmem, bir şekilde hepinizi sağ salim eve götürmeyi başardığıma şükretmem ve siz bana ne kadar az umursadığınızı hatırlatmadan önce kalbimi rahatlatmam için bana birkaç gün verin."

Kai boğazını temizleyip suçlulukla başka tarafa bakarken, Jude bir süre daha bakışlarımı tutuyor. Sonunda başını hafifçe sallayarak geçici ateşkesi sessizce onaylıyor.

Bana daha önce verdiğinden daha fazla.

Gage'in odasına gitmeye başlıyorum ama fikrimi değiştiriyorum. Onun yerine mutfığa geri dönüyorum ve satın aldıkları özel alkolden bir kavanoz aşırıyorum.

Sınırlı becerilerimle yaratmadığım somut bir şeyle geri dönememek berbat bir şey. Bu da odama kadar *yürümem* gerektiği anlamına geliyor.

Böylesine dramatik bir çıkıştan sonra hâlâ içinde bulundukları odaya girmek biraz garip.

"Çok fazla içme," diye sesleniyor Kai sırtıma. "Bu gece sana yapacağım her şeyi hissetmeni istiyorum."

Az önce vurulmuş gibi homurdanıyor ve ben de sırtıyorum. Kai benim yeni favorim.

Bölüm 9

Gage birkaç saat sonra, ben hayatım boyunca tattığım en iğrenç karışımdan biraz daha içerken kafasını odama sokuyor. Ama şu anda kendimi bu kadar aptal hissetmeyi seviyorum. Sanki dünyam kozmik bir çılgınlık yumağı değilmiş gibi.

"Eğer yapamayacağım itirafları çalmak için beni baştan çıkarmaya çalışacaksan-" dediğimde gözleri elimdeki kavanoza kayıyor, 's' harflerini gevelemeye başladığımda boğazımı temizliyorum. "-lütfen bekle. Bu sarhoşluk noktasına gelmemin ne kadar uzun ya da zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sakın 'uzun' ve 'zor' kelimelerinin aynı cümlede geçmesiyle ilgili kötü bir şaka yapmaya kalkma."

Gözleri yatağımın başucundaki üç boş kavanoza kayıyor, sonra tekrar elimde sallanan çoğunlukla boş kavanoza dönüyor.

"Nasıl oldu da bunlardan dört tane içtin ve bilincini korumayı başardın?" diye soruyor kuşkuyla.

"Eğlenceli bir gerçek," diyorum esprisiz bir şekilde gülümseyerek. "Bunu son içtiğimden ve banyoda yerde perişan bir halde yattığımdan beri çok seviye atlادم. Artık sarhoş edilmesi zor biriyim. Bunlardan biri beni biraz sarhoş ediyor. İki tanesi beni mutlu sarhoş ediyor. Bunu yapmak için üç deneme gerekti."

Fark etmediği birkaç kavanozu daha göstermek için arkasındaki masayı işaret ediyorum.

"Bu arada zulanızı yenilemeniz gerekiyor," diye devam ediyorum, dikkatim dağılıyor.

Bir sırtışıla savaşıyor gibi görünüyor ama bu akşamki muazzam mücadeleyle duyması şartmış gibi devam ediyorum. Tam bir ruh kız problemi.

"İlk iki buçuk şişeden sonra acıktığımda yürümenin gerçekten zor olduğunu fark ettim. Bu yüzden hayalet gibi davranıp yiyecek almak için kendimi mutfığa ışınladım, yine de yiyeceklerle merdivenlerden yukarı *yürümek* zorunda kalacağımı fark edemeyecek kadar aptaldım. Bu arada, giysi ve mücevherleri yaptığım gibi yiyecekleri de sihirli bir şekilde ortaya çıkaramıyorum. Denedim. Aşağıya inmeme için o kadar çaresizdim."

Konuşmak için ağzını açtı, ben de elimle onu kovdum.

"Her neyse, hayalete dönüştüğümde anında ayık olduğumu fark ettim. Yine de kendimi mutfığa zapladım. Görünüşe göre hayalet durumum

sarhoşluk seviyeleri."

"Bu aslında elimizde tutmak için oldukça faydalı bir bilgi," diyor, gerçekten ilgisini çekmiş gibi görünerek. İkisinin de.

Keşke ikisi birden dönmeyi bıraksa. Çok dikkat dağıtıcı.

"İkinci seferde hazırda yiyeceğim, o iğrenç tattaki içkiden daha fazla şişe ve bir bornozum vardı." İçinde keyif yaptığım bornozu gösteriyorum. "Konfor öncelikliydi."

Sanki iyice eğlenmiş gibi daha geniş sırtıyor. Bu kaygısız sırtış o kadar nadir ki tüm yüzünü değiştiriyor. Ve onun bana daha çok böyle baktığını görmek istediğimi fark ediyorum.

Duvarı iterek yanımdaki yatağa uzanıyor ve elimdeki içkiyi alıp dudaklarına götürüyor.

"Sanki kokarca ve ölü kemirgenler o şeyin içine sinmiş gibiydi ve ayık-fantom-ben yüzünden birkaç kez boğulmak zorunda kaldım. İkinci kez ilk kez hıçkırık tuttu. Beni o kadar korkuttu ki kazara hayalet oldum ve... Artık hıçkırığın ilacı bende. Hayalet kız onu da düzeltti."

Bir kadeh daha içerken bardağın arkasından sırtıyor, tiksindiğini belli eden tek bir ifade bile takınmıyor.

"Nasıl? Buna nasıl tolerans gösterdin? Çünkü sana söylemeliyim ki, bu gece alkolün içinde yuvarlanabileceğim tek gece olabilir."

Yaklaşıp bana geri verdiğinde yatak sallanıyor ve ben de biraz kabaca alıyorum. "Tadına bak şimdi," diyor eğilerek.

Gözlerimi devirerek açıyorum, kaçınılmaz ekşimsi tada hazırlanıyorum ve... tarçın tadı ağzımı istila ederken zevkle inliyorum. Sanki doyamayacakmışım gibi kalan sıvıyı yukarı ve aşağı çevirirken göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor.

Gage'in dudakları yavaşça boğazımın sütununu okşuyor ve likörün etkisiyle o kadar sıcak ve uysallaşmışım ki nedenlerini sorgulamıyorum bile.

"Nasıl?" Şimdi daha fazlasını istiyor ve son şişeyle ne yaptığımı merak ediyorum.

"Tadını sen seç," diyor boynuma karşı.

"Ve kimse beni o kavanozu odama taşıırken gördüğünde bunun paylaşılacak çok önemli bir bilgi olduğunu düşünmedi mi? Saatlerdir o şeyi yutmaya çalışıyorum ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalıyorum."

"Onu odana taşıdığını görmedim, yoksa *çok çok* daha önce burada olurum," diye mırıldanıyor boynumun dibine doğru, yavaşça aşağıya doğru öpüyor.

Sertleşiyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Jude'un tuhaf sorgulama taktikleri yüzünden mi buradasın? Kai beni bu oyunun bir parçası olarak mı ekti?"

Başını kaldırıp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Buradayım çünkü gözlerimin içine baktın ve elime sarıldın, yalnız ölmeyeyim diye benimle alevlerin içine girmeye razı oldun," diyor hiç mizah ya da iğneleme yapmadan. "Şu anda diğerlerinden çok daha farklı bir yerdeyim, çünkü bunu yapman için söylediklerinden başka bir neden yok. Hâlâ gelecek olan bedel konusunda endişeli. Ben ise sonuçlarının canı cehenneme diyecek noktadayım."

Kafam karıştı, parmağımı kolunda gezdirdim.

Devam ederken dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Jude kendi oyununu oynuyor. Gizliden gizliye senin değerli bir rakip olmana ihtiyacı var, ama sen öyle olduğunu kanıtladıkça, bundan bir hayır gelmeyeceğine daha çok inanıyor. Geçmişte birçok kez yandık. Ve sen şimdiden senden önceki tüm kadınlardan daha uzağa nüfuz ettin," diyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

Bu kadar dürüstlük ya da açık sözlülük beklemiyordum. "Tamam o zaman," diyorum nefes nefese.

"Tamam o zaman?" diye soruyor, ağzının bir köşesi kalkıyor.

"Ama dürüst olmak gerekirse, hiç *penetrasyon* olmadı. Birkaç parmak dışında, onu da kendim yapabiliyorum, bu yüzden herhangi bir kadından daha uzağa nasıl nüfuz ettiğimden emin değilim," diye ekliyorum, çünkü ciddi durumlarla aram pek iyi değil gibi görünüyor.

Sırıışı daha da artıyor.

Omuz silkiyorum. "Her neyse, bana gerçekten güvenmesini sağlayacak kadar yakınlaşmamın tek yolu, bana güvenmesi için bu kadar uğraşmayı bırakmam. Hafta sonuna kadar bunu başarma ihtimalim üçe bir."

Gerçekten kumar oynamamalıyım. Ben bahisçi bir kadın değilim.

Gözleri altın rengiyle parlarken gülümsemesi bir öncekinden daha da genişliyor.

"Onun oyununa karşı bir oyun mu oynayacaksın?" diye soruyor.

"Jude'un kontrole *ihtiyacı var*. Kaydığını hissettiğinde nasıl çıldırdığını gördün. Onu uçurumun kenarına getireceğim ve o kadar kızacak ki

beni öldürecek mi yoksa öpecek mi bilemeyecek. Öpücüğü seçecek. Ve bu çok acımasız olacak," diyorum ona, elimi bir anlaşıma yapmaya hazırmışım gibi uzatarak.

Elimi sıkamak yerine dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ben başının arkasını tutmak için uzandığımda boş kavanoz elimden yuvarlanıyor. Ağzımda acı dolu bir sesle inliyor ve bu gece bağı koparmayacağını anlıyorum.

Öpücük kesiliyor ve yanıma sokuluyor, kolu bana dolanıyor ve kendimi biraz güvende hissetmemi sağlıyor.

"Aklımı kurcalayan bir soru var ve onu bulup öldürmeden önce cevabını bilmem gerekiyor," diyor sanki bu durum onun için başa çıkılamayacak kadar sinir bozucuymuş gibi.

Kimi

öldürecek

sin?

"Tamam..."

"

"Neden Neal'ın -kulüpteki sansarın- senin tek gerçek aşkın olacağını düşündün ya da sürekli söylediğin şey her neyse?" diye soruyor ve gülümsememin canımı acıtacak kadar yayılmasına neden oluyor.

"Kıskandın mı? Lütfen kıskandığını söyle."

"Sadece soruya cevap ver," dedi bana sertçe.

Gözlerimi devirerek omuz silkiyorum. "Hepiniz benim pek çok deneyimde hâlâ acemi olduğumu unutmuş görünüyorsunuz. Varlığımın ilk bilinçli yıllarında görülmedim ve sonra da istenmedim. Kısa varlığımda bana iyi davranan ilk erkek oydu. Benimle vakit geçirmek isteyen ilk adam. Tüm şakalarıma gülümseyen ilk adam. Sadece istenmenin ne kadar iyi bir his olduğunu hissettiğimde başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı."

Gage inliyor ve ben daha fazla bir şey söyleyemeden dudakları yine benimkilerin üzerinde, beni öpüyor ve bacaklarımı ayırıp bornozum düşerken gömleğimi yukarı doğru kaydırmaya başlıyor. Gömleğin altında iç çamaşırı olmadığını fark ettiğinde beni daha sıkı kavırıyor.

Tam eşofmanını indirmeye başlamıştı ki, niyeti açtı, başımı sallayarak onu geri ittim.

"Sana bunu benim için üzülmeni sağlamak için söylemedim ki herkesi kızdırıp bana istediğimi veresin," diye homurdandım. "Ve bekaretimi acınası bir sikişle kaybettiğimi hatırlamak istemiyorum."

"Gerçekten bakire olup olmadığını görmemi mi istiyorsun?" diye soruyor.

"Kai ve Ezekiel çoktan parmaklarıyla oraya gittiler. Onlara sorarım," diyorum omuz silkerek, biraz daha kıskançlık göstermesini bekleyerek.

Onun yerine sırtıyor. "O zaman sanırım seninle yapacak başka bir şey bulacağım. Sana gösterecek daha çok şey varken aynı deneyimleri tekrar tekrar yaşatmaya gerek yok."

Ben daha fazlasını söyleyemeden Kai içeri giriyor, samimi kucaklaşma seansımızı izliyor ve diğer tarafıma kayıyor. Yatağım geniş ama üç kişi sınır olacak.

"Beni ektin," diyorum ona.

"Burada seninle yalnız kalamayacağımı fark ettim, yoksa herkese ihanet etmiş olurum-"

"-Sadece Jude," diye araya giriyorum.

"Başka birinin gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordum ve horoz-blok arkadaşı olabilirdik," diye devam ediyor.

Gülen gözlerle uzanıp Gage'e yumruk atıyor.

"Daha önce favorim sendin. Gage şimdi bir kez daha senin yerini aldı," diyorum ona boş boş, son alkol kavanozunu bana uzatırken.

Geçen seferki gibi tarçın yerine zengin bir kakao tadı almak beni biraz şaşırttı. Sanırım Kai farklı bir tadı tercih ediyor ve bu onlar hakkında öğreneceğim yeni bir şey.

"Bakire mi?" Gage terk edilmiş patlamış mısırımı kapıp atıştırmaya başlarken Kai'ye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok," diyor Kai, üzerime uzanıp kendi avucunu tutarak. "Daha önce hiç bakiremiz olmadı. O kadar masum olduklarında bir kerede dört kavramından korkma eğilimindedirler."

Gage kaşlarını çatarak, "Yine de belli olacağını düşünmüştüm," diyor. Ezeziel içeri giriyor ve ben onu tersleyince bana sırtıyor.

"Kızma. Beni bir kez olsun suçluluk duygusuna sürüklemekten seni elime geçirme fırsatını kaçırmayacaktım. Bunun karşılığında artık uyku düzenim hakkında hiçbir şey söylemeyecekti," diyor yaklaşarak.

"Kuş bana alkolü tatlandırabileceğimi söylemediği içindi. Saatlerce sebepsiz yere kokarca içtim," diyorum çikolatalı nektardan biraz daha içmeden önce.

Hem o hem de Kai kahkahalara boğuluyor ve Ezeziel uzun yatağın ucuna uzanıyor, sırt üstü yatarken geriniyor ve kendine biraz patlamış mısır alıyor.

"Özür dilemen için sana bir hediye aldım," diyor ve bir hediye kutusu çıkarıyor.

"Eğer bunun içinde bir böcek varsa, bir daha asla benim favorim olamazsın," diyorum ona, kutuyu kapmak için eğilerek.

İnce, dikdörtgen kutuyu açtığımda daha kabul edilebilir bir kolye beklediğim için sırtıyor.

Onun yerine, bir dizi oje buldum. Hepsinde "elmas" ışıltıları var.

"Ben daha gerçek elmaslar umuyordum. O kadınların oje sürdüğünü hatırlamıyorum," diyorum dalgınca, güzel renkleri hayranlıkla seyrederken ve ayak tırnaklarımı boyamaya karar verirken bile.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden Google'da bir öğretici bulana kadar ona bir iğne koydum. Henüz Google'ı tam anlamıyla nasıl kullanacağımı bildiğimden emin değilim ama bu bilgi için gerçekten minnettarım. Hayatı kolaylaştırıyor.

Ezekiel omuz silkerek, "Henüz hiçbir şeye sahip olmadığın için temel şeylerle başlayabileceğimizi düşündüm," diyor. "Ayrıca, her gerçek kızın ojeye ihtiyacı vardır."

Bunun beni neden sırttırdığından emin değilim ama sırtıyor.

Sonunda ona "Teşekkür ederim," diyorum ve arkasını dönmeden önce gözlerini deviriyor. "Biz burada minnettarlığı pek sevmeyiz," diyor Kai bana. "Bu sadece çok garip."

"Hepiniz gibi nankör olmamı mı tercih ederdiniz?" Düşünüyorum. "Aynen öyle," diyor üçü de gülümseyerek, bana bakmadan TV'de.

Gülümsemem daha da genişlerken, Jude kafasını kapı aralığından içeri uzatıyor ve çerçeveye yaslanarak gözlerini üç hainin üzerinde gezdiriyor.

Kurnazca ayarlıyorum, bornozumu kapatıyorum, Comoara Trădătoare Takımı tişörtümü şimdi biraz daha gururla giydiğimi belli etmemeye çalışıyorum.

"Harold aradı ve deneme sonuçları hakkında henüz bir bilgi olmadığını söyledi. Her ihtimale karşı ona üzerinde çalıştığımız yeni açının ayrıntılarını vermedim," diyor Jude.

Hiçbir şey söylemiyorum. Onun ilgisiyle ilgilenmiyormuşum gibi görünmeye kararlıyım.

Gage'in kucağından biraz patlamış mısır alırken bacağım Ezekiel'in beline dolanıyor ve diğer ikisi yanlarıma bastırıyor.

"Lake sabah bizimle buluşmak istiyor. Neler olup bittiğine bakmak için bizi gizlice cehenneme sokabileceğini söylüyor," diye devam ediyor Jude.

"Bu büyük bir risk," diyor Gage kısıp bir ısıklıkla.

Gerçekten meraklı ve mantıksız kıskançlığımı bastırıyorum ve Jude'a Lake'in kim olduğunu sormayı reddediyorum.

Jude onlara "Bunu tek başıma yapabilirim," diyor. "Sadece birimiz olursak, beni oraya indirdiğinde yakalanma ihtimalimiz azalır."

"Ben gitsem ve hepiniz burada güvende ve sağlam kalsanız nasıl olur?" Yeni eylem planının bu olacağını umarak onlara soruyorum.

Ezekiel bir eliyle ayağıma masaj yapmaya başlarken, "Oraya kendi başına sifon çekemezsin ve Lake seni asla bütün olarak almaz," diyor dalgınca.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak çünkü inanılmaz bir his.

Neredeyse orgazm kadar hoşuma bile gidiyor olabilir. Bunu sormam gerektiğini bile bilmiyordum, çünkü son birkaç yıldır diğer kızlara bunu yaptıklarını hiç görmemiştim. "Sonra aşağıya inene kadar onu takip edeceğim ve

Onun haberi olmadan binmek. Cehennemden sifon *çekebileceğime* eminim," diye gevezelik ediyorum, Ezekiel vücudumun geri kalanını ayağıma kışkandırırken bir iniltiyi bastırıyorum.

"Çok riskli. Lake, Lucifer'in kraliyet kanadındaki illüzyonunu nasıl yöneteceğini biliyor. Babası yıllarca doğrudan ona hizmet etti. Burnunu sokarsa onu hisseder ama benim orada olduğumu bilmez çünkü henüz yemin etmedim," diyor Jude küçümseyerek.

Etrafındaki üç kişiye bakıyor, gözlerinde ne olduğunu anlayamayacağım kadar hızlı bir şey yanıp sönüyor, sonra ifadesini düzeltiyor.

"O zaman ben de seninle geliyorum. Yalnız gitmiyorsun," diyorum ona.

"Lake'le birlikte olacak," diyor Gage, umursamıyormuş gibi yapma çabamda başarısız olduğumu görmüş gibi sırıtarak.

"Lake burnunu sokamaz, yani tek başına olacak," diyorum dikkatlice, tuhaf bir şekilde kışkırtmaya çalıştığı çirkin kıskançlığı kabul etmiyorum. "Ben gidiyorum."

Jude itiraz bile etmedi, çok şaşırdım.

Neden birdenbire oyuna gelmişim gibi hissediyorum?

Jude geri çekilmeden önce bana "O zaman yarın öğle yemeğine kadar hazır ol," dedi.

Bize katılmak yerine gitmesi önemli değilmiş gibi davranmak için, ki bunu hepimizin çok istediğini biliyorum, eğilip Ezekiel'in omzuna dokunuyorum.

"Bay Sihirli Parmaklar, ben bakire miyim?"

Bunu düşünürken yüz hatlarında şaşkınlık belirliyor. "Pek emin değilim. Daha önce hiç bakiremiz olmadı, bu yüzden tam olarak emin değilim.

ne aramamız gerektiğini."

Kai, Gage'e "Gördün mü? Görüldüğü kadar kolay değil," diyor.

Tüm oda kahkahalara boğuluyor ve sohbet değişiyor. Kai'nin kolu omuzlarıma dolanırken ve Gage'in parmakları benimkilere dolanırken dinamik gözlerimin önünden kayıyor.

Üçü tam olarak anlayamadığım şeyler hakkında konuşup gülerken Ezekiel ayağımı nazikçe tutmaya devam ediyor.

Yukarı bakıyorum, kapımı açık bıraktığı için görebildiğim uzun koridorun en sonunda Jude'u fark ediyorum.

Hiçbir amacı olmayan boş bir odanın önünde duruyor, sanki kendi odasıymış gibi çerçeveye yaslanmış, sanki görüntüyü inceliyor ve onu bir yere yerleştirmeye çalışıyormuş gibi bize bakıyor.

Kai dikkatimi çektiğinde dikkatim dağılıyor.

"Bizi izlediğinizi bilmeden önce bizi izlediğiniz günlerle ilgili unutulmaz bir şey anlatın" diyor rahatça.

"Kulağa bu kadar ürkütücü gelmesine gerek yok. Gerçekten değil." Sadece sırtıyor.

"Ben her zaman masanın sonunda oturdum. Biriniz solunda, biriniz sağında. Ama bu her zaman değişirdi, çünkü hiçbir zaman hepiniz aynı koltuklarda oturmazdınız. Masada yemek yediğimiz gecelerde bana en yakın olmak için sırayla oturuyormuşsunuz gibi gelirdi." Dikkatim televizyondaki tuhaf kediye takılmışken, lazanya almak için çok uğraşıyor.

Neden bu çizgi filmi daha önce görmedim?

Etrafıma baktığımda hepsinin yüzlerinde anlaşılmaz bakışlarla beni incelediklerini görene kadar sessizleştiklerini fark etmiyorum.

"Ne?" Tekrar geri adım attığım için endişelenerek soruyorum. Ezekiel'in gülümsemesi yavaşça yayılmaya başlıyor.

"Eskiden hep aynı yerlerde otururduk. Yüzyıllardır," diyor Kai, sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi.

"Yaklaşık beş yıl öncesine kadar," diye ekliyor Gage sessizce.

Şu anda tamamen kelebekler uçuşuyor, çünkü neredeyse hiç farkında olmadan beni hissettiklerini ve her zaman sahip olduğum gibi bana doğru çekildiklerini söylüyorlar gibi geliyor.

Gage sırt üstü düşerken iç geçirir. "Jude yakında gelse iyi olur. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Sadece bu kadar güçlüyüm," diyor

Diğer ikisi.

"Smokinlerinle neden savaş botları giydin?" Sanki bu unutulmuş soru için mükemmel bir zamanmış gibi soruyorum.

Bunu kahkahalar takip ediyor, ancak bunun neresinin komik olduğundan emin değilim. Kimse bana cevap verme zahmetine bile girmiyor. Ciddi olduğumda gülme eğilimindeler, komik olmaya çalıştığımda ise ciddi kalıyorlar.

Jude'un beni izlediğini hatırladığımda, gözlerim onun olduğu boş yeri görmek için yukarı fırlıyor. Kalbim biraz sıkışıyor, çünkü o bir pislik olsa bile, onun dışlanmış hissetmesi düşüncesine hala dayanamıyorum.

İç çekerek Kai'nin yanına kıvrılıyorum, çünkü onunla neredeyse hiç yakın zaman geçirmediğim ve kolunun etrafıma dolanmasına izin veriyorum. Başımı öpmüyor ama eli kıcımda sabit kalıyor.

Geç saatlere kadar çizgi film izliyor, aptalca şakalara gülüyor ve daha fazla alkol alıyoruz.

Tüm bu süre boyunca, bundan gerektiği kadar zevk bile alamıyorum ve hepsi de bunu hissediyor. Ne de olsa Jude onların hayatının benimkinden çok daha büyük bir parçası.

Bir kişi kayıp.

Bölüm 10

Ayak parmağımın kenarına kırmızı bir cila bulaşıyor ve barın üstünde kıpırdanırken küfrediyorum. Görünüşe göre, ayak tırnaklarını boyama becerisi benim gizli yeteneklerim arasında yer almıyor.

"Lanet olsun, o kız eğitimde her şeyi çok kolaymış gibi gösterdi. Adresini bulup beni yanılttığı için suratına bir tokat atasım var," diye homurdanıyorum ve ayak parmağımın yan tarafını tekrar çiziyorum.

"Mutfak barı genellikle ayak parmaklarını boyamaktan başka bir şey için kullanılır," diyor Kai yanımda kahvesini içip sai'sini keskinleştirirken.

Neredeyse öğlen oldu ve Jude diğer üçüyle birlikte ruh toplamadan dönene kadar hazır olmam gerekiyordu. Kai uyuyakalmış.

Kai. Fazla uyudum.

Bu onun için bir ilkti. Bütün sabah ve öğlene kadar benimle yatakta kaldı. Yorulmuştum.

"Sır tutabilir misin?" İç çekerek sordum.

Bana hiç bakmadan dudaklarını fermuarlama hareketini taklit ediyor ve ben hayaletleşiyorum, ayak tırnaklarımın tam olarak aynı kırmızı tonuna boyandığını ve hepsinin çizgilerin içinde renklendiğini hayal ediyorum. Sonra bütün olarak dönüyorum ve ayak parmaklarımı onları en iyi gösteren şık bir çift sandaletin içinde oynatıyorum.

Kai ayaklarıma bakıyor ve sırtıyor.

"Aslında çok düşünceli bir hediye idi ama görünüşe göre fiziksel olarak *yapmam* gerektiğinde bu tür kızsız şeylerde berbatım."

"Şımarık olduğunu mu söylüyorsun?" diye soruyor.

"Ezekiel'e söyleme yeter," diyorum iç çekerek ojenin kapağını kapatırken.

Çocuklar mutfakta beliriyor ve Ezekiel kırmızı cilayı tuttuğumu görünce bana sırtıyor, bir yandan da yeni kırmızı ayak tırnaklarımı sergiliyor.

Ancak ayak tırnaklarımı gördüğünde pek etkilenmemiş görünüyor ve Jude merdivenleri koşarak çıkarken omzunun üzerinden bakıyor.

Kai'nin beni satmasını ve ona hilekâr olduğumu söylemesini bekliyorum ama o sadece sai'sini bilemeye devam ediyor.

"Ne kadar kötüydü?" Kai dalgın dalgın soruyor.

Ezekiel yanımda dururken omuz silkiyor. Gage sandviç malzemelerini çıkarmaya gidiyor.

"Her zamankinden daha fazla ama üçüncü denemeden sonraki gün bile üstesinden gelemeyeceğimiz kadar çok değil. Sanki bugünkü görev sadece bizi test etmek ve denemelerden sonra enerji seviyelerimizi görmek içindi."

Kai bakışlarını bana çeviriyor. "Bahse girerim Jude ikiniz kadar dinlenmiş görünmüyordu," diye takılıyor ve Jude'un merdivenlerden aşağıya gereğinden çok daha sert indiğini duyunca sırtıyor.

Ezekiel'in bana ilk kez ayak tırnaklarımı boyarken ne kadar harika bir iş çıkardığımı söylemesini sağlamakla meşgulüm. Ne de olsa hile yaptığımı bilmiyor.

"Hazır mısın?" Jude bana soruyor, arkasından siyah bir maskeli balo maskesi çıkarırken bakışları benimkilerle buluşmuyor.

"Partiye mi gidiyoruz?" Ayağımı tezgâhın üzerinden geçirip Ezekiel'e yaklaştırmak soruyorum.

"Kimsenin yüzümü görmemesini tercih ederim ve maskeli balo maskesi cehennemin kraliyet kısmında çok da alışılmadık bir şey değil," diyor bana doğru hiç bakmadan.

Ezekiel ona ayaklarımdan daha fazla ilgi gösteriyor.

"Tanrı aşkına, aldattıysa ne olmuş yani? Sırf sen ona o lanet cilayı aldın diye o lanet şeyleri boyamak için bir saatini harcadı. Ona bir iltifat et artık," diyor Kai, kafamı karıştırarak, ta ki bunu öfkeyle Ezekiel'e yönelttiğini anlayana kadar.

"Hile yaptığım o kadar belli mi?" Ezekiel'in sırtışı tüm yüzünü kaplayacak şekilde büyürken kuru bir şekilde soruyorum.

Ezekiel omuz silkerek, "İlk seferinde ortalığı dağıtırlar," diyor. "Ama seninki mükemmel görünüyor."

İşliyorum. "Teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar bana yaptığınız en yakın iltifattı. Bunu kabul ediyorum," diyorum ve bardan kayarak kendime uzun, abartısız, seksi bir elbise biçerek hayalet dönüşüyorum.

Gümüş rengi yüksek topuklu ayakkabılar siyah elbiseye hoş bir kontrast sunarken, gümüş rengi maske de baloya hazırmışsınız gibi görünmemizi sağlıyor. Smokin yerine maskesiyle birlikte taktik teçhizat giyiyor olsa bile.

Aslında duruşmalardan beri onları smokin içinde görmekten bıktım. Smokinle ilgili kötü anılar var.

Jude bakışlarını üzerimde gezdirirken bir kaşını kaldırıyor. "Şu anda bile yapamam," diyor ve bir elini bana doğru uzatarak, ben diğerlerine veda edemeden önce bize doğru uzanıyor.

Ancak, yıkılmış bir alışveriş merkezinin dışındaki otoparka indiğimizde şikayet etmiyorum.

"Burası ürkütücü bir buluşma yeri," diyorum ona, hayalet formunda dönerek. "Ve sanırım tamamen abartılı giyinmişim."

"Bunun hepimiz için çok önemli bir temas olduğunu unutmayın ve bu ilişkiyi mahvedecek hiçbir şey yapmayın," diyor sessizce, sanki birilerinin dinliyor olabileceğinden endişeleniyormuş gibi.

"Neden bunu mahvedecek bir şey yapayım ki?" Şüpheyile sordum. Bana bir bakış attı.

"Peki," diye homurdanıyorum, gözlerimi deviriyorum ve tartışmamaya karar veriyorum, çünkü çok da umurunda değilmiş gibi davranmam gerekiyor. "Söz veriyorum."

Ondan sonra çok sıkıcı ve uzun bir süre sessiz kalırız.

Hiçbir Lake ortaya çıkmadı.

Cızırtılı bir sesle kendimi bir duvara doğru zıplatıyorum ve Jude hemen arkamda, ikimiz de yanan kelimelere bakıyoruz.

New Orleans'ta bir adres. Neden-

Jude'un eli hayali kalçama dokunduğunda içimden bir ürperti geçiyor ve aniden bir otelin içinde buluyoruz kendimizi.

Nefesim kesiliyor ve ön masaya doğru yürürken hâlâ hayalet formunda arkasından koşuyorum. Tezgâhın arkasındaki adam, Jude'un vücuduna savaşa gidiyormuş gibi bağlanmış sayısız silaha rağmen yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bakıyor.

Adam Jude ile hiç konuşmaz ve Jude da tek kelime etmez. Başka bir şey konuşulmadan bir anahtar kartı uzatılır ve Jude asansörün düğmelerine basmak için yürür.

Kapılar açılır açılmaz biniyor ve ben de ona katılıyorum.

"Neler oluyor?" Asansörde yalnız kaldığımızda ona temkinli bir şekilde soruyorum.

Gözleri bir paneldeki küçük kırmızı noktaya kayıyor ve altındaki plaketi bize asansörü izleyen bir kamera olduğunu bildiriyor. Doğru. Benimle burada konuşamaz.

Kapılar açıldığında, önce o adım atıyor, ama ben hemen arkasındayım, koridoru tarıyorum. Bu gizli kapaklı işlerden hiç hoşlanmıyorum. Beni paranoyak yapıyor.

Dürüst insanlar, arkadaşlarının onlarla tanışmak için suçlular gibi gizlice dolaşmasına izin vermezler, değil mi? Belli ki Lake benim kadar harika değil.

"Bu noktada yeni insanlar getirmenin en iyi fikir olduğunu düşünmüyorum. Fikrimin bir önemi olmadığını biliyorum ama denemeler sayesinde Şeytan'ın niyetleri hakkında çok şey öğrendik," diyorum, koridorda benimle tartışamayacağını bilerek.

Anahtar kartını bir kapıya doğru tutuyor ve kapıdan içeri itiyor.

Garip bir şekilde tanıdık gelen pusula görünümlü bir mekanizma çıkaran Jude, odadaki masaya doğru ilerler. Onu açar, bir şeyler yapar ve sonra açık bırakır.

Tüm perdeleri tamamen kapatırken maskesini çıkarıyor ve ben de benimkini kaybediyorum.

"Oda şu anda dinleniyor olsa bile konuşabilir ve duyulmayabiliriz," diyor bana.

"Ya biri kulağına bir bardak dayayarak duvara bastırılırsa?" Ben işaret ediyorum.

Bana kızgın görünmesine bayılıyorum. Bu onun üzerinde en azından bir etkim olduğu anlamına geliyor. *Yanlış* bir etki ama kabul ediyorum.

"Bu cihaz, siz fiziksel olarak bu odada olmadığınız sürece, bu odada sadece sessizliğin duyulmasını sağlıyor."

"*Fiziksel olarak* bu odada değilim ama-"

"Sadece konuşmayı kes," diyor, ellerini 'şu anda benimle birlikte olamazmış' gibi kaldırarak.

"Seni neden buraya gönderdi?" Telefonunu çıkarırken ona soruyorum ama hiçbir şey yapmıyor. "Çocuklara nerede olduğumuzu söylemen gerekmiyor mu?"

Başını sallıyor. "Konumları asla mesajla bildirmeyiz. Telefonlar çok kolay izlenebilir. GPS'im kapalı ama herhangi biri mesajlarımızı okuyabilir. Lake'in paranoyak olduğunu biliyorlar ve beni buluşmak için başka bir yere gönderirler," diyor.

Dış duvardan kafamı uzatıp aşağı bakıyorum ve Bourbon Caddesi'nde olduğumuzu fark ediyorum. Bunu biliyorum çünkü adamlar hasat işine ara verdiklerinde buraya geliyorlar.

Kendimi geri çekip, dün gece kafayı bulduğum içkiden bir bardak doldururken ona bakıyorum. Bugün içmeyeceğim. Akli başında olmam lazım.

"Lake'i nereden tanıyorsun?" Yatağa oturup ona sordum.

"Beklediğimiz süre boyunca konuşacak mısın?" diye homurdanıyor.

"Seni hep bu kadar uzun süre bekletir mi?" Düşünüyorum.

İçkinin bir kısmını geri atarken gözlerini deviriyor ve serbest eliyle silah kayışlarını çıkarmaya başlıyor.

"Paranoyaktır. Bir süre otelin dışını izler. Lobiyi izler. Sonra yavaş yavaş kendi odasına çıkar ve kapıyı izler. Takip edilmediğimden emin olunca da içeri girecek."

"Bu çok fazla paranoya," diye katılıyorum, sanki söylediği buymuş gibi.

Oturduğunda bardağının kenarından beni inceliyor - silahsız

-Ve bana bakıyor.

"Lake ile bir asır önce tanıştık. Birkaç on yıl önce denemelere katılmıştı ve onun sayesinde seçim süreci hakkında pek çok bilgi edinebildik."

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

"Bekle, Manella'nın yetkili olduğunu sanıyordun," diye hatırlatıyorum ona.

"Ama değildi. Görünüşe göre sana yanlış bilgi veriyor."

"Ya da Şeytan yalan söyledi. Bu çok daha olası, çünkü bizi ölmemiz için üçüncü denemeye itmeden hemen önce arkamızı kolluyormuş gibi göründü," diye belirtiyor. "Lucifer bizimle oynuyor ve Lake sıradakinin kendisi olmasından endişe ettiği için benimle görüşmekte tereddüt ediyor. Üçüncü duruşmadan kısa bir süre önce yeraltı dünyasında bir ayıklama oldu."

Kaşlarım kalktı.

"Tüm muhafızlarını ortadan kaldırdı - hem cehennem boğazını hem de kraliyet muhafızlarını. Lake bir eskort ve onun türünün yarısı değiştirildi çünkü diğerleri zaten geri dönüştürülmüştü," diye devam ediyor. "Bunun bize olan biten her şeyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor. Büyük bir şeyler oluyor Keyla."

Elimi umursamazca sallıyorum. "Bu ismin artık bana uymadığına karar verdim. Her ne kadar ona duygusal bir bağlılığım olsa da ve onu göbek adı olarak saklayabilecek olsam da, artık beni tanımlayacak yeni bir isme ihtiyacım var. Sert bir şey."

Muhtemelen hoşuma gitmeyecek bir şeyler mırıldanmadan önce bana göz kırptıyor, bu yüzden tekrar etmesini istemiyorum.

"Neden seninle gelmeme bu kadar kolay izin verdin?"

"Çünkü sen buradaysan, ben onları geri çekmek için orada değilken üçünün aptalca bir şey yapmasından endişelenmeme gerek yok," diye karşılık veriyor düşünmesine bile gerek kalmadan.

Çok kolay göründüğünü biliyordum.

"Neden sana ve bu kişiye sorun çıkaracağımı düşünüyorsun?" Ona otoparkta söylediklerini hatırlatarak soruyorum.

Dudakları seğiriyor ama hemen cevap vermiyor. "Yapmayacağına dair söz verdin, bu yüzden nedeni önemli değil," diyor kaçamak bir şekilde.

"Neden itlaf?" Ona elimizdeki konuya geri dönerek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Tabii Lamar anlaşması yüzünden hiçbirine güvenemeyeceğini düşünmediyse. Bu da Lamar'ın başına gelenlerde parmağı olmadığı anlamına gelir."

"Bu da *her* şeyin arkasında Şeytan'ın olduğu teorimizle çelişiyor. Ya sadece *bir kısmının* arkasındaysa?" Gözlerimi onunkilerden ayırmadan soruyorum.

Parmaklarını sandalyenin kenarına vuruyor, sanki o bu kısmı çoktan çözmüş ve ben oyunda yavaşmışım gibi sırtıyor.

"Dün gece hepiniz bunu tartışıyordunuz, değil mi?"

"Alkol almaya gittiğinizde mi? Evet, öyle. Evet, öyle," diyor sıkılmış bir ses tonuyla.

Kaşlarını çatarak zarif, yüksek topuklu sandaletlerimin içindeki güzel ayak tırnaklarına bakıyorum.

"Neden diğerleri bana söylemedi?" Sessizce sordum. Ne de olsa geceyi benim odamda geçirdiler.

"O kadar yıkılmış görünme," diyor acı bir şekilde. "Şu anda doğru düzgün düşünemeyecek kadar imkânsızı denemekle meşguller. Senin hatan, gerçekten. Görünüşe göre şeytani kedi biraz geri tepiyor."

Yaptığımız şey bu. Hakaretlerimizi iğneleyici sözlerle sıralıyoruz, birbirimize karşı asla gerçekçi olmuyoruz. Jude benden nefret etmekten asla vazgeçmeyecek çünkü beni... imkansız görüyor.

"Düşündüğünüzün aksine, üçü arasında kıskançlık yok. Bu mümkün," diyorum iç çekerek.

"Birkaç gece imkansızı mümkün kılmaz, *comoara trădătoare*. Bu tür kırgınlıkların alevlenmesi daha uzun sürer ve her zaman alevlenir. Tıpkı her zaman bir bedel olacağı gibi. Tıpkı her zaman bir favori olacağı gibi."

Bu son kısım gözlerimi döndürdü. "Favorilerim o anda beni en çok kimin mutlu ettiğine göre değişiyor. Bu konuda oldukça kaprisliyimdir."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Bunlar yüzeysel favoriler. Sonunda çoğunlukla birine bağlanacak, onu daha fazla arayacaksınız. Ve bu daha önce hiç senden daha tehlikeli olmamıştı, çünkü sana tek tek sahip olabiliriz."

Bir şeyi kanıtlamak istercesine pantolonunu düzeltiyor ve ilk kez gerçekten sertleştiğini fark ediyorum. Ve yalnızdık.

"Hiçbirimizin bağışıklığı yok gibi görünüyor ve en sonunda kime bağlanırsanız bağlanın... İşler o noktaya geldiğinde geçmişte bizim yaptığımız gibi yapıp çekip gidebilirler mi bilmiyorum," diyor ciddi bir şekilde. Ses tonunda hiçbir ısırik yok. Şakaya dönüştürecek bir alaycılık da yok.

Sadece gerçek, dürüst açıklama.

"O zaman bağ muhtemelen kopacak ve üçümüz de eksik bir parçayla ve o zevki bir daha asla yaşayamadan dolaşacağız. Yüksek sesle itiraf etmesen de *bu* senin hain adımın. Senden tek istediğim bunu gerçekten düşünmen. Neyi yok edeceğinizi düşünün."

Gerçek bir konuşma istediğimi kabul ediyorum, ama şimdi sıkıcı bir şekilde kalın kafalı davranıyor ve buna bir an daha katlanamam.

"Senden sadece birini isteseydim, şu anda burada seninle birlikte olmazdım, benden çok daha fazla güvendiğin bu kız tarafından kandırıldığından ya da tuzağa düşürüldüğünden ölesiye endişelenmezdim. Şu anki favorim kesinlikle sen olmasan ve konuşmak için ağzını açtığın ve benim için bir istisna yapabilecek kötü çocuk illüzyonunu mahvettiğin o ilk geceden beri olmasan da, kendi kıskançlığım şu anda senden kaynaklanıyor."

Alkolden tekrar bir yudum almadan önce dudakları seğiriyor. Seçtiği tadın ne olduğunu biraz merak ediyorum.

"Şu anda senden özellikle hoşlanmıyorum bile, ama yine de seninkini böyle bir kaderden kurtarmak için kalbimin atmasını durdurabilirim," diye ekliyorum, tartışması için ona meydan okuyarak.

Bunu defalarca kanıtlamaktan başka bir şey yapmadım.

"Bir erkeği bildiği her şeyi sorgulamaya ikna etme yeteneği senin en sinsi özelliğin, *comoara trădătoare*. Ve sırf seni yanımızda tutabilmek için görmezden geldiğimiz pek çok sinsi özelliğin var. Ben de dahil. Dedğim gibi, bağışıklığım yok. Senin ölmenden korktuğum için ben-"

"Seviye atlayıp kör kabileyi küle mi çevirdin?" Sırıtarak soruyorum. "Bu gerçekten harikaydı. Ama ben hâlâ Dört Atlı teorimin arkasındayım. Belli ki sen Ölüm'sün."

İnliyor, içkisinin son damlasını da boşalttıktan sonra biraz daha doldurmak için ayağa kalkıyor.

"İşte bu yüzden çileden çıkıyorsun. Benden nefret edecek kadar uzun süre duygularının incinmesine izin vermemen bile-"

"Sevimli mi?" Tedarik ediyorum.

"Yorucu," diye karşı çıkıyor, sesi hiç de mutlu gelmiyor.

"Duygularım sadece başlangıçta inciniyordu. Hepiniz bana karşıyken. Ezekiel benim özel çocuğum çünkü bana umut veren ilk kişi oydu. Kai kasıtlı bir uyuşturucu gibi, çünkü vücudunda nazik bir kemiğe sahip olamayacak kadar somurtkan olsa bile bana gösterdiği ilgiden gerçekten keyif alıyorum. Gage şu anki favorim çünkü beni nihayet olduğum gibi gördüğünden hiç şüphem yok."

Bana dönüyor, kaşları çatılıyor.

"Neymiş o?"

"Hepsi senin," diyorum sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi.

Gözleri bir an için ısınıyor, yutkunurken gereğinden fazla zorlanıyor, sanki az önce inanmamak için mücadele ettiği gerçekten sihirli sözler söylemişim gibi.

"Sadece dördünüz için tasarlandığım çok açık. Bir Truva Atı olup olmadığım bilgimin ötesinde. Ama öyle olsam bile, beni size karşı kullanmak isteyenleri yok edeceğim. Sadakatim mühürlü ve bölünmemiş. Dördünüz benim tek sorumluluğumsunuz. Eğer Lamar gerçekten size zarar vermeye çalışsaydı, gözümü kırpmadan kalbini göğsünde yakardım. Ve ben Lamar'dan hoşlanıyorum."

Birbirimize bakıyoruz, konuşmuyoruz, sadece satranç tahtasındaki her zamanki karşıt noktalarımıza geri dönmüş gibi diğerini ölçüyoruz.

Sonunda tekrar yerine oturuyor, bakışları sanki ilk kez seçtiğim seksi siyah elbiseyi takdir ediyormuş gibi üzerimde geziniyor.

"Eğer burada sıkışıp kaldıysak, en azından benim için kırmızı giyebilirsin. Kai siyahı tercih ediyor," diyor sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Elbisemi kırmızı yapmak yerine maviye çeviriyorum. "Bu Gage'in en sevdiği renk," diye belirtiyor.

"Evet ve Gage benim şu anki favorim. Eğer istekte bulunmak istiyorsan, en azından önce benim favorim olmaya çalışmalısın," diyorum.

benim favorim olmak istemediği gerçeğini düşünmeye zahmet edemem.

Başını sallayıp benden uzağa bakarken bile sırtıtmakla savaşıyor. Sanırım en iyi gerçekçi olmaya çalışmadığımız zaman çalışıyoruz. Şakalarımız bizim aracımız. Aksi takdirde işler çok çabuk gerginleşiyor.

Hepsi için aynı aslında.

Ben ona karşı acınacak kadar dürüstken Gage sırf bana acıyarak sevişmek için aralarındaki bağı riske atmaya hazırđı. Şimdi geriye dönüp baktığımda biraz utanç verici.

Gelecekte böyle acınası hikayeler anlatmayacağımdan emin olabilirsiniz. Bana hiç acımamalarını tercih ederim.

Onun yerine hayranlıklarını istiyorum.

Bunu başarmak çok daha zordur, ancak ödülü çok daha iyi olacaktır.

"Benden neden nefret ettiğin konusunda yanılmışım," diyorum bana bakarken. "Gage'in de kendi teorisi vardı ve o da yanılıyordu. Ben her konuda yanılmışım. O böceğin sırtında o kızgın gölden aşaağı süzülürken her şeyi çözdüğümü sanıyordum."

Sadece sırtıyor.

"Sonra da benden neden nefret ettiğini tekrar tekrar anlatıyorsun," diyorum omuz silkerek. "Ama hepsi yalan. Gage bile seni gerçekten tanımıyor ve sana en yakın olan o."

"Seni temin ederim ki senden hoşlandığım kadar nefret de ediyorum. Bu konuda yanılmadın."

"Sanırım *hepsi* yalan değil. Ama favorilerimi seçip biriyle gün batımına doğru yol alırken diğer üçünü yok etmem konusunda endişelenmiyorsun."

Kendinden emin sırtışı dudaklarından kayıp gidiyor.

"Bağınıza değer verdiğimi biliyorsunuz. Bunu elimden geldiğince koruduğumu gördün. Yine de, anlaşılabilir zayıflık anlarım var. Sizi bire bir bile istemiyorum. İstedığın tek kişi olmayı beklerken dördünüzü birden istediğim için bencilim ama açgözlü değilim. Bundan fazlasını istemiyorum. Sadece dördünüzü istiyorum. Bunu biliyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum," diye devam ediyorum. "Bu yüzden benden hoşlanıyorsun."

Kendini koruduğunu, tepki vermemeye dikkat ettiğini görebiliyorum.

"Belki bir gün bana bu riski almaktan bile korkmanın gerçek nedenini söylersin, sen dördünün en pervasızı olduğu halde. Senin tehdidin

Bu yüzden benden nefret etmen artık beni korkutmuyor. Sadece nedenini bilmek istiyorum."

Yutkunarak arkasına yaslanıyor.

"Sana bana dokunamayacağını söylediğimde isteklerime karşı gelmeyi kendine yediremedin. Denemelerden sonra olmaz. Bunu ona karşı kullanmayacağımı bile bile Ezeziel ile pazarlık yaptın."

Ona meydan okuyan bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bağa zarar vermediğimi biliyorsun," diyorum, sanki bunu tekrar yüksek sesle duymak onu daha da ilgi çekici kılıyormuş gibi. "Peki Ölüm'ün kendisini ne korkutuyor?"

"Eğer durup düşünseydin cevap çok basit olurdu," diyor o kadar sessizce ki neredeyse kaçıracaktım. "Daha önce hiçbirimizin bilmediği bir korkuya ilham veriyorsun."

Gözlerini kaçırıyor ve etrafımıza rahatsız edici saatler boyunca sessizlik çöküyor. Tavana bakıp diğerlerinin ne yaptığını merak ediyorum.

"Hiç ortaya çıkmayı planlıyor mu?" Dışarı bakmak için pencereye doğru ilerlerken ona soruyorum.

Tek söylediği "Sabır".

"Ona gerçekten güveniyor musun?" İç çekerek soruyorum, şu anda içimden akan yığınla korkuyla beni gerginlikten uzak tutmasına ihtiyacım var.

Duruşmalardan hemen sonra, her şey ölüm kalım meselesiyken, yeni birinin ortaya çıkıp sinirlerimi bozması için uygun bir zaman değil.

"Hayatım pahasına," diye beni temin ediyor.

Endişelerimi gidermek için söylüyor ki bu şimdiye kadar yaptığı en güzel şey.

Ama garip bir şekilde, hiçbir sebep yokken kalbime bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

Kıskanmamaya çalışıyorum. Gerçekten çalışıyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, onu şimdiden öldürmek istiyorum. Sanırım beni suçladığı kadar deli olduğumu ona söylememek en iyisi.

Bölüm 11

Jude, oturmak için rahatsız bir mobilya bulmaktan bıkmış gibi yanımdaki yatağa uzanıyor ve yataktan sadece iyi bir açığa sahip olan televizyonu izlemek için boynunu eğiyor.

Bu arada mobilyalar yere çivilenmiş. Bana sorarsanız oldukça tuhaf bir tesis. Ve Jude burayı sökmemize izin verilmediğini çünkü buranın birçok *yüzey muhafızı* için önemli bir buluşma yeri olduğunu söylüyor - ki bu hala orakçılar için kullanılan süslü bir terim.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde bana dokunmamaya dikkat ediyor. Özellikle de saatler önce kumandanın kontrolünü ele geçirmek için hayalet olmaktan vazgeçip gittiğimden beri.

Ertesi gün neredeyse şafak söküyor ve Lake'ten hâlâ bir iz yok. "Burada olduğumu **f a l a n** biliyor olmalı," diyorum ışık yanmaya başladığında. perdelerin arasından parlıyordu.

Dün gece müthiş bir partiyi kaçırdık. Sokaklar çok gürültülüydü ve ben de katılmak istedim ama Lake kendi zamanının tek önemli zaman olduğunu düşünen çok sinir bozucu bir kız. Bana sorarsanız bencil bir velet.

Hayır, sesim önemsiz gelmiyor.

"Hayır. Sadece Lamar ve Lucifer sizi hissetti. Lamar'ın ruhlarla bir bağlantısı var, bu da onun gücünün bir parçası. Muhtemelen bu yüzden cehennem zebanileri hissetmezken o seni hissetti. Ve Lucifer, Lucifer'dır. Eğer seni hissedememiş olsaydı, özellikle de cehennemde, çok endişelenirdim."

"Ama sadece dokunacak kadar yakın olduğumda," diye belirtmeye karar verdim. Dudaklarını büzüyor.

Bu yorumu daha fazla sessizlik ve sabırsız bekleyiş izler.

Friends'i izliyoruz, sanki ikimiz de tanıdığımız ama bana pek fazla ayrıntı vermeyen bir eskort tarafından cehenneme atılmayı beklemiyormuşuz gibi, çünkü görünüşe göre ona benden daha sadık.

Yine de en azından onun var olduğunu biliyorum. Benim hakkımda hiçbir fikri yok. Jude bile bu sırrı korumaya başladı. Yani ben kazanıyorum. Bilirsin, eğer onunla bir yarışmada olsaydım ya da her neyse.

İkimiz de üstü kapalı hakaretlerden yorulduğumuzda, aklım son birkaç saattir kafamda sessizce üzerinde çalıştığım teorilere geri dönüyor.

"Bence Kai Fetih/Hastalık. O iki muhafıza yaptığı şey sanki onlara zehir bulaştırıyormuş gibi görünüyordu. Ama hastalık da olabilir," diyorum rastgele ve onun tekrar inlemesine neden oluyorum.

"Son kez söylüyorum, Dört Atlı yüzyıllar önce iki krallığın çarpışması sırasında öldürüldü."

"Bunu sana kim söyledi?"

Bana kuru bir bakış attı. "*Lake de dahil olmak üzere pek çok* insan. Dedğim gibi, bu ilk bariz cevaptı."

"Lake'e güvenmiyorum."

"Onu tanımiyorsunuz. Her neyse, neden öldürüldüklerine dair ayrıntılar belirsiz olsa da dengeye önemli ölçüde zarar verdi. *Ama* bir şans eseri tüm bunlar yanlışsa ve küçük bir mucize eseri bu kadar güçlü olan özel dörtlü bizsek, cehenneme kabul ediliz. Hatta şüphelenirlerse bizi oraya sürüklerlerdi, çünkü bu kadar uzun süre üst tarafta kalmamız dengeyi bozardı. Aslında onların yerinde olsaydık şimdiye kadar çoktan bozmuş olurduk."

"Denge, denge, denge," diyorum sinirli bir nefesle. "Bu kelimeden nefret etmeye başlıyorum."

"Buna alışın. Sürekli yapmaya çalıştığımız şey bu: Dengeyi korumak. Her iki taraf da, ne kadar farklı görüşlere sahip olurlarsa olsunlar, bir konuda hemfikirdirler, o da dengenin önemidir. İyilik kötülükle dengelenmeli, yoksa dünya çok çabuk yozlaşır ve cehennem taşar."

"Şeytan bunu istemez miydi?" Ben işaret ediyorum.

"Sikeyim hayır." Bana tam bir aptalmışım gibi bakıyor. "Dünyanın içinde hiç iyilik kalmasaydı cehennemin sonu olurdu."

"Neden?" Bilmek için yanıp tutuşuyormuşum gibi yaklaşıyor soruyorum.

"Çünkü denge olmadan, iyi ya da kötü diye bir şey yoktur. Özgür irade geçersiz ve hükümsüz hale gelir, her iki krallık da öyle."

"Bu hiç mantıklı değil," diye homurdandım.

Hızla ayağa kalkıyor ve iki ucunda iki küçük tabak bulunan eski zamanlardan kalma bir teraziyi almaya gidiyor.

Teraziyi odanın ortasındaki masanın üzerine koyuyor ve ben de yatağın ucuna geçiyorum, o terazideki her bir kefeye birkaç kurşun top yerleştirirken artık dikkatimi televizyona vermiyorum.

"Üst tarafta olabilecek herkes için mükemmel bir denge vardır. Tam bir saflık ve safsızlık miktarına sahipsiniz" diyor ve her plakaya bir kurşun top koyuyor.

Elini geriye doğru hareket ettirdiğinde terazi mükemmel bir şekilde dengede kalıyor.

"Lucifer'a öyle olduğunuzu söylediğin gibi," diyorum kaşlarımı çatarak. "Buna şaşırmış görünüyordu."

"Çünkü bizim saf olmayan dengesizliğimizi hissediyor, ancak ruhlarımız sağlam ve bu denge yasalarına meydan okuyor," diyor bana, her ne kadar bir anlam ifade etmese de. "Türümüzün çoğu dengelidir, aksi takdirde üst tarafta olamazdık. Dengeli olanların en güçlüleri genellikle kraliyet eskortu olur."

Bir tarafa fazladan bir top koyarak teraziyi deviriyor.

"Ve safsızlık veya saflık dengesizliği olanlar yüzey dengesini korumak için yukarı veya aşağı giderler" diye devam ediyor.

"Saflığı ve safsızlığı tanımlayın," diyorum ona.

"Saf olmayan düşünceler, duygular, dürtüler... bunlar kirliliktir. Merhamet, sadakat... bunun gibi şeyler saflıktır," diyor dalgınca devam etmeden önce. "İnsanların bazıları diğerlerinden çok daha saf, bazıları da diğerlerinden çok daha kirlidir. Üst taraftaki dengeyi belirleyen onların eylemleri ve tepkileridir, ancak türümüzden birinin üst taraftaki saf olmayan dengesi çok fazla karanlık etkiye sahip olacak ve istemeden de olsa özgür iradeyi etkileyecektir."

"İyi bir melek üst tarafta yürüyor olsaydı da aynı şey geçerli olur muydu?"

Düşünüyorum. "Kurallara bizim türümüzden daha iyi uyuyorlar, o yüzden bilemiyorum."

Cevaplar.

Homurdanıyorum ve dudakları seğiriyor. Sanki bunu ona karşı kullanmanın bir yolunu arıyormuşum gibi bana bakmadan sadece konuşması ve bir şeyleri açıklaması hoş bir şey.

"Lake gibi insanlar saf-saf dengesine sahiptir ve üst tarafta olabilirler.

Birçoğu biliyor. Ama biz bir muammayız" diye devam ediyor.

"Çünkü siz Dört Atlı'sınız ama dengesiz olmanızı engelleyecek ruhlarınız var. Tüm yaratıkların ruhu olduğunu sanıyordum."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes üflüyor. "Ruhlar yeni bir form seçer. Biz orijinal halimizdeyiz. Ruhumuz hâlâ ölümsüz özelliklere sahip bir ölümlü ve doğal olmayan ölümsüz bir bedenle örtülü. Bizim kirliliklerimize karşı kendini dengeliyor." Hemen ekliyor, "Ama biz lanet olası Dört Atlı *değiliz*."

"Kıtlık Gage'dir. O böceğe ne yaptığını gördüm. Sanki açlıktan pörsüyene kadar içini boşaltmış gibiydi," diye devam ediyorum, yılmadan.

Tartıdan başını kaldırıp bakıyor, kaşları çatılmış.

"Bunu tam olarak neden söyledin?" diye soruyor, açıkça meraklanmış.

"Bir şey aç kaldığında, kendini içten içe yemeye başlar. Böcek açıkça bunu yapıyordu, dolayısıyla büzüşüyordu. Bunun bariz olduğunu düşünürdüm."

O konuşmaya başladı ama ben devam ettim.

"Ve Ezeziel şaşırtıcı bir şekilde Savaş'tır. O kaos yaratmaz. Kaos onları çılgınca koşturur ve rastgele olaylar tarafından teşvik edilir. Savaş, ne pahasına olursa olsun karşı tarafı öldürmek için basit bir düşüncedir. Ezeziel sadece muhalefetin kim olduğu konusunda zihinlerini karıştırdı ve hiç yoktan bir iç savaş yarattı."

Başını eğerek yaklaşıyor.

"Dediğim gibi, sen açıkça ölümsün. Ölüm her şekilde gelebilir. Onları öldürmek için bir mızrağa ihtiyacın yoktu, çünkü sen Ölümün ta kendisiydin."

Gözlerini kırıştırır ve yavaşça başını sallar. "Kıtlık. Hiç kimse Gage'in gücünün kıtlık olduğunu söylemedi. O her şeyi kurutur."

"Onları aç bırakıyor ve susuz bırakıyor," diye düzeltiyorum.

"Kıtlığın gücü toprağı zararlı böceklerle ve benzeri şeylerle öldürmekti," diyor bana küçümseyerek.

"Çünkü toprağın besinini kuruttu ve kendisini hayatta tutmak ve kaynakları paylaşmamak için her şeyi öldürene kadar onu aç bıraktı," diye devam ediyorum. "Toprak da en az senin ya da benim kadar canlı. Bunu yaşayan bir varlık kadar yaşayan bir varlığa da yapması mantıklı."

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Teorileri çarpıtarak ve yarım yamalak hipotezler kurarak düşüncelerini rasyonalize etme yeteneğinin seni anlaşılması imkânsız biri haline getiriyor. Bana mümkün olamayacağını bildiğim şeyleri düşündürüyorsun. Dört Atlı öldü. Bu herkes tarafından kabul edilen bir şey."

"O zaman neden dörtlülere bu kadar ekstra ilgi gösteriyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak ona soruyorum. "Lucifer gerçekten ölmeni istiyorsa neden seni sonsuza dek cehennemin karnında kilitli bırakmıyor? Bu kadar güçlü bir adam için bu tiyatronun anlamı ne?"

Ellerini yumruk yapıyor ama cevap veremedi. Kapının açıldığını duyuyorum. Anında hayalete dönüşüyorum, tam o sırada çok tanıdık bir esmer odaya giriyor, Jude'u görünce gülümsemesi yayılıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlık o kadar güçlü bir şekilde içime işliyor ki, adam ona içtenlikle sırtıttığında safra neredeyse hayali boğazıma yükseliyor.

Ona gülümsediği için değil.

Çünkü bu kızı tanıyorum.

"İki yıl önce, dördünüz onu paylaştınız," diyorum titrek bir nefesle, Jude ona eski bir arkadaştan başka bir şey değilmiş gibi önümde sarılırken.

Beni, aslında var olmayan kızı görmezden geliyor, çünkü daha önce aralarında dokundukları kişi gülüyor ve geri çekilerek onu selamlıyor.

Hepsini nasıl öptüğünü, anlayamadığım bir aşinalıkla hepsinin tadını çıkardığını hatırlıyorum. Diğer kızların çoğu onlara hep yabancı gibi gelirdi ama o, onların yanında en az onlar kadar rahat görünüyordu.

Nedenini şimdi anlıyorum.

Onu birden fazla kez paylaştılar.

Ben sadece bir buluşmayı izledim.

Geriye doğru sendeleyerek, elinin adamın kolundan aşağıya doğru rahatça kayışını izliyorum.

Jude boğazını temizliyor ve ben elimdeki sahneye uyuşmuş bir şekilde bakarken onun dokunuşundan uzaklaşıyor.

"Artık ona gerçekten güvenmiyorum," diyorum ona, duygularımın hâlâ incinebileceği gerçeğini maskeleyerek çalışarak.

Yeni hedefim acınmak değil takdir edilmek, hatırladın mı? Kalbimi koluma taktığımda onlarla hiçbir yere varamıyorum.

Tartıya doğru ilerliyor ve sırtarak ona bakıyor. "Kurşun toplarla mı oynuyorsun, Jude? Seni bu kadar uzun süredir tanıdıktan sonra aylak bir tip olduğunu düşünmemiştim."

"Gelmen her zamankinden daha uzun sürdü," diyor ona kayıtsızca, yatağın ucunda yanıma oturmak için hareket ediyor.

Ben mi? Suratımı asmamaya çalışıyorum. Kıskançlık güçlü bir duygudur. Bu kızı gerçekten öldürmek istiyorum. O zamanlar onunla hiçbir sorunum yoktu. Yani elbette kıskanıyordum, hatta birçoğuna yaptığım gibi ona da sahip olmaya çalışıyordum, *özellikle de ona*.

Gerçekten hoşlanıyor gibi göründükleri kişi oydu ve flörtöz ve eğlenceliydi, ona yağdırdıkları sefahatten hiç de çekingen ya da endişeli değildi.

Ve en güzeli.

Şimdi buraya geliyor ve sanki basit bir işmiş gibi Ölüm'ün kendisini gülümsetiyor.

Sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakıyor. Artık yaptığı her şey şüpheli, çünkü onu öldürmek için bir neden arıyorum.

"Şimdi bana neden uslu durmam için söz verdirdiğini anlıyorum," diyorum kuru bir sesle. Jude'un dudakları tekrar ona bakarken seğiriyor.

"Kardeşlerinizi bekliyordum. Hepinizi gizlice içeri sokamayabilirim ama dördünüz için aldığım bu ölümcül riske karşılık küçük bir takas olacağını düşündüm" diyor ve göz kırpmadan önce sırtıyor.

"Onu öldürmek zorunda kalacağım," diyorum iç çekerek, sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark ederek kaskatı kesiliyorum.

Jude boğazını temizler, mizah anlayışı kaybolmuştur.

"Tamam. Onu öldürmeyeceğim." *Senin önünde*, sessizce ekliyorum, pazarlıkta gerçekten iyi olduğuma karar veriyorum. Bana adil bir anlaşma gibi geldi. Bu konuda onun oyunu almaya gerek yok.

"Kardeşlerim evde kaldı. Ruh kırılmaları giderek kötüleşiyor ve biz şu anda kırılmaların en yoğun olduğu yerde konuşlanmış durumdayız."

Bu bilgiyi ilk kez duyuyor olmama rağmen bunu ona kolayca söylüyor. Onu öldürmek için bir neden daha. Yerimi tehdit altında hissettiriyor ve ben bu hissi hiç sevmiyorum.

"Buraya gelebilselerdi ona açıkça istediği şekilde *ödeme* yaparlar mıydı?" Özel olduğumu düşündüğüm için aptal olup olmadığıma karar vermeden önce bunun bilmem gereken çok önemli bir bilgi olduğuna karar vererek soruyorum.

Evet cevabını verirse gerçekten ayrılacağım ve kendimi onlardan tamamen uzaklaştırmanın bir yolunu bulacağım. Bu sadece bana ukalalık yapmak için olsa bile. Onu sağ salım eve götürür götürmez gideceğim.

Bu üçü bana, benim onlar için onlar kadar önemli olduğumu hissettirmeye başlamışlardı, ancak bunların hiçbirinden bahsetmediler.

Jude elbette bana cevap vermiyor, çünkü konuşunun göremediği bir hayaletle çok şüphelenmeden konuşamaz. Güven konusunda onun kadar paranoyak görüldüğü için bu kötü olurdu.

Onu konuşturmaya karar verdim, böylece ona güvenmeyecekti. Bilgilerini toplamak için cehenneme girmenin bir yolunu bulacağım. Ona ihtiyaçları yok.

"Öyle mi?" Ona tekrar soruyorum.

Arkasından *n* ve *o* harflerini işaret ediyor. Hmm... İşaret dilini okuyabilir miyim? Oh, bana *hayır* diyor! Yapmazlardı. Umarım yalan söylemiyordur.

Ona yaklaşıp gözleri üzerinde gezinirken ben de onun yanına gidiyorum.

"Onlar olmadan da tahrik oluyorsun," diyor kucağına bakarak. Bu benim etkim olduğu için uzaklaşmamı sağlıyor.

Jude öne doğru eğilirken boğazını temizliyor ve odada başka bir kadın varken kesinlikle olmaması gereken ereksiyonunu gizliyor.

Ona ciddi bir şekilde, "Eğer ona olan çekimin için bir kanal olursam, çok yakında onu çirkinleştirmek zorunda kalacağım," diyorum.

Başını hafifçe sallıyor. Bana ne söylediğinden emin değilim ama sanırım benden onu öldürmememi istiyor ya da bunun onun etkisi olmadığını söylüyor.

"C i d d i y i m . Benim yanımda başka bir kızı becerebilmen için sana bağımsız bir ereksiyon sunan küçük sihirli mücevher olmayacağım."

"Onlar olmadan birini alarak kardeşlerime asla ihanet etmem," diyor ona.

Onlara kardeşlerim demesinden gerçekten nefret ediyorum. Kafa karıştırıcı. Bir anlamda öyleler. Ama kan bağı anlamında değil.

"Kincaid kardeşler sadece paylaşır," diyor iç çekerek, sanki çok duyduğu bir şeyi tekrar ediyormuş gibi. "Çok iyi hatırlıyorum."

"Tüm dörtlüler paylaşır," diyor küçümseyerek.

Kincaid kardeşler olayına geri dönmemiz gerekecek. Bunu ilk kez duyuyorum ve tekrar ediyorum, onlar gerçek kardeş değiller.

Gözleri kapanıyor, sanki bir anının tadını çıkarıyor. Hayali yumruklarım sıkılıyor. "Onun tarafından tahrik edilmen seni kesinlikle en sevmediğim kişi yapıyor."

nefesimin altında mırıldanıyorum.

Küçüklük son zamanlarda kişiliğimin yeni rengi oldu.

Çenesi titrerken gözleri bana kayıyor, ama hemen başka tarafa bakıyor, söylemek istediği şeyi söyleyemiyor, çünkü o burada.

Onu konuşurmak istemem hoşuma gidiyor. Şarkısını söylemeden ve onu tamamen kaybetmeden önce bu sirenin gitmesi gerek.

"Eğer farklı ailelerde doğduysanız dördünüzün soyadı aynı olamaz. Soyadlarınızı bile ortaya çıkaramadım. O zaman neden sizden Kincaid kardeşler diye bahsediyor?" Yüksek sesle düşünüyorum.

"Cehenneme gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz Lake? Şu anda zaman çok değerli ve ben kardeşlerimden çok uzun süredir ayrım. Dörtlü bağların nasıl işlediğini biliyorsun," diye hatırlatıyor ona.

Midemin neden rahatsız olduğundan emin değilim, ama bu sefer kıskançlık değil.

Gözleri açıldığında ona bakıyorum ve ona küçük, sempatik bir gülümseme veriyor.

"Onların varlığı için acı çekiyorsun. Özür dilerim. Gerçekten de burada sizinle birlikte olmalarını bekliyordum, yoksa sizi bu kadar bekletmezdim. Gerçek şu ki, son görevimden kurtulmaya çalışıyordum, bu kadar gecikmemin ana nedeni de bu."

Başını eğiyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar ayağa kalkarken.

Bir adım geri atıyor ve burnunun kenarını sıkıyor.

"Bu itlaf herkesi dehşete düşürüyor. Lucifer henüz durduramadı. Bu sabah kırk refakatçi daha öldürüldü. Dindar sadakatten başka bir şey istemiyor ve seni yanına almak için kuralları çiğnemeye hazırsam bu çitin neresinde durduğumu biliyorsun," diyor ve ona üzgün bir şekilde gülümsüyor.

"Sence sen de itlafta olacak mısın?" diye soruyor, sesi endişeli geliyor. İşte yine o lanet kıskançlık.

"Sen ve kardeşlerinin öldürdüğü iki kişi hariç, denemelere katılanların hepsi hayatta kaldı," diyor ona.

"Herkes o denemelerden sağ mı çıktı?" diye soruyor kuşkuyla.

Başını sallıyor ve nefes nefese kalıyor. "Lucifer diğerlerini ölmeden önce geri aldı. Tek bir engeli bile geçmeyi başaramadılar. Ama bir değişim başlatmak için onlara ihtiyacı vardı. Geri dönüştürdüğü şeyleri yenilemek için, çünkü açıkçası boş iş olamaz. Dengeyi korumak için herkesin yerine getirmesi gereken bir görevi var."

"Anlamıyorum. Kimse denemeleri tamamlamadan çıkamaz," diye devam ediyor kafası karışmış bir şekilde.

Sulu gülümsemesi bana doğru gelmiyor.

"Korkarım ki üçüncü denemede hayatta kalarak nelere yol açtığınız hakkında hiçbir fikriniz yok. Verilen üç gün içinde her görevi tamamlamak *imkansızdı*. Bir ayda bile kimse bunu yapamazdı. Onlara hiç inanmadım. Bana anlatmaya çalıştılar ama ben bunun doğru olabileceğine inanmayı reddettim çünkü dördünüzü de gerçekten seviyorum."

Başımı eğerek yaklaşıyorum. Onlarda ne sorun olduğunu düşünüyor?

"Gerçekten kötü bir şey düşünüyor ama yardım ettiğimi bilmiyor. Ona söyle ki her neyse ona inanmaktan vazgeçsin," diyorum, şimdi onun hakkındaki lanet düşünceleri için endişelenmem hoşuma gitmiyor.

Sonuçta, onun gitmesini istiyorum.

"Neler oluyor Lake? Lucifer'ın neyi başarmaya çalıştığını biliyor musun?" diye soruyor, ona izin vermeme rağmen benden bahsetmiyor.

Bir kez başını sallıyor, sonra onun gözleriyle buluşuyor. Önüne geçip bakışlarını daha yakından incelemeye çalışıyorum.

"Korkarım öyle. Ve bunu yapan ben olduğum için üzgünüm," diyor. Çok geç fark ettim. Anlaşılmaz derecede hızlı.

Bıçağın parıltısı, vücudumun yarısına gelmeden önce zar zor fark ediliyor. O kadar hızlı ki, beni kesip biçtiğinin farkına bile varamıyorum.

Bütün olarak dönmekte tereddüt bile etmiyorum, bıçak karnımın üst kısmına saplandığında acı içime işliyor, gücü içimden dışarı iterken omurgamı kesiyor.

Geriye doğru fırlatılıyor, duvarı kırıp tavana çarpıyor, orada sıkışıyor ama ölmüyor. Çünkü asit için zorlanmak çok acı veriyor.

Yere yığılmadan önce iki kol beni yakalıyor ve ağzımda fokurdadığını hissettiğim, siyah akıntıları aşağı süzülürken kendi kendine asit gibi tat veren kanda boğuluyorum.

Sanki kulaklarımda ağır bir davul sesi var. Jude'un ne dediğini duyamıyorum ama küller odanın içinde uçuşurken onun gücünün içime aktığını hissediyorum.

Üzerimde gezinirken gözleri vahşi ve geniş ve hançeri içimden çekip çıkardığında çılgılık atıyorum. Acı. Her şeyi tüketen, yakıcı, dayanılmaz, ıstırap verici acı beni neredeyse bayıltıyor.

Nefes almakta zorlanıp öksürmeye başladığımda soğuk ter damlaları tenimi kaplıyor. Hâlâ pek bir şey duyamıyorum ama telefonda bağırıldığını duyuyorum.

Bir anda evimize girdim. Bizi hortumladı.

Beni iyileştirebileceğini umarak hayalete gitmeye çalışıyorum, ancak boğazımdan bir çılgılık kopuyor, çünkü bu sadece acıyı daha da kötüleştiriyor ve beni bu ölmekte olan formu terk edemez hale getiriyor.

Dördü de üzerimde geziniyor, panikliyor, beni kurtarmak için yorulmadan çalışıyorlar. Ezeziel elbisemi yırtıp açarak bundan geri dönüş olmadığının kanıtını ortaya çıkarırken başım yana kayıyor.

Gage'in parmaklarındaki çatlaklardan siyah kan pompalanırken, bıçağın üzerindeki zehirden siyah damarlar yukarı doğru tırmanıyor. Bastırıyor

Daha sert bastırıyor ve kanamamı engellemeye çalışırken acı içinde çığlık atıyorum.

"*Şeytan zehri!*" Birinin, kulaklarımda temposu giderek artan davul sesini zar zor kesecek kadar yüksek sesle bağırdığını duyuyorum.

Bu zayıf, acınası ve çok arzuladığım form zehirlenmiş. Ama bu form, hayalet kurtaramadığında onları kurtaran şeydi.

"Koşun," diyorum onlara hırıltılı bir sesle. "O... senin... nerede olduğunu... bilmek... istedi," diye boğulmayı başarıyorum.

Kai aniden başımı kucağına alıyor. Bana ne söylemeye çalıştığını duyamıyorum ama gözlerini gölgeleyen kederi görebiliyorum.

Bundan sağ çıkamayacağım.

Ağızma bir şey sokuluyor ve hemen ardından üzerime sürülüyor, ama ağızım patlayacakmış gibi hissettirdiğinde ve başıma ağrı girdiğinde boğuluyorum ve tükürüyorum.

Damarlar daha da yukarı kayarak nefesimi kesip kasılmama neden olurken dört bakış bana yöneliyor.

Onları güvende tutmak için neden her şeyimi verdiğimi bile söyleyemedim. Belki biliyorlardır.

Bölüm 12

Acı.

Hayır, ıstırap değil.

İşkence. Gözlerimi açtığımda hissettiğim yanma hissi bu.

Sıradaki his?

Panik acının önüne geçiyor, çünkü lanet olası bir kutunun içindeyim! Birinin beni bir kutuya kilitlemesini mazur gösterecekmiş gibi ipekli kumaşlarla kaplı ahşap bir kutu.

Gri ipeğin ne kadar yumuşak görüldüğü umurumda *değil*, bu iyi *değil*. Aslında, garip ve çok rahatsız edici. Benim standartlarıma göre bile.

Hâlâ bir bütün olarak kapağa vuruyorum ama kimse açmaya gelmiyor. "Çıkarın beni! Bu hiç komik değil!"

Peki ben neden çıplağım?

Beni bu lanet şeyden çıkaracak tutamağı ararken bulduğum tek şey siyah bir kumaş parçası. Kulp yok. En azından kutunun bu tarafında. Neden hâlâ bir şeyler yanıyormuş gibi kokuyor?

Görüşüm gri renkte, yani eğer yeni gece görüşümü kullanıyorsam burası çok karanlık... Bu sadece cehennemde işe yarıyor...

Kafa karıştırıcı ama işe yaramaz yanık kumaş parçasını bir kenara fırlatıp gözlerimi kapatıyorum ve kendime sert bir adam olduğumu ve acıyla savaşılabileceğimi hatırlatarak konsantre oluyorum. Son uyandığım zamanki kadar şiddetli değil.

Hayal kırıklığıyla kutunun etrafına tekrar bakmaya başladım. Bu kutunun arkası neden kömürleşmiş?

Gerçekten cehennemde miyim?

Fantom için zorladığımda acıyor ama en azından bu sefer yapabiliyorum.

Hemen doğruluyorum ve görüyorum ki... etrafımdaki her yerde olduğu gibi bir kutu olması gereken yerde altımda toprak var. Ama sadece bir sürü toprak ve kenarlarında kömürleşmiş odun parçaları var.

Toprağın altında mıyım?! Yerde duman mı tütüyor?!

Başımı tekrar aşağıya eğiyorum ve etrafımı yeni bilgilenmiş bir gözle gözlemliyorum, çünkü tekrar bütün olarak dönmeye ve bitmek bilmeyen

Acı. Bu kutu sadece lüks bir kutu değil. Bu lanet bir tabut. Ve ben gömüldüm.

Nedense çıplak. Muhtemelen
cehennemde.

Şu anki durumdan hiç memnun değilim.

Hayalete dönüşmenin beni ayıklaştırdığı gibi anında iyileştireceğini düşünmüştüm. Yara daha önce görüldüğü kadar ciddi olmasa da *-şimdi gerçekten baktığımda biraz dramatik davranmış olmalıyım-* hala acıyor.

Damarlar gitmiş. Etler tekrar bir araya geldi. Her şeyi kafamdan uydurmadığımın kanıtı olarak sadece çok büyük bir çürük kaldı.

Yine de acı hala dayanılmaz. Sanki hâlâ içim yanıyor ve bu durum hayalet kıza dönüşme yeteneğimi zayıflatıyor.

Toplayabildiğim tüm konsantrasyonla, hayalet olmaya gerçekten odaklanıyorum, ancak kendimi soyut formda kalmak için savaşıırken hissettiğimde onları zar zor hissedebiliyorum. Sanki aynı anda dört farklı yöne çekiliyormuşum gibi geliyor.

Kendimi yedi metre havaya zıplatıyorum - *göremediğim için derinlikteki insan hatası için fazladan bir ayak hesaplıyorum* - ve fazladan iki ayak yere düşüyorum, bu boku hissedebilen gerçek bir kız gibi çökerek iniyorum.

Beni bir ayak eksik gömdüler. Pislikler.

Denediğimde bile tekrar hayalet olamıyorum.

Oh lanet olsun. Eğer hayalet olup kendimi onlara kadar zaplayamazsam, onları nasıl bulacağım? Sanki hiç eve *yürümüşler* gibi.

Etrafa baktığımda, buranın çok tanıdık bir mezarlık olduğunu fark ediyorum.

Sonra, tabii ki, gözlerim mezar taşına kayıyor ve korkusuz, özverili, harika, sevgi dolu koruyucularını nasıl sevdiklerini görüyorum, her ne kadar onun bakire statüsünü belirlemeye asla yardımcı olmamış olsalar da.

İsim yok.

Taşa basitçe "*Comoara Trădătoare*" yazmaktadır.

Ayrıca içinde oturduğum, hızla solan güllerden oluşan bir yatak var. Tek bir diken bile hissetmiyorum.

Bu, o kadınların üzerine, onları katlarına almak için hediye olarak yağdırdıkları gülleri hatırlatıyor. Her zaman dikenlerini çıkarmaya özen gösterirlerdi. Bunu çok düşünceli buldum. Beni daha çok içine çeken şeylerden biriydi.

Görünüşe göre öldüğüme göre -yine- o pisliklerden biri sonunda bana güllerimi getirmiş. Hangisi olursa olsun, onlar benim yeni favorim. Jude olması bile umurumda değil; bu bir zafer.

"Çok güzel," diyorum kendi kendime, etrafımı saran gül yığınlarına sırtarak, her ne kadar altımdakiler yanıyormuş gibi koksa da.

Yemyeşil, lüks, kırmızı...ve soluk kırmızı/pembe. Ve altında kurumuş ve ölü.

Bir an için güllerimin tadını çıkarırken acımdan uzaklaştım, sonra da farklı derecelerdeki çürümeleri karşısında şaşkına döndüm.

Ne zamandır ölüyüm?

Böylesine süslü bir mezar taşını yaptırmak elbette biraz zaman aldı, ancak sonsuza dek yanımda kalması gereken yazıt üzerinde biraz daha düşünebilirlerdi.

Harika sözlerim nerede? Benim bu versiyonum olarak geçirdiğim kısa zamanı gösteren tarihler bile yok. Sadece o lanet *olası hain hazine* saçmalığı var ki bu kesinlikle tatlı bir sevgi ifadesi değil.

Onlara sonra kızarım.

Acı artık dikkatinizi dağıtmayacak.

Sendeleyerek ayağa kalktım, etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. Bu karmaşada evimin yolunu nasıl bulabilirim?

Acıya rağmen yürümeyi başarıyorum, çocuklara odaklanıyorum, onlarla ilgili her şeyi düşünüyorum. Bu acıyı azaltıyor gibi görünüyor.

İki kişi tökezliyor, travma geçirmiş gibi şaşkın şaşkın bana bakıyorlar.

"Sadece çıplak bir beden," diyorum acı bir gülümsemeyle onları tersleyip topallayarak yürümeye devam ederken.

Görünüşe göre ölmek beni çok huysuz yapıyor. Özellikle de bir bütün olarak geri döndüğümde ve bir zamanlar hor gördüğüm formuma tutunmak için mücadele ettiğimde.

Sana söylüyorum, şu anda beni mutlu etmenin hiçbir yolu yok.

Kendime kıyafet bile bulamıyorum. Hayalete dönüşmüş olmama rağmen bir şekilde hâlâ kirliyim.

"Biri bana sızlanmamın yanında peynir tabağı getirsin."

Evet, geri dönüştürülmüş ama biraz değiştirilmiş kötü kelime oyunum beni neşelendirmiyor bile

Yukarı.

Döndüğüm arka sokak pek umut verici görünmüyor. Adamlar bir çok daha güzel bir alan.

şok ve endişe verici bir keyifle bakışlarını yukarı kaldıran üç adamın yanından geçerken omzumun üzerinden bakıyorum.

Kesinlikle beni kızdırmak üzereler.

Tahmin edilebileceği gibi, çıkışımı kestiler ve etrafımı sardılar, hepsi de bana bakıyordu. "Burada neyimiz varmış?" Bay Cliché arkamdan soruyor.

"Mezarından yeni çıkarılmış çıplak bir kız var karşınızda - *kazma* kısmını mecazi olarak söylüyorum. Eğer bir zombi olursam, ilk siz salaklara bulaştıracığım," diyorum onlara açık açık. Bakışlarım kasıtlı olarak birinin kasıklarına kayıyor. "Ve niyetinize bağlı olarak, ısırık yarası kötü olabilir."

Önümdeki tereddütlü görünüyor, sanki erkekliğini ısıracak kadar çılgın olabilecek bir kıza korkunç şeyler yapmak isteyip istemediğinden emin değil gibi.

Çok daha kötüsünü yaparım ama onlar da insan ve bunu bilmiyorlar. Henüz bilmiyorlar.

"Çok acı çekiyorum ve şu anda biraz kaybolmuş durumdayım. Bunun sebebinin dört nankör erkek arkadaşımın çok uzun süre uzak kalmam olduğundan neredeyse şüpheleniyorum. Seni öldürüp öldürmeyeceğime karar verebilmem için acele edip özgür iradeni kullanmak ister misin?" Sabırsız bir gülümsemeyle soruyorum.

Ona sırtıttığımda önümdeki dönüp kaçıyor. Bakışlarımı sağa kaydırdığımda, oradaki adam gözlerimde benim kaçırdığım bir şeyi görüyor.

Ya da belki de burada durduğum sürece ayaklarımın altındaki betonun cızırdıyor ve ateşsiz bir şekilde yanıyor gibi görünmesidir. Bu oldukça ilginç.

Uyandığımdan beri olan biten her şeye dönüp bakmamı ve tüm o yanık kokularını düşünmemi sağlıyor.

O da koşuyor, arkamdaki ise beni saçımdan tutup geriye çekiyor ve onlara bir dizi hadım edici isim takıyor.

Adam beni daha sert bir şekilde geriye itip yere düşürmeye çalıştığında dudaklarım geriliyor. Ama ben daha ona bir şey yapamadan acı içinde haykırıyor.

"Sanırım bugünlük bu kadar özgür irade yeter," diyorum ve arkama uzanıp elini tutarak onu duvara fırlatmadan önce çekiyorum.

Ona doğru yaklaştığımda gözleri açılıyor ve kasılmaya başladığında sırtıyorum.

Midemin çukuruna hastalıklı bir his yerleşiyor ve artık bir kül yığınının başka bir şey olmayan adama bakarak gözlerimi kırpttırıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Lanet okuyarak döndüm ve tekrar yürümeye başladım. Her ne sebeple olursa olsun, onu öldürmek çok hoşuma gitmişti ve onu öldürmeyi özellikle istememiştim bile. Nasıl bu kadar hızlı olduğundan bile emin değilim. Bir saniye önce oradaydı, sonra kül oldu.

Elbette ölmesi gerekiyordu. İnsanlık onu tam olarak özlemeyecek ama öldürmek her zaman bir tür kayıtsızlık olmuştur - bu yeteneğe sahip olduğum kısa süre içinde. Ne severim ne de sevmem.

Mesafe beni öldürmekten zevk alan biri haline getirdiyse, beni gömdükleri için o piçleri boğacağım.

İkisinin nasıl bağlantılı olduğundan emin değilim ama tüm içgüdülerim bu dört pisliği işaret ediyor.

İç çekerek arkamı döndüm. Sonra aydınlandım. Harold.

O lanet rehin dükkanının nerede olduğunu biliyorum.

Topallayarak, öfkeli solumaları ve karşıdan karşıya geçerken neden olduğum dört çamurluk kazasını görmezden geliyorum ve aceleyle rehinci dükkanına doğru ilerliyorum.

Ne zaman çok uzun süre dursam, beton tekrar yanmaya başlıyor. Bu yeni bir şey.

Tabutun bile dokunduğum arka kısmı tamamen yanmıştı. Bunun cehennemde olduğum anlamına geldiğini düşündüm.

Bu ölmenin bir yan etkisi mi? Yoksa bu hiç denemediğim bir şey miydi?

Harold'ın kapısını çekip açtığımda çok uzun süre tutuyorum ve kapı kolu ellerimde yanıp kül oluyor.

Hemen önümde duruyor, kılıcının ucunu boynuma dayamış. "Sen de kimsin?" diye hırlıyor, ayaklarım yanmaya başlarken bile mağazasının zemininde.

Ucu yaklaşıyor, boynuma bastırıyor. Bir bıçakla yaşadığım son deneyim beni bir anlığına korku içinde dondurdu.

"Yerimde falan koşmazsam, zeminde bir delik açmaya devam edeceğim."

Boynuma bir kılıç dayandığında kullanmayı seçtiğim kelimeler konusunda çok şaşkın görünüyor. Kendi düşünce sürecimden dolayı biraz kafam karıştı.

"Hiç doğru dürüst tanıştırılmadığımızın farkındayım ve şu anda elinizi sıkmaya korkuyorum, ama eğer dörtlü yakında bana gelmezse, ben

Tekrar ölebileceğimden korkuyordum. Ve *az önce* kendimi çok iç karartıcı bir mezardan çıkardım."

Kılıcını geri çekiyor, hala kafası çok karışık görünüyor ve ben yanmayı durdurmak için koşarken bir nefes tıslıyorum.

Gözleri göğüslerime kayıyor, yerinde koşmanın onları biraz zıplattığı düşünülürse, ama hemen geri geliyorlar.

"Üzgünüm," diyorum ona, hiç de üzgün değilim, "ama onlar dışında tanıdığım tek kişi sensin. Ve Lake. Ama Lake artık öldü, çünkü _"

"Kimsin lan sen?" diye soruyor törpüleyerek.

"O kısmı hâlâ tam olarak çözebilmiş değilim," diyerek şaşkınlığını daha da artırıyorum. "Ama yardımına ihtiyacım var, Harold."

Sesimin tonu biraz bozuk ve oldukça büyüleyici bir yankıyla çıkıyor. Hapşırıyor ve sonra bana ters ters bakıyor.

"Beni zorlamaya çalışmanıza gerek yok. Burası tarafsız bölge. Cehennemden ya da başka bir yerden gelen hiç kimse tarafsız bir zeminde herhangi bir şeyi zorlayamaz."

"Zorlamaya çalıştığım tek şey diğer formum, böylece koşmayı ve yeri yakmamaya çalışmayı bırakabilirim. Öyle bir şansım yok. Adamlarıma ihtiyacım var. Sanırım. Emin değilim ama sanırım. Lütfen. Kincaidler."

Bu isim onun tüm tavrını değiştirdi. Onlara bu garip ismin ne olduğunu ve neden kardeş gibi davrandıklarını soracağım. Basit mezar taşımdan şikayet ettikten sonra.

"Şu anda yanlış kavgayı seçiyorsun," diyor bana, gözleri kısılıyor.

"Oh, mezar taşı için o lanet olası acınası bahane ve gül almak için ölmem gerektiği gerçeği hakkında kavga edeceğim. Ama önce onlara sarılmam falan lazım, ara onları."

Temkinli görünüyor. Anlaşılır bir şekilde. Beni tanımıyor ve yabancılara güvenmek zordur.

"Onları ara ve tek bir cümle söyle, yemin ederim beni görmek isteyeceklerdir," diye onu temin ediyorum.

Kılıcını bana doğrulttu. "Eğer bu onlar için bir tuzaksa, sana hiçbir faydası olmaz. Burası onaylanmış bir yer. Burada hiçbir ölüm gerçekleşemez."

Bir rehin dükkanının neden sığınak için ideal bir yer olduğunu hala anlayabilmiş değilim. Umurumda da değil.

"Eğer onları yakında bulamazsam, sizi temin ederim ki ölümüm tam burada gerçekleşecek," diye devam ediyorum. "Sadece yap şunu. Etrafta yürüyeceğim, böylece aşağı yukarı sallanmayı bırakabilirim."

Benden tam olarak ne anlam çıkaracağından emin değilmiş gibi oflayıp pufluyor.

Ben de ona, genç bir kızla karar verirken yaşlı bir erkeğe her zaman yardımcı olan tek cümleyi söyledim. "Şu anda karşında benim durduğum gibi senin kızın dursaydı ne yapmasını isterdin?" Satmak için ses tonumda mümkün olduğunca fazla duyguyla soruyorum.

Koşuyorum ve ayakta durmuyorum, ama bunu belirtmek kulağa tuhaf geliyor ve filmlerde söyledikleri gibi değil.

Filmler, lütfen bu sefer beni hayal kırıklığına uğratmayın.

Telefonunu alırken iç geçiriyor.

"Beni buna pişman edersen seni öldürürüm" dediğinde zaten birini arıyor.

Ona kazanan kelimeleri veriyorum ve o üç farklı kişiyi arayıp cevap vermedikleri için onlara küfrederken mağazasını incelemeye başlıyorum. Dükkânının zemininde delikler açan çılgın çıplak kıızı alıp götürmesi için başka birini aramadığından emin olmak için dinlemeye çalışıyorum.

"Evet?" diye soruyor boğuk bir ses, telefona cevap verdiği için çok mutsuz görünüyor. Ses o kadar boğuk ki kimin sesi olduğundan emin olamıyorum.

Harold ona "Burada seni arayan küçük, güzel, çıplak bir kız var" der.

Hmm... bu da işe yarayabilir.

Gage'in tanıdık sesi tonunu biraz daha belirginleştirerek, "Umurumda değil," diyor.

Harold bana bakıyor, ben de ona işine bak diyorum. "*Comoara trădătoare*, öyle diyor-"

Sözleri, Gage'in aniden odaya girmesi ve eliyle Harold'ın boğazını tutarak onu duvara fırlatmasıyla kesilir. Telefon elinden kayarken ve Gage'in elini çekmeye çalışırken Harold'ın gözleri dehşet içinde açılır.

"Bu cümleyi nereden duydun?" diye homurdanarak yüzünü Harold'ın tam önüne koydu.

"*Hain hazinenin* kendisinden tabii ki," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı ona doğru oynatarak.

Harold hava almak için çırpınırken bir yığın halinde yere yığılıyor, Gage ise kara gözlerini bana çevirip öldürücü bir bakış fırlatıyor, bana doğru ilerlerken dudakları hırlıyor

pek de ideal olmayan bir şekilde.

Beni gömdüğü için özür dilemek yerine kızgın görünüyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar eli boğazıma yapışıyor ve beni duvara fırlatıp boğmaya başlıyor. "Sen de kimsin lan?" diye çıkıştı.

Göğsünü öyle sert itiyorum ki odanın öbür ucuna fırlıyor, duvara öyle bir kuvvetle çarpıyor ki Harold'ın yanında yere düşüyor.

Harold terk edilmiş kılıcını kapıp bana doğru koşuyor ama Gage'in dokunuşunu hissettikten sonra içimde yenilenmiş bir enerji hissi dönüyor. Ona dokunmadan odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Kılıç yerde şakırdıyor ve Gage kılıcı kapıyor, silah elinde yavaşça ayağa kalkarken gözlerini benden ayırmıyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Bağırıyorum. "Siz pisliklerin beni unutması için daha ne kadar ölmem gerekiyordu?!"

Sadece bir tereddüt görüyorum.

"Seni uyuyan Harold gibi savurmadan önce o kılıcı bırakman için birkaç saniye var," diye uyarıyorum onu, bilinci yerinde olmayan Harold'ı işaret ederek. "Bir kılıca bu kadar yakın olmaktansa bir dağın yamacında asılı kalmayı ya da kızgın bir gölden aşağı düşmeyi tercih ederim. İlk ikisi de beni gerçekten öldürmedi. Bu arada artık kutulara hapsedilmiş bir şekilde uyanmaktan da nefret ediyorum. Yığılmayı bırak."

Kılıç yere çarpıyor ve adam hayalet görmüş gibi sendeleyerek geri çekiliyor. Lafi açılmışken.

Hayalet formuna daha kolay geçiyorum ama onu tutmak hâlâ zor. Onları algılamak da hâlâ zor.

"Nereye gitti?" Harold yerden inleyerek etrafına bakınıyor.

Gage şaşkın bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyor. "Keyla?" diye soruyor, sanki sahte ismi yüksek sesle söylemekten korkuyormuş gibi.

"Jude'a yeni ve daha sert bir isme ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Artık eminim. Keyla bile çıldırmadan bir mezardan çıkamazdı."

Ben bütünleştiğim anda, Gage aniden tekrar bana doğru bulanıklaşıyor ve tam kendimi savunacakken duruyorum. Çünkü dudakları dudaklarıma konuyor ve beni aptalca öperken ezici bir kucaklamayla kendine çekiyor.

"Çok uzun zamandır hayattayım," diye homurdanıyor Harold yakınlardan bir yerden. Gage'in tutuşu hâlâ morarmış ve hırpalanmış bedenime biraz acı veriyor,

ve öpüşmeyi kestim. Ama o hemen beni daha sert öpmeye başladı.

arkamızdaki duvar alev almaya başladı.

Harold yangın söndürücüyü üzerimizde ve duvarda kullanmaya başladığında tiz bir sesle karışık yüksek bir *vınlama* bizi birbirimizden ayırmaya zorluyor. Sanki yangını göremiyormuşuz ve bu şeytani alet tarafından ciyak ciyak bağırlanmamız gerekiyormuş gibi başımızın üzerinde bir alarm çalıyor.

Hala huysuzum.

"Ne oluyor lan?" Gage kükrer.

"Her yeri yakıp yıkacak. Çıkarın onu buradan."

Gage beni belimden yakaladı ve baş döndürücü bir anda yok olduk.

Bir sonraki adımda dudakları tekrar benimkilere değiyor ve tanıdık bir his veren mutfak adasına doğru geri geri gidiyoruz. O da tenimde yanmaya başlıyor.

Kafası karışmış gibi bakarak beni ondan uzaklaştırıyor ve ben de üzerine atlıyorum, çünkü kıyafetleri çoktan küllü yığınlar haline gelmişti. Geri kalan kısmının ateşe dayanıklı olduğu belli ki önemli olan da bu.

Yine de ona zarar verip veremeyeceğimi hiç sorgulamadım. Sanki yapamayacağımı biliyordum.

"Neler oluyor?" diye soruyor törpülenmiş bir fısıltıyla, ben ona bir örümcek maymunu gibi yapışmışken bile. "Ben deli miyim?"

"Deli gibi mi yoksa kızgın gibi mi? Çünkü beni duvara fırlattığından beri ikisini de düşünüyordum. Bu da ne böyle?"

Bacaklarım beline dolanıyor ve kollarım boynuna dolanıyor, o da uzanıp yüzümün iki yanını kavırıyor.

"Sen öldün amına koyayım," diyor sonunda, sanki ikimizi de buna ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Ve asla geri dönüştürülmedin."

Ellerini itiyorum ve şefkate aç bir kedi gibi yanağımı onunkine sürtmeye başlıyorum, çünkü o bana dokundukça acı azalıyor gibi görünüyor ya da belki de o kadar dikkat dağıtıcıdır.

"Lanet olası bir tabutun içinde uyandığımda bu kadarını anlamıştım," diyorum ona, bu konuda hâlâ oldukça mutsuzum. "En azından beni arka bahçeye gömebilirdin, böylece evimin yolunu bulabilirdim. Ya da evin batı kanadının bana kalmasına izin verebilirdin."

Biraz fazla çılgınca gülüyor ve bir elini saçlarında gezdirmeye başlayınca geri çekiliyorum. Yardım almadan ona tutunuyorum çünkü elleri artık bana dokunmuyor.

"Delirdim. Bir dengesizlik durumuna ulaştım ve resmen hepimizin endişelendiği kadar delirdim."

"şu anda kafam çok karışık," diyorum ona, evin biraz dağınık olduğunu görmek için etrafıma bakarken.

Mobilyalar devrilmiş. Camlar kırılmış. Görünüşe göre evlerinin ne kadar güzel olduğunu umursamayı bırakmışlar. Her zaman çok temiz ve neredeyse muhteşem tutulurdu.

Görünüşe göre benim yokluğumda hayatta kalmak için çok mücadele etmişler. Kaç kişi onlarıldrmeye çalıştı?

"Diğerleri nerede?" Muhtemelen onu savunamayacak kadar zayıfken yalnız kalmasından endişelenerek soruyorum.

"Ne oluyor lan?" Ezeziel'in sesiyle bakışlarımı kaçırıyorum ve bana ağzı açık bakan adama genişçe sırtıyorum.

"Onu sen de mi gördün?" Gage soruyor, histerik kahrkahası azalırken elleri sonunda etrafımda kayıyor ve kendimi tutmama yardım ediyor.

"O da ne?" Ezeziel, Gage'e ters ters bakarak sorar. "Ne halt ettin sen?"

Gage'in sırtışı yavaşça yayılıyor. "Bu gerçekten o," diyor sonunda ve sonunda ikna olmuş gibi tekrar bana bakıyor.

"Evet, benim. Sonunda beni grdğnşe sevinmiş gibi davranıyor olmanız, hiçbirinizin o son derece basit mezar taşının sorumluluğundan kurtulduğu anlamına gelmiyor. Lanet olası alıntılara ne oldu? Dünyayla paylaşılması gereken çok unutulmaz ve anlayışlı şeyler söyledim."

Bir şey yere düşüyor ve Ezeziel'in yüzüne bir sırtış yayılmaya başlarken ona bakıyorum, bir masaya yaslanmış olsa bile. Ama Kai'nin aynı masanın kenarını tuttuğunu görünce iki kere düşündüm. Ne zamandır orada? Ve neden hepsi beni görünce *bu kadar* şaşırmış görünüyor?

Yani, ben bir şekilde pençeleriyle varoluşa geri dönmüş bir ruhken taņıřmıřtık. Tekrar dndğme inanmak o kadar da zor olmamalı.

Önlerinde, eskiden masayı süsleyen bir vazo kırık bir şekilde yerde duruyor ve içinden bir damla su bile akmadanl çiçekler dökülüyor.

"Tam olarak ne zamandırlym?" Sormaya karar verdim.

"Bir aydan biraz fazla oldu," diyor Gage saygıyla, ben aynaya bakmak için döndüğümde gözleri yüzümde geziniyor.

Saçım ilk kez dağınık, çünkü onu hayalet formunda hiç düzeltmedim. Dağınık görünmekten nefret eden biri olarak bu durum oldukça can sıkıcı ama şu anda ilgilenmem gereken çok daha önemli şeyler var.

Ayrıca, çürüyen bir ceset gibi görünüyorum, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul edeceğim.

"Ne şekilde olursam olayım ölü bir kıza göre çok iyi görünüyorum," diyorum yüksek sesle, bu korkunç havayı hafifletmeye çalışarak.

"Gerçekten de o," diyor Kai, tereddütlü bir sırtış oluşmaya başlarken.

Üçünün bu kadar yakın olması acıyı *çok* daha derinlere itmeye, neredeyse tamamen söndürmeye başladığında vücudum karıncalanmalarla dolup taşıyor. Bu şimdiye kadar hissettiklerimden çok farklı bir acı, onlardan uzun süre uzak kalmanın bende bıraktığı çekime hiç benzemiyor.

Acı azaldıkça, durumun gerçekliği yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlar.

Kıvrınmaya başladığımda Gage beni indiriyor ve ben de teorimi test ediyorum. Zemin altımda yanmaya başlamadı. Bunun hepsiyle bağlantılı olduğunu biliyordum, tıpkı o korkunç acı gibi.

Birlikte değillerdi ve ben onları her zamanki gibi hissedemiyordum. Sanırım beni inciten ve kalbimi dört farklı yöne yırtan şey onların *birbirlerinden* ayrı olmalarıydı.

Ne zamandır ayrılır?

Gage koşarak uzaklaşıyor ve diğer ikisi sessizce bana bakarken mutfakta onu duyuyorum. Hatta Ezeziel ben ona doğru yöneldiğimde bir adım geri çekiliyor.

Kararlıyım, yine de ona doğru kasıla kasıla yürüyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Ya bana sarılırsın ya da yemin ederim bir daha huzur içinde uyumana izin vermem," diye tehdit ediyorum.

Bir sonraki anda, iki güçlü kol beni neredeyse çok sert bir şekilde sıkıştırıyor ve hafifçe titrerken içinden titrek bir nefes çıkıyor.

Göğsünü okşuyorum ve kurtulmak için mücadele ediyorum ama sonunda Kai'ye gitmeme izin veriyor.

Kai, Ezeziel'in aksine, ben ona ulaşamadan üzerime atlıyor, eli kabaca saçlarımı kazıyor ve beni öyle sert öpüyor ki rahatlamaasının morartıcı gücünü hissediyorum.

Ezeziel tekrar sırtıma bastırıp dudakları boynuma doğru ilerlerken kollarım boynuna dolanıyor ve öpücğe karşılık veriyor.

"Kesinlikle o," diye inliyor Kai dudaklarıma karşı, sonra geri çekilip beni görmekten çok mutlu olan ereksiyonunu düzeltiyor.

Ezeziel bana dönüyor, dudakları aynı açlıkla benimkileri buluyor. Hayatlarına ilk kez gerçek bir kız olarak girdiğimde beklediğim karşılama buydu işte.

Son deneyimimden çok daha iyi.

Elleri çıplak bedenimde geziniyor, öpüşme ısınırken beni kendine çekiyor. Gage'in o kadar kısık bir sesle telefonuyla konuştuğunu neredeyse duymuyorum.

"Sadece geri dön. Yapamam... Şu anda açıklayamam. Geri çekil."

Ezekiel ile öpüşmeyi kesmek biraz zor, şimdi hayatta kalma ve seks olayına geri döndük. Hayatta olduğum için o kadar rahatladım ki bunu hissetmek istiyorum ama onlar benimle tekrar alay etmeye başlamadan önce bazı şeyleri yoluna koymam gerekiyor.

Gage koşarak içeri giriyor, eşofmanını çekiştiriyor ve artık siyah olmayan gözleri sanki doymak bilmiyormuş gibi üzerimde geziniyor.

"Jude olduğunu varsayıyorum?" Ben soruyorum, o da bir kez başını sallıyor.

"Güzel. Gelip beni rahatsız eden son acıyı da dindirmesini beklerken, sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

Hepsi yaklaşıyor. Dikensiz o güzel gülleri ilk bulduğumda çok tatlı bulmuştum. O zaman tüm detayları bilmiyordum.

"Ben sizi kurtarmak için öldüm, siz de beni sizden o kadar uzaktaki bir deliğe koyarak mı karşılığını veriyorsunuz?!" Gözlerinin genişlemesini ve sırtıtlarının kıvrılmasını izleyerek patlıyorum. "Ciddi misiniz? Mezar taşım için bulabildiğiniz tek şey *bu mu*? Ve tam bir ay boyunca siz tembellerin bana getirdiği tek şey güller miydi?"

Jude'un tanıdık sesini duyduğumda hepsi şaşkınlık ve huşu içinde arkama bakıyorlar.

"Bu o."

Bölüm 13

Ona gitmek için dönüp duruyorum ama şu anda reddedilmeyi duygusal olarak kaldıracabilecek durumda değilim.

"Evet," diyorum acı bir gülümsemeyle. "Görünüşe göre *Ölüm* için fazla inatçıyım düzgün bir şekilde başa çıkmak için."

Küçük kelime oyununu anlamasını umarak ona sert bir bakış attım.

Hızlı bir karşılık ya da düşmanca bir şüphe bekliyorum. Beklemediğim şey ise bir hareket bulanıklığı içinde odanın öbür ucuna gitmesi.

Dudakları ilk kez dudaklarıma çarpıyor ve sanki bedenimde bir fırtına kopuyor. Sonunda tüm acı gitti ve sıcaklık içimde dolaşıyor, sanki sonunda bir şeyin son parçasını yerine oturtmuş ve beni gerçekten bir bütün haline getirmiş gibi.

Beni daha sıkı kavrarken ağzına doğru inliyorum, elleri en çok neye dokunmak istediğini bilmiyormuş gibi üzerimde geziniyor.

Uyuşturulmanın ötesindeyim ve geri çekilemiyorum, ona daha sıkı sarıldığımda, onu o kadar sert öpüyorum ki dudaklarım acımaya başlıyor. Onunla şiddetli olacağını biliyordum. Tıpkı hepsinde olduğu gibi.

Bu da yumuşak oldukları zamanları çok daha özel kılıyor.

Öpüşmeyi kestiğinde nefes nefese kalıyor, nefesleri göğsünde takırdarken tüm vücudu bana karşı titriyor.

"*İşte* ölümden dönen bir kıza böyle hoş geldin denir," diyorum titreyen bir nefesle. "Tebrikler. Sonunda yeniden favorim oldun."

Hepsi gülmekle birini öldürmek arasında kalmış gibi görünüyor.

Jude beni bırakmak ve birkaç adım geri gitmek için kendini zorluyor, vücudu harcadığı çabayla gözle görülür bir şekilde geriliyor. Dürüst olmak gerekirse biraz sersemlemiş durumdayım.

Gerçekten de son parça yerine oturmuş gibi hissediyorum. Şimdi kendimi çok daha güçlü hissediyorum.

Kolaylıkla hayalete dönüşüyorum ve dudaklarımda bir sırıtışla onların önüne geri dönmeden önce evin etrafında birkaç kez zıplıyorum.

"Çok daha iyiyim. Görünüşe göre dördünüz beni hâlâ daha güçlü kılıyorsunuz." Benim kadar eğlenmiş görünmüyorlar.

"Harika," diye inledim. "Şimdi ne olacak? Öldüğüm bir ay boyunca neyi kaçırdım da hepinizi bu kadar kötü bir ruh haline soktum?" Bıkkın bir iç çekişle soruyorum.

Evin durumuna bakılırsa, çok şey kaçırmışım.

Ezekiel boğazını temizleyerek, "Fazla değil," diyor. "Jude Lake'i öldürdüğünden beri kimse bizi öldürmeye çalışmadı. Sadece Şeytan'ın en yüksek rütbeli generalleri bir eskortu öldürebilmeliydi. Bu bir mesaj gönderiyor gibiydi."

Evin etrafına bakıyorum, her şeyin paramparça olduğunu görüyorum. Avizeler bile eğrilmiş gibi görünüyor.

"O zaman neden burası savaş çıkmış gibi görünüyor?" Bakışlarımı tekrar aşağı indirerek soruyorum.

"Sen ölmüştün," diyor Gage tekrar, sanki bu sözleri söyledikten sonra bana dokunmak zorundaymış gibi yaklaşarak. "Sana ne olduğunu öğrenmek için yasaları çiğnedik, kraliyet eskortlarını kaçırdık ve defalarca cehenneme girdik. Geri dönüştürülmedi. Cehennemin boğazında değil. Sadece öldün."

Eli yanağıma gidiyor ve onu kavriyor.

Kai ilerliyor ve elini bana doğru uzatıyor. Elini tutuyorum ve beni Gage'den uzaklaştırıp kollarına almasına izin veriyorum.

"Ama eve ne oldu?" Gage cevap vermediği için ona soruyorum. "Sen öldün," diyor Kai ve bu sefer anlıyorum.

Daha eğitimli bir gözle tekrar etrafıma bakıyorum, bu odayı yok etmek için harcanan sıkıntı ve öfkeyi görüyorum. Ötemizde mutfak da aynı dağınıklık içinde, ama duvarlardaki ve tavalardaki ezikleri, tüm bu yıkıma neden olan öfkeyi fark ediyorum.

Bu bir hayatta kalma mücadelesi değildi. Bu bir yas öfke nöbetiydi. Bana yas mı tuttular?

"Oh," diyorum sakın bir nefesle. "Dördünüzün benden bu kadar hoşlandığını fark etmemiştim," diye ekliyorum daha da sessizce, gerçekten şok olmuş bir şekilde.

Kai'nin parmağı çenemin altından kayarak bana bakıyor. Beni bu kadar uzağa gömmeleri benim suçummuş gibi davranmayı Kai'ye bırakın.

"Beni dünkü bakire kız arkadaşın gibi dışarı atmak yerine lanet olası odamda bıraksaydın daha hızlı iyileşebilirdim," diyorum ilkel bir şekilde.

Gözleri sertleşirken omuzlarımı kavriyor. Ona aslında biraz acıdığını söylemiyorum. Dürüst olmak gerekirse tüm vücudum biraz ağrıyor.

Bir tür ruh yakıcı acının yerini ağrılı, rahatsız edici ve kesinlikle zamansız bir tür acı aldı.

"Sen. Sen. Lanet olası. Öldün," diyor, her kelimeyi gereksiz yere yüksek sesle vurgulayarak.

Bunu söylemekte neden ısrar ettiğini anlamıyorum. Anladığımı söyledim.

"Bu beni neden odamda bırakmak yerine gömdüğünüzü açıklamıyor," diyorum karnımdan yayılan ve giderek büyüyen ağrıyı görmezden gelerek. "Ben odamı almadan önce hiçbiriniz odamı kullanmıyordu, bu yüzden sizi dışarı çıkarmıyor."

Kai dudakları tekrar dudaklarıma değmeden önce bana boynunu büken bir bakış atıyor, adeta onların saçmalıklarını anlamaya çalıştığım için beni cezalandırıyor.

Onu öpmeye devam etmek istesem de yapamıyorum. Başımı eğip belimdeki hafifçe genişleyen morluğa bakıyorum ve hafifçe küfrediyorum. Eğer bunu yapmak için çok fazla fiziksel baskı altında olmasaydım, sonunda bekâretimi alabilirdim.

"Kahretsin," diyor Kai, sanki bıçak yarasının orada olmadığını ama yine de bir iz bıraktığını fark ediyormuş gibi.

Bir sonraki nefeste beni kaldırıp kucağına alıyor ve ben ona kuşkulu bir bakış atıyorum. "O kadar da çaresiz değilim. Hâlâ ayakta durabilirim. Sadece beni bu kadar sert tutma," diyorum, yüzünü buruşturmasını ve özür dilemesini bekleyerek. Öfkeli bir göz devirme değil. Aldığım da bu oldu.

Oturuyor, beni hâlâ bir cammışım gibi tutuyor ve kıymetliymişim gibi kucaklıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu beni korkutuyor.

"Sen kimsin ve Kai nerede?" Elimini biraz tereddütle göğsünde gezdirerek ona soruyorum.

Bana attığı o kızgın bakışı Jude'dan başka kimse atamaz. Bu yüzden aslında o olduğunu fark ettim. Ve iyi davranıyor. Bu beni hala korkutuyor.

"Tatmin olamıyorum," diyorum iç çekerek, kendime kızarak.

Kimse bunun ne anlama geldiğini sorma zahmetine bile girmiyor. Sanki bunun kendimle yaptığım özel bir konuşma olduğunu biliyorlar. Sanki beni *anlıyorlar*. Nihayet.

Sayılır.

Beklentiler listemi hâlâ tamamen göz ardı ediyorlar.

Ezekiel önümde çömeliyor, parmağı çürüğün üzerinde geziniyor ve bu kadar acıtmaması gereken küçük bir dokunuştan dolayı neredeyse vazgeçtiğim zayıf küçük çığlığı acı içinde yutarken irkiliyorum.

"Bunu sana Lucifer'in zehri yaptı," diyor Ezekiel çenesini gıcırdatırken. "Lake ya o ya da babası tarafından silahlandırılmıştı. O bir grubun parçasıydı.

grup cehennemi devirmeye hazırlanıyor, ancak bu konudaki gerçekler hala karanlık" diye ekliyor.

"Ama o aynı zamanda bir kraliyet eskortuydu-"

"Hayır, kraliyet eskortları başlarına torba geçirirler. Onlarsız nasıl göründüklerini gördüm," diye belirttikten sonra acı acı gülümsüyorum. "Kesinlikle çanta takmak zorunda değildi."

"Cehennemde, çok çirkin. Üst tarafı... gördünüz. Dengesi bir yerde grotesk, başka bir yerde mükemmeldi," diye devam ediyor Gage, boynunu kırarak.

"Bekle, şu yaralı, kömürleşmiş ve yarı insan muhafızları mı kastediyorsun... onlardan birine mi benziyordu? Başlarına çuval geçirdiler çünkü Şeytan onları sık sık görmek zorunda kalmanın *mide bulandırıcı* olduğunu düşünüyordu."

Kaşlarımı çatarak bu son kısmı tam olarak nereden bildiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Lucifer bu konuda bir şey mi söyledi?

"Mesele şu ki," diye devam ediyor Gage, beni hayallerimden çekip çıkararak, "her ikisi için de çalıştı. Bunu isyan için yapmış olabilir çünkü Lucifer'ın bize ihtiyacı var. Bunu Lucifer için de yapmış olabilir çünkü Lucifer'in bize ihtiyacı var. Yani hangisinin ölmemizi istediğini ve hangisinin bizi kendi tarafında istediğini bilmiyoruz. Ama Jude onu öldürdüğünden beri geçen bir ayda herkes sessizliğe gömüldü. Harold bile bugüne kadar beni aramadı. Ruhları getirmekle bile suçlanmadık."

"Ama neden-" Bir şeyin yaklaştığını hissettiğimde sözlerim kesildi ve bir sonraki anda hayalete dönüştüm.

Ayrıca aklıma gelen ilk kıyafeti giyiyorum, sanki biri beni görüp erkekleri kızdırmadan önce çıplak halimi koruyormuşum gibi. Benden hoşlanıyorlar, bu da kıskanacakları anlamına geliyor, değil mi?

Neden olduğundan emin olmasam da kıskanmaları önemli görünüyor.

Başımı sallıyorum, her zamankinden daha da rastgele olan düşünce sürecim için hala biraz zehirlenmiş olduğum gerçeğini suçluyorum. En azından şimdi kendimi çok temiz hissediyorum.

"Geri döndü, değil mi?" diye soruyor tanıdık bir ses arkamdan bir yerlerden.

Kai ayağa fırlıyor ve beni geçip savunma pozisyonu alarak arkasını döndüğünde sandalyede tek başıma kalıyorum.

Sandalyeden kafamı uzattığımda Lamar'ın orada durduğunu ve aşırı heyecanlı görüldüğünü görüyorum. Jude elinde bir kılıç döndürüyor ve beni koruyormuş gibi başımın biraz önünde duruyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Lamar onları içeri alırken. "Geçen ay New Orleans'ta içinizden birine başarısız bir saldırı yapıldığını duyduk. Sonra onu hissetmeyi kaybettim," diye devam ediyor, bir adım daha yaklaşarak. "Sonra onu tekrar hissettim ve bu sefer o olduğuna şüphe duymadan anladım. Yine de zayıflamış hissediyor."

Jude ona doğru bir adım atıyor ve Lamar bir nedenden dolayı gücenmiş gibi kaşlarını çatıyor.

"Şu anda neler olup bittiğinden emin değilim," diyor, sesi gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. "Anladığım kadarıyla sizi bir şekilde ölümlüler olarak diriltmiş ve size tüm yasalara meydan okuyan bir dengeyle yaşama şansı vermiş. Hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadı ve onları sık sık çiğnedi. Ama artık açıkça ortaya çıktığınıza göre neden bu maskaralığa devam ediyorsunuz?"

"Benden mi bahsediyor? Sanırım kafası karıştı," diyorum çocuklara, Kai'ye yaklaşırken, adrenalinin etkisi geçmeye başladığı için yaram beni tüketmeye başlamış olsa da.

"Cehennemde daha hızlı iyileşir," diye devam ediyor Lamar. "Bunu biliyorsun. Sana geçit verdiğimi asla bilmeyecekler ve sen de sırrını saklamaya devam edebilirsin. Eğer gerçekten bilmelerini istemiyorsa onlara söylemem. Ama neden bunu benden saklıyorsun?" Lamar soruyor, aslında sesi biraz incinmiş gibi geliyor. "Özellikle de benim yardımımıyla hemen iyileşebileceği her neyse ondan iyileşmek için bir aydan fazla zaman harcamışken."

"Neden ihanet etmiş gibi görüldüğüne dair bir fikri olan var mı?" Sahne fısıltısı yapıyorum.

"Hayır," diyor Kai yanımdan, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Lamar dördüne bakıyor, hepsi de ona tuhaf bir uçurumun kenarından yuvarlanmış gibi bakıyor.

Lamar'ın yüz hatlarında bir anlık bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. Bilinçaltında taklit mi yapıyor, yoksa onların kafa karışıklığı karşısında gerçekten kafası mı karıştı emin değilim.

Benim fikrimi soracak olursanız, her şey gerçekten *kafa karıştırıcı*.

Sonra bir şey fark etmiş gibi gözleri açılıyor ve titrek bir adım geri atıyor.

"Kim olduğum hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Evet..." Gage'in ses tonu abartılı, sanki deli biriyle konuşuyormuş gibi. "Manella'nın erkek arkadaşı."

"Çünkü kraliyet ailesi hiçbir şekilde evliliğe inanmıyor," diye savunma ihtiyacı hissediyor. "Ama en azından sevgili yerine erkek arkadaş dedin," diye devam ediyor.

Not edildi.

"Beni bu kadar mı tanıyorsun? Sadece bir oyun oynamıyorsun değil mi?" Lamar sanki bu çok önemli bir soruymuş gibi soruyor.

Dörtlü birbirine şaşkınlıkla bakar ve Lamar bir adım geri çekilir. "Orospu çocuğu. Bunu nasıl yaptı?"

"Hiç mantıklı konuşmuyor," diyor Ezeziel. "Teşekkür ederim," diye inliyorum. "Sadece aptal olduğum için endişeleniyordum."

"Artık böyle mi denge kuruyorsun?" Lamar, kendisini dahi yapan bir şey düşünmüş gibi konuşuyor.

İçimi çekerek, "Eğer bunu benim yerime başkası yapmazsa, mantıklı cevaplar almak için bütünüyle gidip onu sarsmak üzereyim," diyorum.

Ezeziel bir anda Lamar'ı yakalıyor ama Lamar sadece göz kırptır ve birdenbire şık bir dekorla dolu penceresiz bir odada buluyoruz kendimizi.

"Ve biz cehennemdeyiz," diyorum iç çekerek. "Yine."

Ama acı yok oluyor ve hayalet gömleği yok ederek çürüğün nihayet geçtiğini görüyorum.

"Daha iyi, değil mi?" Lamar soruyor, ben de hemen gömleğimi yeniden giyip bakışlarımı ona yöneltiyorum.

Bana bakmıyor. *Vay be.* Beni görebileceğini sanmıştım.

Gözleri, iyileşen yarayı inceliyormuş gibi yavaşça başka tarafa bakan dört adamın üzerinde.

"Çok, *çok* daha iyi hissediyorum," diyorum onlara. "Onu henüz öldürmeyin," diye ekliyorum Ezeziel'e. Bir adım geri çekilip Lamar'ı serbest bırakırken dudakları seğiriyor.

"Beni henüz öldürmemeni söyledi, değil mi?" Lamar heyecanlı bir sırtışla soruyor.

"Onu duydun mu?" Jude, sanki Lamar büyük bir suç işlemiş gibi homurdanıyor.

Bir sonraki anda Kai arkasındadır ve kılıcını boynunun dibine dayamıştır.

"Ya şu anda çok acımasız davranıyorsun Paca ya da hafızasını kaybedenler sadece onlar değil. Bu da az önce anladığımı sandığım her şeyin geçersiz olacağı ve beni öldürmelerine izin verebileceğin anlamına geliyor. Bu da kimseye haber vermeden hepinizi buraya getirdiğim için aptal olduğum anlamına geliyor."

Boğazını temizliyor.

"Büyük, aptal bir salak," diyor endişeyle etrafına bakınırken, birinin sırtmasını ve hepimizin şaka yaptığını söylemesini bekliyor.

Sırtmak yok.

"Onu duyamıyorum. Sadece benimle oynarken böyle bir şey söyleyeceğini biliyorum. Ama gerçekten kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadığını düşünmeye başlıyorum. Ama beni tanııyorsa neden o lanet hapishanede kurtarsın ki? Ruhlar üzerindeki rolümü biliyor ve-"

"Ruhlarla olan rolünü bilmiyor ama gerçekten ilgimi çekti, çünkü ben de bilmek isterdim," diyor Jude, Kai kılıcıyla biraz daha yaklaşıp deriyi zar zor parçalamadan biraz ilerlerken hınzırca gülümseyerek.

"Bir ara bıçaklarınızı keskinleştirmelisiniz," diyorum ona. "Görünüşe göre geçtiğimiz ay ben sizi harika yapmak için etrafta olmadıgımda hepiniz uçucu ve tembel oldunuz."

Ezekiel sert bir nefes veriyor, sanki bana sessizce çenemi kapatmam için yalvarıyor.

"Sanırım biraz daha iyi açıklama yapmamın zamanı geldi," diyor Lamar kendinden biraz daha az emin bir şekilde, tehdit olmadığını göstermek için ellerini kaldırarak. Ama ondan çok fazla güç çıktığını gördüm.

Onları kolayca ortadan kaybolacak kadar uzaklaştırabilir. Ya da birini öldürebilir.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup her hareketine dikkat kesildiğimde bu beni alarma geçirdi. Lake bana bir daha asla hazırlıksız yakalanmamayı öğretti.

Adamların bu kadar paranoyak olmasına şaşmamalı. Sonunda anladım. Cehennemle ilişkili insanlara güvenemezsin. Kim bilebilirdi ki?

Elbette ona hiç güvenmedim ama onlar yüzyıllarını ona güvenerek, hatta ona değer vererek geçirdiler.

Öldüğüne çok sevindim.

"Görüyorsunuz, sizi duruşmalardan uzak tutmak için gerçekten çok çalıştık, çünkü

."

"Sen miydin?" Kai homurdanıyor, aynı anda ben de "Bu açıklamaya başlamak için çok aptalca bir yol" diyorum.

Jude homurdanıyor, sonra gerçekten kızgın olmaya çalışırken sırtmakla mücadele etmek zorunda kaldığında gerçekten kızgın görünüyor. Sonunda yüzünü düzeltirken bana ters ters bakıyor.

"Bir sebebi var!" Lamar bağıırır.

Kai zar zor geri çekilir.

"Bir nedeni var," diyor Lamar tekrar, yutkunarak.

Sonra ortadan kayboluyor ve masasına inip rahatça otururken etrafımızda dönüyoruz.

"Korkarım Paca beni hatırlayana kadar siz dördünüzden biraz uzaklaşmam gerekecek."

"Paca aradığım belalı isim değil," diyorum onlara. "Ben Zeyna'yım ya da Anka Kuşu... onun gibi bir şey."

Kai bana dik dik bakarken inliyor.

"Mümkün olan en kötü zamanlarda sürekli olarak uygunsuz şeyler söylüyor, bu da etrafındaki durumların çok ciddi doğasını çürütüyor. Haksız mıyım?" Lamar onlara soruyor. "O da aynı mı?"

"Sanırım onu duyabiliyor," diye karar verdi Ezeziel.

"Hayır!" Ona doğru ilerlemeye başladıklarında Lamar bağıırır. Ellerini savunurcasına havaya kaldırıyor ve ekliyor: "Görünüşe göre gücünüz hakkında çok fazla bilgiye sahip olmadığınız için sizi öldürebilirim ama beni öldüremezsiniz. Yine de sana dokunmayacağıma yemin edebilirim. Dokunursam beni öldürür."

"Son kısım bana mantıklı geldi, yani bu bir gelişme," diyorum onlara.

"Çok seviyor," diye devam ediyor. "Çok sert," diye ekliyor ve bundan gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor. "Bulabileceğiniz en kıskanç insandır."

Bu da birkaçının sırtıtmasına neden oluyor. "*O kadar da* kötü değilim," diye hatırlatıyorum onlara.

"Siz dördünüzü kurtarmak için dünyanın öbür ucuna bile gider. Ve önemli olduğunda her zaman ciddi olacaktır. Çünkü sizi durumun yoğunluğundan uzaklaştırırken, her yeni bilgiyi katalogluyor, dosyalıyor, daha sonrası için kaydediyor ve sonra hepsini bir duruma yaklaşmanın en makul yolu ile bir araya getiriyor. Gerçi bize göre bu durum çoğu zaman çıldırtıcı ya da delice. Ama biz onun kadar muhakeme yeteneğine sahip değiliz."

"Sonuna kadar iyi gidiyordu," diyorum, bu gösteriyi benim yönettiğimi düşündüğü için bana yalakalık yaptığına ikna olmuş bir şekilde. Bana kalırsa bu oldukça güçlendirici.

"Bırakın yaşasın. İyileştim, beni eve götürün ve bana bol bol orgazm yaşatın" diyorum, sanki kraliçeymişim ve onlar da benim emirlerimi yerine getirmek zorundaymış gibi.

Kai homurdanarak bana bu ilişkinin gerçekte böyle yürümediğini hatırlatıyor.

Lamar inliyor, çünkü muhtemelen onların rastgele gibi görünen yüz tikleri ve eğlenmiş ya da hoşnutsuz seslerinin neye karşılık geldiğini bilmiyor.

"Mesele şu ki, onu tanıyorum. Aslında o benim en iyi arkadaşım" diye ekliyor Lamar.

Bu itiraf karşısında hemen canlandım. Daha önce hiç birinin en iyi arkadaşı olmamıştım. Bunun yeniliği kendi içinde oldukça ilgi çekici.

Diğerleri benim kadar etkilenmedi.

"Peki, temel bilgilerle başlayalım. Siz dördünüz kim olduğunuzu bile bilmiyorsunuz, değil mi?" Lamar soruyor.

"Dört Atlı" diyorum otomatik olarak, sanki ilk ben söylersem ödül kazanacakmışım gibi davranıyorum, her ne kadar onun tarafından duyulmasam da.

"Hayır," diyor Ezekiel bana gözlerini devirerek.

Kai sırtıma bastırıyor, artık *tüm* acılar gittiği için yeniden hissedebildiğim o karıncalanmaları veriyor.

Lamar onlara, "Şimdiye kadar belli olmuştur diye düşündüm ama siz Dört Atlısınız," diyor.

Havayı yumrukluyorum ve onları teker teker işaret etmeye başladığımda kıyafetim sırf o ana biraz duyarsız bir mizah katmak için seksi Şeytan Cadılar Bayramı kostümüne dönüşüyor.

"Gördün mü? Biliyordum! Ve haklıydım. Aslında bunca zamandır bu kadar bariz olduğu için biraz da hayal kırıklığı yarattı," diyorum, sonunda biraz sönmüş hissederek.

Hızlı adrenalin patlaması, buna yol açan gerilim eksikliğinden dolayı tükenir.

"Ama iki krallığın çarpışması sırasında falan öldüler," diyor Gage, sanki ona bunu hatırlatıyormuş gibi.

"Elbette öldüler," diye kabul ediyor Lamar. "Ama nasıl öldürüldüğünüzle ilgili gerçek ayrıntıları bilmiyorum."

"Çok dengesiz oldukları için geri dönüştürülemiyorlardı," diye devam ediyor Gage, yıllar boyunca cehennem hakkında topladıkları kısmi bilgi kırıntılarıyla uğraşırken.

"Geri dönüşüm bu şekilde çalışmıyor. Yeni bir form için tekrar cehennemin boğazına tükürülürdük. Üst tarafta yeniden doğmazdık," diye ekliyor Ezekiel.

"Dengesizdiler ve ölümün kalıcı olduğuna inanmak mantıklı geliyordu. Geri dönüşüm kesinlikle yeni bir doğumla sonuçlanmıyor. Yine de buradasınız," diye devam ediyor Lamar, onları işaret ederek. "Yeni bedenler. Yeni yüzler. Onun tarafından seçildiklerine şüphe yok. Bu kadar mükemmel vücutlara ve yüzlere sahip olmanızın nedeninin bu olduğundan neredeyse eminim."

Çocuklara göz kırparken Lamar'ı şimdi biraz daha fazla severek sırtıyıyorum.

"Ben sığ olduğum için senin güzel olduğunu söylüyor." Ellerimi önümde kavuşturarak topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Bir şey değil," diye ekliyorum.

Hatta şeytani kıyafetlerimin içinde zarif küçük bir kız gibi sandalyeye oturuyorum.

"Öldüğümüzü söylüyorsun, ama bizi ölümlü olarak geri getirdi, nasıl geri geleceğimizi seçti ve bir şekilde ruhlarımızı cehenneme teslim etmemize ve daha sert bir iç denge riskine girmemize gerek kalmadan bize ölümsüzlük sunmayı başardı," diyor Kai, Lamar az önce saçmalık sınırını aşmış gibi.

Bunların hiçbirini anlamıyorum, ama dinlemeye devam ediyorum, yapabildiğim kadarını bir araya getiriyorum ve sessizce kendi sonucumu her seferinde bir parçaya bağlıyorum.

"Tarihin tekerrür etmesini engelledi. Bu şekilde zihinsel olarak daha güçlü olmanı sağladı. Ama bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Sanki ruhlarınız çalınmış, temizlenmiş, hayatın ilk nefesiyle yeniden bağlanmış ve şimdi hepiniz tekrar bir araya gelmişsiniz gibi. Tüm bunları bilmiyor olsaydınız birbirinizi nasıl bulduğunuzdan bile emin değilim," diye devam ediyor Lamar.

Jude kaşlarını çatarak, "Bağ bizi bir araya getirdi," diyor. "Tüm dörtlüler gibi." "Kesinlikle tüm dörtlüler gibi değil. Sen ilksin. Diğerleri hep fakir insanların

Kopyalar, bir çeşit kozmik yankı. Hiç sizinki kadar güçlü bir bağ olmamıştı. Bana güvenin. Yüzyıllardır sizin yerinize geçecek birini bulmayı umuyorlardı. Manella sizi sakladı çünkü ikimiz de sizin ne kadar muamma olduğunuzu gördük. Ölüm yok ama saf ölümsüzler mi? İmkansız. Ve sadece Paca imkansız hedefler."

Boğazını temizliyor, gözleri biraz buğulu görünüyor. "Ancak, dürüst olmam gerekirse, sizin onlar olduğunuza tam olarak inanmadık. Birini umutlandırmak acı vericidir. Ama bu umut hoşumuza gitti ve seni sakladık, sanki Paca'nın ya da senin oyununu oynuyormuşuz gibi davrandık. Lucifer bunun farkında değil elbette. Ama biz biliyorduk ki, eğer girmek isteseydin eninde sonunda bize haber verirdin... ama biz senin anılarının olduğunu sanıyorduk."

Kimse neye inanacağını bilmiyor gibi görünüyor. Bu kez, güvenip

güvenemeyeceğinizden emin olmadığınız biri olarak onların tarafında durmak, her ne kadar onlar dönerken tehlikeli bir çıkıntıya doğru onları takip etmeniz için size yalvarsalar da

Bildiğimizi sandığınız her şey, imkânsız bir şekilde mümkün hale geliyor... Birdenbire anladım.

Sonunda kendimi onlara kanıtladım. Dördünü de almak için ölmem gerekti ama en azından ölü kalmadım. Tekrar söylüyorum. Lamar'ın benim yaptığım gibi aşırıya kaçacağından şüpheliyim.

"Lucifer artık onun sen olduğunu biliyor. Eminim bunun farkındasınızdır," diyor Lamar onlara. "Gelip kendinizi açıklamanızı bekliyor. Duruşmalardan önce sizi dışarı çağırdı. O kursu, Paca'nın Nicholai'ye onunla kutlayabildiği son doğum gününde verdiği kursun aynısı olacak şekilde tasarladı," diye devam ediyor.

Etrafımdaki dördüne bakıyorum. "Hanginiz Nicholai?"

"Nicholai?" Jude ona soruyor, sesi bazen bana kızdığı gibi ona da kızmış gibi çıkıyor.

"Ben...uh...Kıtlık," diyor Lamar huzursuzca.

"Gage," diye fısıldıyorum usulca, onu yaşam ve ölümle oynanan bu tehlikeli ve öngörülemez kurstan gerçekten zevk almakla suçladığımda gözlerinin nasıl parladığını hatırlayarak.

Odadaki herkes durur.

"Sonunda bir anıyı canlandıracak bir şey mi söyledim?" Lamar umutla sorar.

"Yaşadığımızı söylediğin hayattan bir tane bile değil," diyor Kai ona belli belirsiz. "Bak, o kurstan sağ çıkabilmenin hiçbir yolu yok.

Bu bilmeceleri hatırlamak ve cehennem hakkında büyük ölçüde ön bilgiye sahip olmak. İlk seferinde zorlandığınızda Paca size bilmeceleri anlatıyor ve cevaplar için ipuçları veriyordu" diyor.

Midem korkuyla dolup taşıyor.

Sonunda ipucu vermeye başladım.

Ezekiel'in gözleri benimkilerle buluşuyor, sanki onun da aklına aynı şey gelmiş gibi. "Ve tek başına son bilmece, kalan her şeyi ezmek için yeterli.

Lamar devam ediyor, sonunda hepimizin onu biraz ciddiye almasını sağladığının farkında değil.

Şu anda şaka bile yapmıyorum.

"Hepsini öldürmeye yetecek kadar gücünüz yokken, cehennemin en acımasız yırtıcılarından oluşan ve boğazınızdan karnınıza doğru fırlatılan bitmek bilmeyen bir orduyu nasıl yenersiniz?" Ezekiel, bir zamanlar bana sorduğu soruyu yineleyerek şöyle diyor.

Biz oradayken sanki doğru soruları kendi başına bulmuş gibi iki bilmece sordu. Kabusları da çok kötü oluyor.

"Hayır," diyor Lamar başını sallayarak. "Hepsini öldürmeye yetecek gücü yokken, *Paca* cehennemin en acımasız yırtıcılarından oluşan bitmek bilmeyen bir orduyla, boğazından karnına kadar nasıl yüzleşecek?" diye düzeltiyor. "Bu yönden oldukça kibirli."

Buna karşılık birkaç homurtu duyuyorum ve hemen kendilerini topladıkları için onları tersliyorum.

Lamar bilerek sırtıyor. "Ama cevap ne olursa olsun doğru. Kafasına bir çözüm koymuş ve hayatta her şeyi yaptığı gibi bununla da yüzleşmişti. Korkusuzca."

Omurgamda küçük bir ürperti beliriyor ve uygunsuz bir şekilde espri yapma yeteneğimi kaybedip bir anlık korkunun yerleşmesine izin veriyorum.

Uyardığı gibi, her bilgiyi katalogluyor, yeni öğrendiklerime ekliyordum. Önümdeki bilmeceyi sevmiyorum, çünkü vardığım cevaptan nefret ediyorum.

Kulağa çılgınca geliyor ve bunu gerçekten *düşünmeye* bile cesaret edemiyorum. "Ona dağ yamaçlarından, ateş şelalelerinden ve şimdi de kesinlikle kılıçlardan korktuğumu söyle," diye fısıldıyorum ve Jude'un bu yeni eklemeye fark edilir bir şekilde irkilmesine neden oluyorum. "Bu da onun yanıldığı anlamına geliyor. Bunu ona söyle. Şimdi. Yoksa bütün olarak döner ve ona kendim söylerim."

Ezekiel bana şaşkın bir bakış atıyor ama bunun nedeni aklımda dolaşan düşünceleri duyamıyor olması. Geri çekilmeye zorladığım düşünceleri.

Gage yanıma yaklaşarak, "Dağ yamaçlarından ve ateş şelalelerinden sarmaktan çok korkuyor," diyor.

Lamar ona sulu bir sırıtış atıyor.

"Aslında en rastgele, mantıksız korkulardan bazılarına sahip. Onu ciddi ve korkusuz yapan aslında cesaret gerektiren şeyler. Ve her zaman böyle olmaması iyi bir şey. O anların yoğunluğu... saf, kararlı, korkusuz, özverili bir şekilde imkansızı gerçekleştirmesi... işte o anlar hepinizin ona tekrar tekrar aşık olmanızı sağladı. Her zaman böyle olsaydı, Hera dünyanın en iyi baştan çıkarıcısı olma unvanını kaybederdi, çünkü *Paca* karşı konulmaz olarak kabul edilen tek kişi olurdu."

"O zaman ara sıra daha ciddi olmam gerekiyor gibi görünüyor," diyorum çok hızlı bir şekilde, bu anı hafifletmek için çok fazla çaba sarf ediyorum ve bunun boşa gittiğini görüyorum çünkü bununla nereye gittiğinden korkmuyormuş gibi davranamıyorum bile.

"Bütün bunları nasıl yapabildi?" Gage umursamazca sorar. "Ne demek tekrar tekrar?"

"Tüm ölümlü yaşamlarınız boyunca," diyor, acımasızca gülümseyerek. "Sadece bu hediyeği senden alacağını fark ediyorum. Her hayatta aşık olup olamayacağınızı görmek için bir oyundu ve her zaman aşık oldunuz. Hepiniz ona aşık oldunuz, o da hepinize aşık oldu. Bu imkansız olmalıydı."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Ölümlü bir hayatı daha yeni bitirmiştiniz, beşiniz hep birlikte öldünüz." Boğazını temizliyor, sıkıca gülümsüyor. "Bana kendini gösterdiğinde ona daha fazlasını anlatacağım."

Jude, "Geri dönüp ölümlü hayatlar yaşamak için kraliyet mensubu olmanız ya da kraliyet tarafından kutsanmanız gerekir," diyor.

Kai sanki gözlerimde bir şey arıyormuş gibi bana bakıyor.

Lamar, "Sadece şu anki favorisinin doğum günü için cehennem karnında bir engelli parkur yaratmak da kraliyet anlamına gelir," diyerek donup kalmama neden oldu.

"Az önce ne dedin sen?" Gage, Lamar'a bakarak soruyor. "Şu anki favorisi mi?"

"En sevdiği sürekli değişirdi. Beşinizin oynadığı bir oyundu. Her şeyin bayatlamasını engelliyordu. Ama doğum günlerinizde her zaman onun favorisiydiniz. Ne de olsa dediğim gibi makul biriydi."

Kai'nin dudakları sırtıyor.

"Sırtmak için uygun bir zaman değil. Mizah için berbat bir zamanlaman var," diyorum Lamar'a dönüp bakarak.

"Sizi ölümlü yaşamlar için geri gönderebilirdi çünkü her birinize bakiyesinden bir parça verdi ve bunu yaparken tüm yasaları çiğnedi. Ama dediğim gibi, kurallar hiçbir zaman umurunda olmadı. Bunu yaparak hepinizi daha da güçlendirdi. Ve o zamanlar hayatlarınızı kurtardı. Hepinizi dengesizliğin deliliğinden çekip aldı ve bunu başarmak için daha önce hiç yapılmamış olanı yaptı. Sizinle ilk karşılaştığında hayatlarınızı kurtardı ve siz de birbirinizi defalarca kurtardınız. Ama bu son sefer gerçekten öldü. Ya da hepimiz öyle sanıyorduk. Merak ediyorum.

Eğer onu bir araya getirmeyi başaran ve imkansıza bir kez daha meydan okumasını sağlayan şey sadece bu bağ olsaydı."

Sonunda neler olduğunu anlamışlar gibi bana bakana kadar hepsi ona bakıyor.

"Benim Şeytan'ın kızı olduğumu söylemeye çalışıyor, değil mi?" Başımı sallayarak onlara soruyorum. "Ama sadece altı tane var," diye hatırlatıyorum onlara. "Sadece ikisi kız."

"Evet, ama ikizler de bir sayılabilir," diyor Kai, sanki bunu düşünüyormuş gibi.

"Bir olarak sayılabileceklerini biliyorum ama sayılmıyorlar çünkü beş dengesizlik olur, bu yüzden iki olarak sayılmak zorundalar," diyorum, sonra bunu nasıl bildiğimi bilmediğim ve kafamı karıştırdığı için kaşlarımı çatıyorum. Başımı sallayarak devam ediyorum. "Dört erkek ve üç kız yine de bir dengesizlik olurdu, çünkü altı yerine yedi varis olurdu ve o zaman cinsiyetin dengede olması gerekirdi."

"O haklı. İkizler bir tane sayılsa bile bu dört erkek ve üç kız eder," diye onaylıyor Ezekiel.

İyi işti.

Gerçi şimdi kafam daha da karıştı.

"Sırf arkamı kolladığı için şu anda en sevdiğim kişi o," diye fısıldıyorum neredeyse sessizce. "*Bebek* gibi *arkamı* kolluyor."

Sadece başını sallıyor ve eğilirken küfrediyor.

"Yanlış mı kullandım?"

Jude bir kez daha homurdanırken sorum cevapsız kalıyor. "Daha önce hiç kimse cinsiyetlerin dengenin bir parçası olduğunu düşünmemişti. Çok uzun zamandır dört erkek ve *iki* kız var. Şimdiye kadar *kadın* ve *erkek* olduklarına eminim," diyor Jude aşırı alaycı tonuyla.

"Cinsiyetler ve sayılar eşit. Üç dişi ve üç erkek," diyor Lamar, sanki bize bir şeyi hatırlatıyormuş gibi konuşarak. "Tüm varisler cehennemdeyken, ikizler yin ve yang dengeleriyle tek bir kişi -bir erkek- olarak sayılırlar. İki ayrı karanlık etkiye sahip oldukları için sadece etki altındayken iki kişi sayılırlar. Tüm varislerin kendi karanlık etkileri vardır - dolayısıyla yedi ölümcül günah."

"Ne?" Jude nefes nefese sorar.

Lamar'ın gözleri büyür ve dudaklarını sıkar. "Bunların bir kısmını sadece kraliyet ailesi ve en yakın aşıkları bilecek. Ölüm yemini var. Bir yemin edersin.

Kraliyet ailesine bu kadar yakın olabilmek ve dengeleri hakkında bilgi sahibi olabilmek için şeytanla anlaşmak gerekir."

Sanki bize, ettiğimizi hatırlamasak bile bugün hala bağlayıcı olan bir yemini hatırlatıyor.

"Saçma sapan şeyler söylüyor," diye karşı çıkıyorum ve başımı sertçe sallıyorum. "Ben gitmek istiyorum."

"Yalan söyleyip söylemediğini öğrenene kadar gidemeyiz," diyor Ezeiel sessizce.

"Onu Lucifer'in en küçük kızı olduğuna ikna etmek zorundasın, değil mi?" Lamar eğlenmiş gibi sırtarak soruyor. "Tüm bunları yaparken ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Belli ki bunun gerçekleşmesi için gerçek bir ölüm planlamış. Bağ tek başına bu kadarını başaramazdı. Onu görebilen ya da duyabilen tek kişi sizsiniz."

"Kendimi bir çıkmazdan kurtarmaya çalıştığımı göremiyor mu?" Onlara kuşkuyla soruyorum. "Ben Lucifer'in kızı olamam. Bu beni doksanlardan çok daha yaşlı yapar, her şeyden önce ve doksanlar benim kökleşmiş bilgilerimin ana kaynağı. Cehennem politikası değil. Sizler yüzyıllar öncesindesiniz, yani doksanlardan çok önce ölmüş olmamız gerekirdi. O yanılıyor."

"Eğer söylediklerin doğruysa neden doksanlar hakkında saçmalasın ki?" Kai sonunda ona sorar.

Lamar'ın gözleri doluyor, sanki Kai az önce ona onu duygulandıran çok kişisel bir şey sormuş gibi.

"Geleceğe dair pek çok şey görebiliyoruz. İnsanların geleceğini yani. Yüzyıllarımızı doksanların argosunu mükemmelleştirmek için harcadık," diyor sulu gözlü adam sessizce.

Jude sırtarak bana bakarken, "Tüm bunlardan sonra bile tam olarak mükemmelleşmedi," diyor. Sonra ciddi yüzünü Lamar'a geri veriyor.

"O ve ben doksanlarda ölümlü olacağımıza dair bir anlaşma yaptık. Dans eden bir pop şarkıcısı olmak istiyordu ve siz dördünüzün onun yedek dansçıları ya da bir erkek grubu olacağınızı biliyordu."

O kadar şaşkınım ki, *Tek Ereksiyon* esrimi bile tekrar kullanabiliyorum.

Kimse bir şey söylemeyince Lamar konuşmaya devam ediyor ve çocuklar böyle korkunç bir şeyi önerdiği için aklını kaçırmış gibi ona bakıyorlar. Çok sevimli bir erkek grubu olurlardı.

"Daha sonra tüm anılarına ve bedenine kavuştuğunda skandalı okumak istedi ve her zaman olduğu gibi hepiniz oturup o zamanlar kim olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz olmamasına rağmen nasıl yeniden aşık olduğunuzun tadını çıkaracaktınız. Ben bir politikacı olacaktım, çünkü ikimiz de biliyorduk ki ben gidersem Manella da gidecekti ve orada birbirimize aşık olacaktık. Daha önce hiç ölümlü olmamıştı ama doksanlarda olacağına dair bana söz vermişti. Döndüğümüzde bu bizim için büyük bir skandal olurdu."

"Gitti mi?" Gerçekten iyi bir nedeni yokken kalbimin biraz acıdığını hissederek soruyorum.

"Neden o-"

"Gitti mi?" Daha yüksek sesle soruyorum, bana delirmişim gibi bakan Jude'un üzerinden konuşuyorum.

"Gittin mi?" Kai iç çekerek ona sorar.

Lamar'ın çenesi titriyor ve gözlerini kırıştırıp başka tarafa bakarken boğazını temizliyor. "Onsuz gitmek doğru gelmedi."

Sönmüş bir şekilde arkama yaslandım.

"Ona inanıyorum," diyorum sessizce. "Ben Şeytan'ın kızıyım ve Paca gibi korkunç derecede kötü olmayan bir isimim var. Kim cehennem yavrusuna böyle *kabarcıklı* bir isim verir ki? Ben hiç de kabarcıklı değilim."

"Hepinizin bana zarar vermek istiyormuşsunuz gibi bakmanıza neden olacak ne söylüyor?" Lamar kaşlarını çatarak soruyor.

"Yalan söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyoruz. O sana inanıyor. Bizimle taşak geçiyorsan bu hiç iyi olmayacak," diyor Ezekiel, sıkılmış gibi tırnaklarına bakarak.

"Ona dokunmak güçlerimizi artırıyor gibi görünüyor," diye devam ediyor Jude, eli benimkinin arasından kayarak. "Sözde ben *Ölüm'üm*."

Lamar ani hareketler yapmamak için masadan yavaşça kayar.

"Paca, her ne sebeple olursa olsun tüm bunları hatırlamaktan kendini alıkoyduğun için muhtemelen bunaldığını biliyorum. Ama tüm bunları birlikte çözeceğimizi söylediğimde bana güven. Beni cehennemin boğazında aradın. Beş yıl boyunca kendimi hissettiğimin sen olmadığına ikna ettim, çünkü bu imkânsızdı. Sonra seni hissettim. Sonra *kız* dediler ve sonunda haklı olduğumuzu anladım. Onlar senindi ve sen geri dönmüştün."

Sadece karıncalanmalarının beni sarmaya başladığını hissetmek bile yardımcı oluyor. Kai ve Gage de bana dokunuyor. Benim endişelendiğim Ezekiel. Bana dokunmuyor ve

Huzurlu bir uykuya alışmış, ancak bir aydan fazla bir süre boyunca uykusu elinden alınmış bir savaş simgesi için fazla sakin görünüyor.

Ben onun hakkında ne hissettiğime karar vermeden önce Lamar'ı öldürebilecek kişi o.

"Lucifer biliyor. Benden bile önce biliyordu. Bunu size ben söyledim. Denemeler, hepiniz geri dönmemişsiniz gibi davranmayı bırakmanız için bildiğini yüzünüze vurmasıydı. Cehenneme yaklaştıkça deliliği artmaya devam ettiği için bunu aylar önce anladı. Manella bunu bana Lucifer'in beni temize çıkardığı geceden hemen sonra söyledi; aklının tamamen başına geldiği gece. Şeytan'ın oyunlarını bilirsin... Sana daha önce söyledim ama dışarıda bırakılmak beni incitse de *senin* oyununu oynadığımı düşündüm."

İhanete uğramış gibi görünmek biraz mantıklı, eğer gerçekten kanka olsaydık.

"Bu yüzden mi bizi öldürmeye çalıştı?" Jude bir adım uzaklaşırken ses tonunda ölümcül ve sert bir tonla soruyor. "Onun yüzünden bir ay önce öldürüldü."

Ezekiel'i boş ver. Şu anda endişelenmesi gereken kişi Jude. Ölmemi izleyen ve geri döndüğümde ölmediğim için beni ilk kez öpen kişi o.

Etkilemesi çok zor bir adam.

"Ve başından beri onu iyileştirebilir miydi? Gerçekten ölmeyeceğini biliyor muydu?" Gage ürkütücü derecede sakin bir ses tonuyla soruyor.

Kahretsin. Şimdi onu öldürebilecek kişi o.

"Kai, lütfen arkamda kal. Biraz karıncalanmaya ihtiyacım var ve Lamar yeterince-"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan, Kai Lamar'ın çenesinin altında bir kılıç tutuyor ve bir anda orada beliriyor. Şimdi gerçekten Lamar'ı da öldürebilir. Lanet olsun.

"Kımıldarsan seni kesmekten daha kötüsünü yaparım. Sorulara cevap ver," diye hırılıyor. "Oynadığımızı bile bilmediğimiz bir oyunu düzgün oynamadığımız için bizi cezalandırmak için mi öldürdü onu? Onu lanet olası bir kraliyet eskortu öldürdü."

Lamar ona bakıyor, gözlerinden başka hiçbir yerini oynatmıyor.

"Hayır. Cehennemde her zaman asiler vardır. Ne de olsa cehennem. İsyanlar ayırık otu gibi biter. Lucifer kulağında ölü kız arkadaşının babası ile uzun süredir görevden alındığı için bu özel isyandaki ses seviyesi bizi boğuyor. En azından hayatlarınıza yönelik başarısız suikast girişimine karıştığı için o olduğunu varsayıyoruz. Sen sadece hedef tahtasında yakalandın. Görünüşe göre Paca'nın geri döndüğünü fark eden bir tek biz değiliz."

Ve Şeytan'ın en küçük kızı gerçek bir ölümden dönüp durdurulamaz dört atlısıyla birlikte hüküm sürmek için geri mi döndü? Beşinizin çok tehlikeli bir oyun oynadığını sanıyordum."

"Asiler. Gerçekten mi? Lucifer değil de asiler mi bizi öldürmeye çalışıyor? Neye inanacağımı bilemiyorum," diye homurdandım. "Zamanlaması son derece şüpheli."

Hepsi bana bakıyor, sanki bunu söylediğim için bana kızgınlarmış gibi, çünkü ilk ortaya çıktığımda onlardan bunu çok duydum ve onlara karşı tuttum.

"Yine de Şeytan'ın kızı olduğuma inanıyorum. Oh, ve eğer bu seni hala geride tutan tek şeyse, kesinlikle, şüphesiz, tartışmasız bir şekilde bakire *olmadığım* çok açık hale geldi."

Kai dönüp kılıcı sinirlenmiş gibi yere fırlatırken, Jude sadece ofluyor.

"İlgili bir not olarak, vajinam kesinlikle şeytani, yani bu tartışmayı sonuçta sen kazandın," diye ekliyorum.

"Tanrı aşkına, Paca!" Kai homurdanıyor, yeni ismini gayet doğalmış gibi rahatlıkla söylüyor. "Bunu bir saniyeliğine ciddiye al. Ne söylediği hakkında bir fikrin var mı?!"

Ona öylece bakıyorum, kalbimin soyut göğsümde hafifçe attığını hissediyorum. Gerçek bir anısı olmamasına rağmen, bu bariz kaba olmayan ismimi söylemesiyle ilgili bir şey bana bir anı gibi geliyor.

Ağır ağır nefes alıyor, aynı şeyi düşünüyormuş gibi bana bakarken gözleri biraz kapanıyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve Lamar yüksek sesle iç çekiyor.

"Her şey ne kadar çok değişirse, o kadar çok aynı kalır. Buradaki hava oldukça ısındı. Siz dördünüz onun lakabını kullandığınızda her zaman kızgın ya da ciddi olurdunuz. Ve bunu yaptığınızda her zaman hoşuna giderdi. Öfkeli seksi severdi," diyor Lamar sırtarak.

"Bunun gerçek bir şey olup olmadığını gerçekten merak ediyorum," diyorum Kai'ye, sanki bir davetmiş gibi kapıya doğru işaret ederek.

Bana sırtını dönüp küfretmeden önce inliyor.

"Bekle, Paca bir takma ad mı?" Arkama dönüp baktığımda transa geçtiğimi fark ederek soruyorum.

Jude soruyu Lamar'a yüksek sesle tekrarlar ve Lamar kaşlarını çatarak başını sallar.

"Evet. Ve *senin* takma adın değil. Herkes ona Paca derdi. Ama geri kalan zamanlarda hepiniz ona çeşitli isimler taktınız. Bununla birlikte, çoğunlukla, dördünüz ona her yaşamda tekrar tekrar bir cümleyle sesleniyor gibiydiniz. Ölümlüler olarak öğrendiğiniz her dilde bunu bir uyarı olarak kullandınız. Sonra da cehenneme döndüğünüzde onu bir sevgi ifadesi olarak kullandınız."

"Neydi o?" Hemen soruyorum, görünüşe göre beni sevdiklerinde bana ne dediklerini merak ediyorum.

Ben. Şeytanın kızı.

Ezekiel, Lamar'ın duyabilmesi için sorumu tekrarlıyor.

"Son dil Romenceydi sanırım, çünkü daha önce oradaki ölümlü yaşamlardan yeni dönmüştünüz..." Lamar sözlerini yarıda bırakıyor.

"Biz öldürülmeden önce," Kai malzemeleri.

Lamar başını sallıyor, uzaklaştıkça gözlerindeki hayat biraz azalıyor. Daha bilinçli bir gözle baktığımda, bakışlarında bu anıyı tekrar hatırlamak konusunda neredeyse bir isteksizlik görüyorum. Sanki onun için acı vericiymiş gibi. *Benim ölümüm* onun için acı vericiydi.

"Romence mi?" Jude, gözle görülür bir şekilde gerginleşirken yaklaşarak soruyor.

"Evet," diyor Lamar omuz silkerek. "*Comoara trădătoare*," diyor ve odanın havasının çekilmesine neden oluyor. "Sanırım bu *hain hazinenin* Romence çevirisi. Ona birçok dilde hep böyle seslenirdin."

Hepimiz hareketsiz ve sessiz kalırken Lamar bize bakıyor. Şey, o *bana* bakmıyor.

"Hatırlıyor musun?" Lamar soruyor, yüz ifadelerini yanlış okuduğunda bir kez daha umutlu görünüyor.

"Hayır," diyor Ezekiel titreyerek.

"Birdenbire o mezar taşı birkaç saat öncesine göre çok daha sevimli gelmeye başladı," diyorum sessizce. "Artık basitliği için seni neredeyse affediyorum. *Neredeyse*."

"Madem hatırlamıyorsun, o zaman neden herkes bu garip sevecenliğe tepki gösteriyor?" Lamar soruyor.

"Çünkü az önce tarihin en uzun soluklu dizisinin tekrarını yaşadığımızı fark ettik ve önceki sayısız sezonun geri kalanında ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok," diyorum nefes verirken.

Belli ki Lamar bunu duymuyor.

"Takma adının Paca olduğunu söylemiştin. Gerçek adı ne?" Jude benim için soruyor, bu soruya geri dönüyor, çünkü bir kez bilmek isteyeceğimi biliyor

Lamar'ın tesadüfen serbest bıraktığı bombanın üstesinden gelmek.

"Bunun şimdiye kadar belli olduğunu sanıyordum," diyor Lamar kaşlarını çatarak. "Özellikle de size Dört Atlı olduğunuzu söyledikten sonra. Herkes sizin Mahşerin Dört *Atlısı* olduğunuzu biliyor."

"Şimdi ne diyeceksin?" Kuru kuru soruyorum.

"Onun kıyamet olduğunu mu söylüyorsun?" Gage kuşkuyla sorar.

"Onun *Kıyamet* olduğunu söylüyorum. Onun adı Apocalypse. Dünyayı gerçekten düzlüğe çıkarabilecek tek kişinin kendisi olduğunu herkese hatırlatmak istediğinde isminin önüne Kıyamet koyuyor. Dediğim gibi, *bu şekilde oldukça kibirli*," diyor neşeli bir şekilde, geçen sefer kendisine birkaç kıs kıs gülmesine neden olan bir şakayı tekrarlarlarken.

Bu sefer kimse
kıkırdamıyor. Artık
komik değil.

"Benim adım Apocalypse mi?" Sessiz bir fısıltıyla soruyorum. "Tüm dünya için zamanın sonu gibi mi?"

Dört adamım bana bakıyor, nasıl tepki vereceğimi bekliyorlarmış gibi beni süzüyorlar.

"İşte bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim," diyorum titrek bir nefesle.

Lamar'ın gözleri büyüyüp sulanana ve benimkilerle çarpışana kadar yanlışlıkla bütünleştiğimi fark etmiyorum. Ve görünüşe göre tamamen aynı görünüyor olmalıyım, çünkü ifadesindeki tanıma açık.

Sanırım bu, beni ölümle yaşam arasında gören çoğu insanın yüzündeki dehşeti açıklıyor.

Ne de olsa, olabildiğince kötüyüm. Eminim bir ünüm vardır.

"Sözümü geri alıyorum," diyorum sertçe yutkunurken, gözlerim Lamar'dan ayrılıp adamlarımın her birine ayrı ayrı bakıyor. "Belalı bir isim istemiyorum."

Bölüm 14

"Paca," diyor Lamar boğuk bir sesle ve yanağından tek bir damla gözyaşı süzülürken ona dönmeme neden oluyor.

Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor ama sadece gergin bir ses çıkıyor. Sanırım bu durumda inanmak ve görmek iki farklı şey, çünkü neredeyse gördüklerine inanamıyor gibi görünüyor, oysa bu andan önce sorunsuz bir şekilde inanıyordu.

"Kendi bedenine nasıl sahip olabiliyorsun?" diye soruyor titrek bir nefesle, gözleri aşağıya doğru kayıyor ve... sonra şaşkınlık yüz hatlarını kırıştırırken başı geriye gidiyor. "Peki sen ne giyiyorsun?" diye soruyor, daha az saygılı ve daha çok kuşkulu.

Aşağıya bakıyorum, gerçekten de hâlâ seksi Şeytan kostümünü giydiğimi hatırlıyorum.

"İlk seçildiğinde o kadar da ironik olmayan bir kıyafet," diyorum dalgınlıkla.

Sırıtsı o kadar geniş bir alana yayılıyor ve o kadar içten gülerken gözlerinden yaşlar süzülüyor ki içim ısınıyor.

"Lucifer'in bildiğini söyledin. Başka kim biliyor?" Jude ona yaklaşarak sorar.

Lamar gözlerini kırıştırarak dikkatini ona geri verir. "Muhtemelen çok fazla insan bunu anladı. Özellikle de denemelerden beri. İkinci deneme her zaman yankı dörtlüsünün ölümüyle sonuçlanır, her ne kadar bazılarının hayatta kaldığı söylentisini ortaya atsalar da."

"Echo quads?" Ezeziel ona soruyor. "Sürekli bundan bahsediyorsun."

Lamar arkasından birkaç kitap alır ve konuşurken onları masanın üzerine koymaya başlar.

"Yankı dörtlüleri. Çok fazla yankı var. İkizler İkizleri ilk *çiftti*. Onların yankılanan çiftleri yankılanan dörtlülerden daha güçlüdür. Yankılar, *asılları-sizinkiler* gibi şiddetli bir bağa sahip değildir. Dördünüzün eve dönmesi durumunda yankıları kovmak için her zaman bir engel vardı. Arkanda asla bir adam bırakmazdın."

Zihnim Kai'nin yaralı bacağına ve elimizdeki korkunç seçeneklere geri dönüyor. Onu geride bırakmadan önce yanında ölebilirlerdi.

Onlara bir kitap uzatır ve Gage temkinli bir şekilde kitabı alır.

Lamar ona, "Bu senin kökenindeki her şey," diyor. Gage onu açarken "Boş," diyor.

"Bu tek. Başka hiç kimsenin sizin dördünüzü yeniden yaratmaya çalışmasını istemedik. Eğer okumak istiyorsan, kanını dök ve okumaya başla. Kelimeler hangi dili seçersen o dilde görünecektir," diyor Lamar, günlüğe benzeyen bir şey alırken dikkati dağılmış bir şekilde.

Lamar, Ezeziel'e, "Bunlar senin ve senin gibi olduğundan şüphelendiğim birkaç dörtlü hakkında tuttuğum notlar," diyerek kağıdı ona uzatıyor.

Ezeziel onu alıyor ve doğrudan bana bakmadan kot pantolonunun arkasına sokuyor.

"Bunlar size onun tüm saflıklarını ve safsızlıklarını anlatacak, böylece onu daha iyi anlayabilirsiniz," diyor Lamar Jude'a daha ince bir kitap uzatırken.

"Şimdi ne diyeceksin?" Elimi kaldırarak soruyorum. Lamar bana biraz üzgün bir şekilde sırtıyor.

"Hiç anın yok mu?" diye soruyor sessizce.

"Bazı bilgilerim var ama anılarım yok."

Yavaşça başını sallıyor, sanki sonunda kafasına dank etmiş gibi. "O zaman seni yüzeydeki kimseye güvenmemen konusunda uyarmalıyım. Şu anda seni hatırlayanlar ölmeni istiyor. Tekrar. Ve sana ulaşmak için adamlarını öldürecekler. Üst tarafta hepiniz daha zayıfsınız."

Midem bulanıyor.

"Ölürlerse, benim gibi iyileşirler mi?" Ben soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse onlara ne olacağından pek emin değilim. Bedenleri yok edildi ve koruma olarak her birine bakiyenizden bir parça verdiğiniz için, onları o zamanlar sizin olduğunuz gibi ölümsüz ve dokunulmaz yaptınız. Ya şimdi? Burada anında iyileşebilecek bir yaralanma için üst tarafta bir ay iyileşme süreci geçirdin. O parçanın hâlâ sende olup olmadığından emin değilim," diyor Lamar bana dürüstçe. "Çünkü bunları nasıl yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözleri benimkilerde, daha fazlasını söylemek istiyor gibi görünüyor ama nedense kendini tutuyor. Onların önünde söylemek istemediğinden mi, beni bunaltmaktan mı korktuğundan mı, yoksa bir şey mi sakladığından emin değilim.

Her üçü de geçerli ve makul seçeneklerdir.

"Onları güvende tutmak için dengemin bir parçasını onlara nasıl verdim?" Ona soruyorum.

Dudakları bir sırtıyla kıvrılıyor. "Soracağın ilk sorunun bu olacağı belliydi. Onlara kendinden bir parça verdiğinde, daha fazlasını *hissetmeye* başladığını söylemiştin. Çok geçmeden beşiniz birbirinizden ayrılamaz oldunuz. O parçalar ruhlarınızı tek bir bağın içine çekti ve hepinizi yenilmez yaptı. Ya da biz öyle sanıyorduk. Ama kesinlikle hepinizi... daha iyi yaptı."

"O parça hâlâ hepimizin içinde," diyor Gage sessizce. "Bu yüzden savaşmak çok zordu."

"Vay canına, hayatlarınızı kurtardığım ortadayken sizi buna ben zorlamışım gibi gösterdiğiniz için teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

Bana sırtıyor, çenemi kavırıyor ve başparmağının yanağında gezinmesine izin veriyor. Eğiliyor, dudakları yanağında gezinirken kulağıma uzanıyor ve başkalarının duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde fısıldıyor.

"Şikâyet etmiyorum. Sonunda cevap bulabildiğim için mutluyum. Sen gerçekten bizimsin," diyor, parmakları boynumda çok tatlı ama aynı zamanda erotik bir şekilde geziniyor.

"Aslında tamamen *benimsin*," diyorum usulca, dudakları usulca tenime değdiğinde gözlerim kapanıyor.

"Sadece merak ediyorum, eski günlerin hatırına, şu anki favorisi kim?" Lamar soruyor.

"Öyleyim," diyor Jude, aynı anda ben de hülyalı bir şekilde "Gage," diyorum.

Gage sırtıyor, Jude bir kaşını kaldırıyor ve ben de özür dilemeden omuz silkiyorum.

Lamar, yeniden bir araya gelmek için geri dönen en sevdiği programı izliyormuş ve çok mutluymuş gibi gülüyor.

Cehennem takımı dramamızı TV dizileriyle kıyaslamayı gerçekten bırakmalıyım.

"Hera biliyor, bu yüzden üçüncü denemelere kuş kafesi sürüngenlerini -ya da muhtemelen senin deyiminle kuş yılanlarını- attı. Nedense onların kuyruklarından hep nefret ettin," diyor Lamar ve herkesin bana bakarak sırtmasına neden oluyor.

"Yankı uyandıran bir şey söylediğinde hâlâ geriliyor olmamız gerekiyor. Sırtarak değil," diyorum dördüne de.

Lamar'ın sırtışı, kitapları dikkatle seçmeye devam ederken, hangilerine ihtiyacımız olduğuna karar vermek için birinden diğerine geçerken daha da büyüyor.

"Cain, ikizler haremeleri üzerine yemin ettikten sonra pantolonunu indiren ve onu Denemeler'in önünde aşağılayanın kendileri olmadığını anladı. Sizi parmakla gösterdiler," diye devam ediyor. "Diğerlerinin de

dörtlüler ikinci denemeleri geçebildi, çünkü Lucifer'in oyununu bozuyorlardı. Daha akıllılar çünkü aynı beyni paylaşıyorlar."

Nedense Cain'in o ikisini kovalarkenki öfkesini düşününce neredeyse gülümseyecektim. Bu kadar önemsiz bir şeyle gurur duyuyordum.

Lamar, Kai'ye bir kitap uzatırken, "Kardeş rekabeti seni hep gülümsetmiştir," diyor. "Manella, tabii ki biliyor."

Yüzüm düştü. "Evet, çünkü sen ona kız dediklerini söylemek için kaçan dedikoducu küçük bir kızsın."

Bu, hissetmemem gereken ihanetin biraz fazla sıcaklığını içeren bir suçlama. Lamar'ın sırtışı daha da büyüyor.

"Özür dilerim. Manella seni hissettiğimi söylediğimde bana hiç inanmadı. Onların senin olduğunu umuyordu ama bu zayıf bir umuttu. Sadece sen onları kurtarmanın bir yolunu bulabilirdin." Gülümsemesi kaybolur. "Her ne sebeple olursa olsun, senin geri dönmene imkân olmadığını söyledi."

Gerginlik havaya yayılıyor ve bakışlarım çaktırmadan adamlarımın biraz sertleştiğini görmeye kayıyor. Manella şüpheli listesine geri döndü.

Lamar kitapları toplamaya devam ederken fark etmiyor, daha zor bir konudan geçip bir anıyı canlandırmaya çalışıyor.

"Lilith'in bilmediğinden oldukça eminim, çünkü bilseydi partide Kai'ye asla dokunmazdı. Kendi kız kardeşinden pek korkmazdı ama o zamanlar erkeklerden biri ona gerçekten acı çektirirdi," diye devam ediyor Lamar.

Kai eli sırtımdan aşağı kayarken sırtıyor ve oturduğum sandalyenin kenarına oturuyor, sanki içimdeki kıskançlık duygusunu yatıştırmaya çalışıyor.

"İkizler denemelerden biraz önce hepsini geri dönüştürdüğü için kendi haremini yeniden doldurmaya çalışıyor. Hareminde her zaman dört tane bulundurur, tıpkı senin gibi."

Donup kaldım. "Ne?"

Çocuklar boğazlarını temizler ve gülümsemelerini gizlemeye çalışırlar.

Lamar dönüp bana baktı. "Hareminde her zaman dört tane vardı. Onlardan önce, Lilith tarafından baştan çıkarılıp ayartılabilen, Kabil ya da ikizler tarafından kolayca öldürülebilen ve sürekli olarak Hera'nın haremine onun baştan çıkarması olmadan girmeye çalışan bir dizi gerçekten ezici erkeğiniz vardı. Ne de olsa güzellik onun ana saflığıdır."

Dudaklarımdan bir hırıltı dökülüyor ve Lamar bunun geleceğini biliyormuş gibi sırtıyor.

"Sen, canım, çok fazla kıskançlıktan ve doğru miktarda güzellikten oluşuyorsun," diye beni temin ediyor. Bu pek de güven verici değil.

"Hepsi bu kadar mı?" Dehşet içinde sordum.

Lamar sanki bu akşam onu çok eğlendiriyormuşum gibi gülüyor.

"Tabii ki hayır," diyor sonunda kıkırdamalarının arasında.

"Hâlâ onun haremi olduğumuz gerçeğine takılmış durumdayım," diyor Kai, eli hâlâ sırtımı okşarken dudaklarında bir sırıtış beliriyor.

"Bu, kulağa dört sevgiliye sahip olmaktan çok daha skandal gibi geliyor," diye belirtiyorum. "Bu hoşuma gitti."

Sonunda gerçekten önemli bir şey düşündüm.

"Lamar, ben buna d n şt ğ mde neden transa geçiyorlar?" Hayalete dönüşüp Mısır Prensesi kıyafetine büründükten sonra tekrar bütünleşirken soruyorum.

Çocuklar... transa geçmiyorlar. Ezeziel bile. İlk seferinde kaçırmıştı. Bu beni yalancı gibi gösteriyor. Garip bir şekilde, yalancı gibi hissetmekten alınıyorum.

Tuhaf çünkü ben *şEYTANIN KIZIYIM* ve *APOCALYPSE*'im ama yalancı olarak görülmek beni rahatsız ediyor.  nceliklerim çok karışık.

"Tamam, geçen sefer yunusa dönüşmek zorunda kaldım çünkü akıllarını kaybettiler," diye onu temin ediyorum. "Ben yalancı değilim."

Lamar gülümsemiyor. Parmaklarını şıklatırken sertçe yutkunuyor.  zerinde muşamba olan bir şey odaya düşüyor ve ona doğru yürürken boğazını temizliyor.

"Bu bir anının yankısıydı. Bazen anınız olmasa da bir anının yankısına güçlü bir tepki verebilirsiniz. Tıpkı hepinizin o zamandan bu zamana yolunuzun keşiştiği benzer şeylerde yaptığınız gibi" diye devam ediyor.

Muşambayı kaldırıyor ve resimdeki kadına bakarken nefesim kesiliyor. O kadın bendim. Farklı saçlarla. Ve dört adam etrafımda toplanmış, tıpkı bu odadaki dört adam kadar tehditk r görünüyorlar. Ama benzerlikler burada bitiyor.

Resimdeki dört adam daha sert, ama farklı şekillerde aynı derecede çekici. Ayağa kalkarak resmin önünde diz  k yorum, parmaklarım her birinin üzerinde geziniyor.

Resimde giydiğim kıyafet şu anda giydiğim kıyafetle birebir örtüşüyor.

"Sen Kleopatra'yken onlar senin haremindi," diyor Lamar sonunda. "En sevdiğin hayatlardan biriydi. Savaş dışında hepiniz o hayatı seviyordunuz. O hayatta o kadar sık favori olamadı."

İki güçlü kol beni sararak sert bir bedene doğru çekiyor ve bakmadan onun Ezekiel olduğunu anlıyorum.

Bir dakika daha resme baktım.

"Neden o salonda değil de burada?" Ona sordum.

Lamar derin bir iç çeker. "Senin gerçekten var olduğunu bilenler sadece beş yüz yıl önce sen öldürüldüğünde hayatta olanlar. *Kıyamet*, senin ölümünden daha genç olan herkes tarafından bir kişi olarak görülmeyi bıraktı."

Beş yüz yıl önce. Beş. Yüz.

Yıl. Önce.

Ve biz zaten lanet doksanlar için plan yapıyorduk?

"Çünkü," diye devam ediyor Lamar, "son beş yüz yıldır kimse senin adını söyleyemiyor. Lucifer en sevdiği çocuğunu kaybetmenin acısıyla delirmeye başladığında bunu bir yasa haline getirdi. Manella bile senin adını söylemeye cesaret edemedi ve o senin en sevdiğin kardeşindi. Bu en çok onun canını yaktı."

Sormuyorum bile. Sadece şu anda yapamam. Şüpheli havuzunu değiştiren yeni bir bomba attığı her seferinde komplo teorileri dönüp duruyor.

Ezekiel beni daha yakına çekiyor, kollarında dönmeye ve bana sarılmasına izin vermeye zorluyor.

"Manella her an aşağı gelebilir. Bir toplantıdalar. O gelmeden gitmelisin ya da hazırsan babanla yüzleşmelisin," diyor Lamar biraz fazla umutlu bir şekilde, sanki bugün geri dönmemi ve kaldığım yerden devam etmemi bekliyormuş gibi, oysa bunun nerede olduğunu bile hatırlayamıyorum.

"Bir ay önce öldüm," diyorum ona. "Bugün geri döndüm ve Şeytan'ın kızı olduğumu, dünyanın sonu olduğumu ve görünüşe göre beş yüz yıl önce cehennemle bağlantılı olduğuna şüphe olmayan gizemli bir nedenden öldüğümü öğrendim. Sanırım eve gidip bir süre düşüneceğim. Berbat bir ay geçirdim."

Boğazını temizliyor, sanki üzerime ne kadar yük bindirdiğini yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Elbette," diyor bana, sıkıca gülümseyerek. Çantasından bir şey çıkarıp çocuklara uzatıyor. Lamar açıklarken Jude onu kabul ediyor, "Bu, yerini değiştirmeyi seçerseniz, tüm evi gizlemek için yeterli güç. Bunu yapacaktır. Paca'nın kendi zulasından."

"Bu soruyu sorma, yoksa buradan asla çıkamayız," diyorum Kai'ye, soru sormak için ağzını açtığı anda, zaten benim tarafıma yönelmişti. Bana bakıyor, merakını yutarken ağzı kapanıyor ve ben de ekliyorum, "Ve *ailemle* tanışmaya hazır değilim."

"Sana yeraltı dünyasına giriş izni veremem. Bunu sadece Lucifer yapabilir." Lamar sırtımdan bana bakıyor. "Ama onun zaten erişimi var. Siz dördünüzün aksine o hâlâ aynı."

Ezekiel'den uzaklaşarak geri çekilmeye başladım. Ezekiel, Lamar'ın teklif bile etmediği kitaplardan bir yığın daha alıp arkamdan geliyor. Lamar bunu bekliyormuş gibi sırtıyor.

"Yakında görüşürüz, Paca," diyor Lamar bana.

Bir sonraki anda, oturma odasının ortasında duruyoruz.

Jude konuşmak için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum. "Şimdi olmaz. Bugün olmaz. Bugün bir içkiye, bolca yemeğe ve cehennemle ilgisi olmayan başka şeylere ihtiyacım var."

"Ben de sana Keyla mı, Apocalypse mi yoksa Paca mı diyeceğimizi soracaktım?" diye soruyor, sesi çok eğlenmiş gibi çıkıyor. Neden eğleniyor ki?

"Paca. Tanıdık geliyor ve uzun versiyonu kadar korkunç değil," diye karar veriyorum. "Ayrıca, içimde büyüyor."

Üzerimize ağır bir sessizlik çöküyor, bundan sonra hiçbirimiz gerçekten bir şey söylemiyoruz, sadece yarım daire şeklinde duruyoruz. Kimse kimseye gerçekten bakmıyor.

Ezekiel aniden odadan çıkıyor ve geri döndüğünde yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Elindeki kavanozu bana uzatırken sırtıyor ve ben de önce koklayarak kavanozu alıyorum.

Narenciye gibi kokuyor ve tadı da bir o kadar güzel. Onun tercih ettiği tatlardan birini dosyalıyorum.

Sesini açıyorum ve tüm kavanozu boşaltıyorum. Ben onu bırakmadan Jude elime bir tane daha tutuşturuyor.

Tadı Bloody Mary gibi. Rakamlar.

Keşke Bloody Mary'nin tadını nasıl bildiğimi bilseydim.

"Pekala," diyor Kai içkiyi elimden alırken. "Hepimiz kim olduğumuzu bilmek istiyorduk."

Uzun bir içki alır ve Ezekiel'e uzatır.

"Evet ama bunun asırlık bir *kıyamet* romantizmi hikâyesi olmasını beklemiyorduk," diyorum kuru bir ifadeyle ve Ezekiel bir yudum alamadan kavanozu elinden alıyorum.

Dört psikopatım kahkahayı patlattı ve ben de alkolü yanıma alarak uzaklaşmaya başladım.

"Siz dördünüzün berbat bir mizah anlayışı var," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, televizyonun önüne çökmek için hareket ederken. "Gelin bana filmlerin nasıl canlı yayınlanacağını gösterin çünkü ben sadece DVD oynatıcıyı çalıştırabiliyorum. Görünüşe göre Keanu Reeves'e daha fazla dikkat etmem gerekirken Patrick Swayze üzerinde çalışıyormuşum."

Kai kumandayı alarak hemen yanıma yerleşiyor. "Keanu Reeves'ten daha fazlasına ihtiyacım olacak, çünkü bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Gözlerimi devirerek bariz olana işaret ediyorum. "Onca yılımı aşık bir hayalet hakkında bir şeyler öğrenerek geçirdim ve öyle olduğumu varsaydım. Oysa Keanu'yu izlemem gerekiyordu."

Bana deliymişim gibi bakıyorlar ve ben de masadan bir çeyreklik kapıyorum.

Çeyreği çevirirken "Tura gelirse Constantine'i izleriz," diyorum. Tabii ki yazı geldi.

"Kuyruk nedir?" Jude diğer tarafıma geçerken soruyor.

Kai'nin yanına yaslanırken iç çekiyorum, onun sıcaklığını içime çekerken içimdeki kaosun bir kısmının yatıştığını hissediyorum. "Şeytanın Avukatı."

Bölüm 15

"Biz korkunç insanlardık," diyorum kendi kendime sessizce.

Görünüşe göre yeterince sessiz değil, çünkü Jude'un dün gece oturma odasında beşimizin üzerinde uyuduğu yer yatağında yanımda sarsılarak uyanmasına neden oldu.

Saate baktığında inliyor ve beni Gage'den biraz uzaklaştırırken kolu etrafımda sıkılaşıyor.

"Bütün gece içtikten sonra bu kadar erken kalkıp ne halt ediyorsun?" diye homurdanıyor bir esnemenin etrafında.

Beni yeni saplantımı itiraf etme zahmetinden kurtararak uyuyakalıyor.

Okuduğum kitabın sayfalarını çeviriyorum - kelimelerin ortaya çıkması için kanımı döktüğüm kitabın.

Nicholai/Gage olarak da bilinen Dük'ün onu kendisiyle evlenmeye zorladığı masum bir bakireyken sefahate bu kadar düşkün olduğunu bilmeyen bir Düşes olarak yaşadığım hayatta nasıl aşık olduğumuzun çok kirli bir yeniden anlatımı.

Bakışlarım Gage'e kayıyor, kendimi bu küçük resme benzetirsem hafızasında bir yankı olup olmayacağını merak ediyorum. Belki de hepsinde olur.

Kont Lavelle, nam-ı diğer Savaş, nam-ı diğer Ezekiel, Dük'ün onayını aldıktan sonra içeri girip Düşes'i kirleten ilk kişiydi. Kontun onu hiç uyarmadan götürmesi çok hoşuna gitmişti.

Dük izledi, onu arkadan o kadar sert sikenin Kont olduğunu düşünmesini sağladı. Bacaklarım birbirine yapıştı ve Jude yanımda gerildi.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor, uykusundan biraz daha uyanarak.

"Uyumaya devam et," diyorum, iki Earl gibi okumaya devam ediyorum.

Jude ve Kai'nin, arkadaşlarının yeni karısıyla sıralarını savmak için geldiklerini varsayıyorlar.

Ölümlüler olarak istedikleri kadını istedikleri zaman elde edebilirlerdi. Ama benim ya da onların kim olduğu hakkında hiçbir ön bilgiye sahip olmasak bile, hepimiz kendimizi

küçük çemberimiz. Çember diyorum, çünkü tüm bunları okumak beni, sorunsuz bir şekilde birbirine bağlı ve sürekli dolaşan sonsuz bir çizgi olduğumuza inandırdı.

Dük'ün karısını iki Kont'un sıralarını alması için tuttuğu kısım beni yanlış bir şekilde tahrik ediyor. Onları hatırlayamasaydım kafamın ne kadar karışacağını hayal edebiliyorum, ancak buna kolayca teslim olmanın çok yanlış olduğunu hissediyorum.

Beni tanımasalar bile isteyeceğimi bildikleri için bana zorla aldırırlardı. Bana zorla yaptırılar. Defalarca ve görünüşe göre, onlarla elimden geldiğince mücadele etsem de gizlice sevdim.

Rahatsız edici derecede yanlış, ki bu mantıklı. Ben Şeytan'ın kızıyım. Okuduğum süre boyunca bu düşünce aklımdan çıkmadı, sahip olduğum her aktif düşünceyi yeniden değerlendiriyorum.

Bu hikayede hepimiz eninde sonunda aşık olduk. Emin olmak için sonuna kadar atladım, sonra başa döndüm.

Aralarında güçlü bir dostluk bağı var ve birbirlerini kardeş gibi seviyorlar. Biraz hayal kırıklığı. Daha önce bu çizgiyi geçtiklerini hiç görmemiş olsam da, erkek erkeğe bir aksiyon umuyordum.

Ama hepsi beni seviyor. Ben de hepsini seviyorum.

Yine de başlangıçta her zaman birbirimizden nefret ederiz. En azından biraz.

Gerçekte yaşandığında hayal kırıklığını hissetmek yerine bunu okuduğunuzda oldukça ateşli oluyor. Düşes hakkındaki hikayeyi okurken onları gerçekten tokatlamak istedim. En azından başlarda.

Gage uykusunda yanımda bir şeyler mırıldanıyor, ben kendimi yelpazeleyip okumaya devam ederken yaklaşıyor.

Bunu okumayı bırakmalıyım. Şu anda, tüm bunlar olurken, seksin aklımda olmasına gerek yok. Cehennemden döndükten sonra beni öpmediler bile, bu yüzden bana film izlemem ve sessiz bir sersemliğe gömülmem için bir gece izin vermiş olsalar da, onların da öncelikleri olduğunu varsayıyorum.

Bu sabah üçte uyandığımda okumaya başladım. Ve hiç durmadım.

Annemin kim olduğunu biliyor musun?

Hayır mı? Bunun nedeni Şeytan'ın çok başarılı olması ve beni kendi başına doğurmuş olmasıdır, hem de sanıldığı gibi değil. Ben aslında hiç çocuk olmadım ve doğmadım. Ben yaratıldım.

Ben safsızlıkların ve kirliliklerin bir tezahürüyüm, sonra bana Lucifer'in kanından bir damla verildi, böylece şekil alabildim. Görünüşe göre en başarılı

Eşsiz dengem sayesinde çocukların kaynaşması. Varlığım hangi gün olursa olsun üst taraftaki dengeyi bozmuyor.

Ben tarafsız bir varlığım. Bir silahım. Orijinal plana göre herhangi bir kişiliğe sahip olmaması gereken bir varlık. Soğuk bir mantık ve katı bir dikte olmam gerekiyordu.

Destansı. Başarısız.

Şehvet benim kirliliklerimden biridir. Sevgi saflıklardan biridir. Kıskançlık elbette bir kirliliktir. Açgözlülük şaşırtıcı olmayan bir şekilde benim kirliliklerimden biri değil. Açgözlü olmadığımı biliyordum. Çocuklara bunu söylüyordum ama hiç dinlemiyorlardı.

Diğer kadınlara aldıkları hediyeleri bana hâlâ almadılar. Açgözlü olmak kesinlikle benim kirliliklerimden biri.

Genetik yapım hakkında daha fazla şey öğrendikçe tüm düşünce sürecim daha da anlamlı hale geliyor. Artık kendimi daha fazla incelemek mantıklı geliyor.

Tüm çocuklar gibi benim de doğuştan dikkatimin kolayca dağıldığından bahsetmiyorum bile. Parlak şeyleri, içkiyi, şiddeti ve seksi seviyoruz. Ciddiyeti pek beceremiyoruz.

Nefesimi üfleyerek Düşes hakkında okumaya devam etmeye karar veriyorum ve kolayca dağılan zihnimi *baba sorunlarına* ya da genetik yapıma bağlıyorum.

Bu hayattakinin aksine, bu yeniden anlatımda benimle seks yapmaktan kaçınmadılar. Kabul ettiler. Onlardan nefret ettiğim kadar onları istememi sağladılar. Vücudum yanmaya devam etti çünkü beni sürekli uçurumun kenarına sürüklüyorlardı.

Bir bölümde, onlar sırayla beni o kadar çok orgazma ulaştırırken yatağa bağlı olarak iki gün geçirdim ki, aşkın bir kafa boşluğuna doğru süzülüyor gibiydim.

"Bu hayatta tamamen çuvalladım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, sayfayı çevirirken. Bu bölüm en sevdiğim bölüm olabilir, çünkü burada vicdanımla mücadele ediyorum ve kendime dört psikopatı da sevmenin yanlış olduğunu söylüyorum. Ben. Ben.

Şeytanın kızı.

Görünüşe göre sadece ölümlüyen vicdanım varmış. Eminim bu acı çekmek için oldukça can sıkıcı bir şeydi.

Garip bir şekilde, ilk ortaya çıkmaya başladığımda bir vicdanım olmasını beklediğimi hatırlıyorum. Onları en özel anlarında izlemenin yanlış olduğunu biliyordum.

Umursamamayı öğrendiğimi sanıyordum. Ama hayır. Sonunda bir çizgiyi aştım ve bu konuda hiç suçluluk hissetmedim. Çünkü suçluluk benim saflıklarımın biri değil. Ve bu cehennem dölü için vicdan diye bir şey yok.

Açıkçası, Düşes versiyonum da kökenleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve kocanız izin verirken dört çok yozlaşmış adamın vücudunuzla istedikleri gibi hınzırca oynamalarına izin vermenin pek de hanımefendice olmadığı toplumsal normlarda yetiştirilmişti.

Bu yüzden onlardan kaçmaya çalışıyor.

Onu bir gün içinde bulduklarında dudaklarım sırtıyor ve onlara karşı savaşıırken, direnmeye çalışırken ama zihninde bunu gerçekten yapamazken sırayla onu cezalandırıyorlar.

Spoiler uyarısı: İşte o zaman sonunda onları sevdiğini itiraf eder ve dördü kadar karanlık ve sapkın olduğu gerçeğini kabul eder.

Kitap göğsüme inerken gözlerim kapanıyor ve içlerinden birinin omuzlarımı tutmasının, ikisinin bacaklarımı açmasının ve sonra sırayla beni kimin sikeceğine karar vermesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

İçimdeki her şey kasılıyor ve içimden bir inilti çıkıyor.

Kitap aniden elimden kapılıyor ve ayağa fırlayan Gage'in elinden geri almak için çabalarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Jude beni belimden tutup aşağı çekiyor ve Kai'nin ağzı benimkine giderken beni kendisine bağlıyor.

Kai beni aptalca öperken Ezekiel, "Çabuk ol ve onun dikkati dağılmışken ne hakkında olduğunu gör," diyor.

Jude'un parmakları yatmadan önce hazırladığım tişörtün içinde yan tarafımda kayıyor. Tüm bu hisler kesinlikle dikkat dağıtıcı.

"Kahretsin," diyor Gage nefesinin altında. "Biz bu hayatta sapkın bir sikiştik ve görünüşe göre o bundan gerçekten hoşlanıyor."

Kai dudaklarında karanlık bir sırıtışla öpüşmeyi kesiyor ve başımı Gage'in bana alaycı bir şekilde sırttığı yere doğru çeviriyorum.

Gage kitabı Ezekiel'e fırlatarak, "Bu planladığımız şeyle birlikte işe yarayabilir," diye devam etti.

Kai tekrar üzerime geliyor, beni Jude'dan ayırıyor ve dudakları bir kez daha dudaklarıma çarparken üzerime iniyor.

Bacaklarımı ayırıp kendine yer açarken ağzına doğru inliyorum.

"Ne kadar bükülmüş?" Kai alt dudağımı ısırarak soruyor.

"Çok sapkınca," diyor Ezekiel titreyen bir nefesle, sesi aynı sapkın arzusun yansımasıyla kalın.

Muhtemelen kötü olduğumuz için bu kadar iyi hissetmemeliyiz. Muhtemelen birilerinin dengesini bir şekilde bozuyordur.

Bir sonraki anda Kai itilip kakılıyor ve Ezekiel üstümdeki yerini alırken kitap göğsüne doğru itiliyor.

Bir his seli içindeyim, E'yi kendime doğru çekiyorum, böylece bana kalan acının bir kısmını yatıştırabiliyorum.

Beni açlıkla öpüyor, beni yerden kaldırırken ağzımın içinde inliyor. Beni taşıyarak yürümeye başladığında bacaklarım beline dolanıyor.

Öpüşmeyi kesip ona bakmak için geri çekiliyorum ve diğer adamların ortadan kaybolduğunu görüyorum.

"Durma, yeni favorim sen olacaksın," diye onu temin ediyorum.

Bizi hortumlarken gözleri o altın rengiyle parlıyor ve aniden bir yatağa bırakılıyor.

Bir anda tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ama o üstüme çıkmak yerine sırtıtmakla yetiniyor. Gözlerim şu ana kadar dönmediğim odaya dalıp gidiyor.

Odamda olduğumuzu fark ettiğimde *nefesim* kesiliyor ama oda tamamen yenilenmiş.

Hayalimdeki oda için boş yere parçaladığım ve fikir topladığım tüm dergiler... hepsi burada. Yatak bile. Bir duvardan diğerine uzanan yatak, hatırladığım hayatımda gördüğüm en büyük yatak ve beş kişinin uyuyabileceği kadar rahat.

"Ne zaman-"

"Cehennemin boğazında yaptığım gibi vahşileştik. Akılsız pus yaklaşık dört gün sürdü. Ondan sonra perişan haldeydik," diyor Ezekiel ve beni şaşırtıyor.

"Burayı parçalayıp birbirimizle kavga etmek eskidiğinde bunu yapmaya başladık," diyor Gage sırtarak. "Her seferinde bir parça."

Arkamda biri beliriyor, ama arkamdaki yatakta kimin yattığını görmek için arkamı dönmeden, gözlerimin üzerine koyu, ipeksi bir göz bağı iniyor.

Körüm kasıtlı olarak bağlamak için acele ettiğinde nefesim kesiliyor. Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde Kai olduğunu anlıyorum.

"Bekâretini kimin alacağını bilmek senin için adil değil," diyor kulağıma karşı. "Onları çok uzun süre kayırabilirsin."

Sıcaklık vücudumu sararken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Aslında bakire değilim, yani açıkçası bu bir sorun değil. Ve görmek istiyorum."

Jude kulağıma çok yakın bir şekilde "Hayır," diye cevap veriyor. "Seks yaptığını hatırlamıyorsun. Bu yüzden bunu almak bize, tadını çıkarmak sana ve *sadece* birimize çok fazla bağlanmana izin vermeyerek güvende tutmak hepimize ait. Bağımız üzerine söz ver, hayalet gibi bakmayacaksın."

Tereddüt ettim, çünkü yapacağım şey tamamen buydu.

"Piercinglere bakarak kim olduğunu anlayacağım. Hepinizin farklı piercingleri var" diye hatırlatıyorum.

Gage mırıldanacak kadar yaklaştığında kulağıma alaycı bir kahkaha geliyor, "Duygularını o kadar kaybedeceksin ki hangi piercingin ne işe yaradığı gibi önemsiz bir şeyi bile tespit edemeyeceksin."

Vücudumdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Neden piercing takıyorsun?" Bu noktada, kıyafetlerin karıştırılma sesini duyduğumda saçmalayarak soruyorum.

Nihayet o an geldi ve dürüst olmak gerekirse biraz korkuyorum. Bunu o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki, neredeyse çok gerçeküstü ve bunaltıcı geliyor.

Anlaşılabılır, özellikle de yeni keşfettiğimiz ürkütücü koşullar göz önüne alındığında.

"Yüzey muhafızları seviyelerini belirtmek için mürekkep ya da piercing yaptırırlar. En çok bizde var," diye cevap veriyor Jude, sesi eğlenmiş gibi.

Ezekiel, "Gage, dil halkasını çıkar ki bunu anlamasın," diyor. Ben inliyorum, onlar da bıyık altından gülüyorlar.

Ama kahkahalar kesiliyor ve biri beni omuzlarımdan tutup yatağa yapıştırdığında nefesim kesiliyor. Ellerimi başımın üzerine kaldırıp sadece bileklerime dokunduklarında duyduğum tek şey yutkunma sesim oluyor.

Büyük yatak çok fazla alan sağlıyor ve görünüşe göre bundan faydalanacaklar.

Birbirlerine bastırmaya çalışsam da iki el bacaklarımı birbirinden ayırıyor, onlar beni görürken ben onları göremediğim için kendimi biraz açıkta hissediyorum.

Bacaklarımdaki tutuş sıkılaşıyor ve kısa süre sonra başka bir set bacaklarımı açmaya yardım ediyor, bu da bir ağız aniden üzerimde olmadan saniyeler önce sırtımın eğilmesine neden oluyor.

İkinci bir ağzın benimkini bulmasıyla şaşkın çılgınlığım yutuluyor, klitorisime bağlanan ağız beni mahvetmeye başladığında tüm seslerimi çalıyor.

Şimdiden aşırı duyuşal yüklenme var.

O kadar çabuk boşalıyorum ki bana kıkırdıyorlar, hala kalçalarımın arasında olan ve hiçbir şeyin etrafında kenetlenmediğim için beni deli eden hariç herkes.

Çok hassas ve kurtulmak için savaşıyorum. Beni tutuyorlar ve sırf ince bir acı çizgisi olan zevkten uzaklaşmak için kendimi hayalet gibi dışarı çıkmamaya zorluyorum. Neredeyse tekrar zirveye ulaşana kadar, başka bir orgazm o kadar hızlı geliyor ki beni parçalayacağından eminim.

Hiçbir şey daha iyi olamazdı.

Ağzım benden uzaklaşıyor, beni tam eşikte bırakıyor ve hayal kırıklığı içinde haykırıyorum. Güçlü bir elin kalçamı sıkıştırmasından saniyeler önce kollar beni tutuyor ve pürüzsüz ve küt bir şey girişimi dürtüyor.

İki çift el kabaca bacaklarımı daha geniş açmaya zorlarken, orada doldurulmak için umutsuzca bir sıkışma hissediyorum. Pek çok ses ve kelime anlaşılabilir parçalar halinde benden kaçıyor.

Sonra aniden damarlarımdan ateş fışkırıyor ve biri hiçbir uyarıda bulunmadan içime giriyor. Vücudumdaki her sinir alev alev yanıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir acı ikiye katlanıyor, neredeyse çok daha fazlası için çaresiz hissediyorum.

Kalçalar geri çekilip tekrar ileri fırlamadan önce üstümde bir yerde bir inilti boğuklaşıyor.

Bacaklarımdaki eller sıkılaşıyor ve onları görmem yasak olsa bile aç bakışlarının ağırlığını hissediyorum. İçimdeki daha sert, daha acil bir şekilde itiyor ve kalçamdaki el beni tam doğru açıyla kaldırmaya başlıyor.

Ben hiçbir şeyi kontrol
edemem. Tek kontrol
onlarda.

İnanılmaz olduğu kadar çıldırtıcı da.

Beni siken adam beni başka bir sınıra doğru itmeye başlarken yeni bir ağız benimkini buluyor, beni açlıkla öpüyor. Tırnaklarım acı verici bir şekilde

kendi avuçlarımda, üçüncü orgazm beni paramparça ettiğinde kendimi uçup gitmekten alıkoymaya yetecek kadar ısırik sunuyor.

Üstümdeki beden şiddetle titriyor, çünkü seslerini benden çok daha iyi tutmayı başarıyorlar ve şu anki favorimin kim olduğu konusunda bana hiçbir ipucu vermemeye dikkat ediyorlar.

Beceriksizce içimden çıkarken nefes nefese kalıyorum, sanki o da şu anda benim kadar kemiksiz hissediyor.

"Yüz ifadeni görmek istiyorum," diye fısıldıyorum usulca. "Ben seninkini göremezken senin benimkini görmen adil değil."

Başka bir beden bacaklarımın arasında hareket ederken kimse bana cevap vermiyor ve tüm bunların ne kadar lezzetli bir şekilde yanlış olduğunu anladığımda içime kirli bir ürperti yayılıyor.

Onu kucaklamak ve tadını çıkarmak baş döndürücü bir duygu. Neredeyse bu andaki ifadelerini kaybetmeye değer.

Bir sonraki anda başka bir ağız benimki oluyor. Her zaman bana geldiklerini hissediyorum, ama asla beni terk ettiklerini hissetmiyorum. Ben fark edemeyecek kadar dalgınken beni öpmeyi bırakıyorlar.

Yeni adam güçlü bir şekilde içeri girdiğinde vücudum yataktan fırlıyor ve beni onun için açık tutuyorlar, vücudum hala son orgazmdan titremeye devam ederken bile onu almamı sağlıyorlar.

Kendini çekip beni tek bir sert hareketle karnıma doğru çevirmeden önce sadece üç kez sokuyor. İçimden bir homurtu çıkıyor ama sonra iki el tarafından havaya kaldırılıyorum.

Tekrar aşağı indiğimde tenim sıcak, inanılmaz bir tenle birleşiyor ve ağız benimkiyle kaynaşırken onlardan birinin üzerine biniyorum. Duygularımla o kadar sarhoşum ki beni öpen ağızları birbirinden ayırt edemiyorum bile.

Ben farkına varmadan ellerim arkamdan bağlanıyor ve altımdaki adam yukarı doğru iterek neredeyse çok kolay bir şekilde içime giriyor. Altımdaki adam dikkatimi dağıtmak için beni sikerken, arka tarafımda kaygan ve ıslak bir şey izleniyor.

Bu açıdan hisler farklı, özellikle de arkamda başka biri varken, yağlanmış parmaklarını kıcımlın yolunda gezdirirken. Arkamdaki kişi tek bir parmağını soktuğunda öpüşmeyi keserek nefes alıyorum.

Ona karşı daha sert hareket etmeye başladığımda, her birine daha fazla sahip olmak için çaresizce altımdakinden bir inilti geçiyor.

Çok daha geniş bir uç kıcıma bastırmaya başlamadan hemen önce eller kalçalarımı sıkıyor. Orada da kesinlikle bakire değilim, çünkü bakireler muhtemelen biri sikini kışlarına sokarken acının ısırmasını sevmezler.

"Sadece ikinizi hissediyorum," diyorum nefes nefese, yarı tutarsız bir ses tonuyla. "Diğer ikisi izliyor mu?"

Kulağıma bir ses gelirken eller önüme geliyor. "Evet," diye fısıldanıyor, o kadar yumuşak ki kimin sesi olduğunu ayırt edemiyorum.

Arkamdaki adam, altımdaki adamla aynı anda beni becermeye başlarken elini boğazıma doğru kaydırıyor. Güçlü hislere karşı kontrolsüzce titrerken, hareketlerin hepsi çok daha yoğun, içimde paketlenmiş hissediyor.

Tek bir birim olarak hareket ediyoruz, en büyük zevki alıyoruz, sanki bunu sayısız kez yapmışız gibi kolayca senkronize oluyoruz. Sanki bedenlerimiz zihinlerimizin unuttuklarını hatırlamış gibi, teknik olarak hepsi aynı bedenlerde olmasalar bile.

Beni incitmemek için çok hassas bir özen gösteriliyor ve bedenlerimiz baştan çıkarıcı, baş döndürücü bir konsantrasyonla seks ve pislik gibi kıvranıyor. Elleri daha da sabırsızlanıyor ve ben önce birini, sonra diğerini öpmeye devam ediyorum.

Jude ve Gage olduğundan neredeyse eminim. Sonra o eller sıkışıyor ve Kai olduğundan emin oluyorum. Kesinlikle Kai. Onu hissedebiliyorum.

Hayır. Altımda Ezeziel var. Öyle olmalı.

Tanrı aşkına, neden şu anda onları ayırt edemiyorum?

Dudaklarımdan bir inilti kopuyor ve her ikisinin de kalçaları daha hızlı hareket etmeye başlarken, arkamdaki beni öpmek için başımı geri çektiğinde yarı yolda yutuluyor.

Yapamam... Bu çok... Yapamam...

Bir sonraki anda paramparça oluyorum, şimdiye kadarki en güçlü orgazm o kadar çok çatırtı ve zihin uyuşturan coşkuyla içimde gürlüyor ki, yemin ederim yüzüyormuşum gibi hissediyorum.

Gerçekte, ikisi de daha çılgınca, acil hareketlerle içime girip çıkmaya devam ederken, altımdaki adamın kollarına yığılıyorum.

Aynı anda boşalıyorlar, ikisi de elleri üzerimde sıkışırken nefeslerini emiyorlar.

Arkamdaki ilk çıktığında ne kadar zamandır bu işi yaptığımızı gerçekten ve tam olarak anlayamayacak kadar sersemlemiştim. Tamamen dışarı çıktığında acı ve kayıp duygusuyla irkiliyorum.

Biri beni diğerinin üzerinden kaldırıyor ve amım artçı şoklardan sıkılırken, onu içeride tutmayı talep ederek sikini yavaşça içimden çıkarıyor.

Yavaşça yatağa yatırıldığımda ve biri göz bağımlıyı çözmeye başladığında duyduğum tek şey hışırtı.

"Dört kişi değildiniz, değil mi? Kai o birkaç pompayı yaptı ve bencil bir adam gibi yoluna devam ederek beni dördüncü deneyimimden mahrum mu bıraktı?" Titrek ama kesinlikle suçlayıcı bir nefesle soruyorum.

Gözbağı düşerken dört kahkaha sesi geliyor ve eğlenen Kai kaşlarını kaldırmış üzerimde geziniyor.

"Aslında bir denge olması gerektiğine karar verdik," diyor, dudaklarımı ısırarak için öne doğru eğilerek. "İfadelerimizi görmek istediniz. İçinizdeki ilk kişiyi tanımamanıza ihtiyacımız vardı. Bu yüzden dengeyi sağlamak için son sırayı ben alıyorum."

Şaşkınlığım üzerine çenemi yukarı kaldırıyor.

"İlk yerine sonuncuyu aldım. Artık kesinlikle içindeki ilk kişi olmadığımı biliyorsun, ama seni ilk kez deneyimlemenin tadını çıkaracağın tek kişi ben olacağım," diyor ve kendini bacaklarımın arasına doğru kaydırırken dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor.

Sıcaklık üzerimde çiçek açarken gülümsemem yayılıyor. Onların her şeyiyle kaplandım, aslında sonsuza dek işaretlendim.

Kalçamı kavlıyor ve çok sert, çok büyük sikini eline alıp bir kez okşamasını izlerken dudaklarımı yalıyor. Kızgın görünüyor, neredeyse rahatlama arzusuyla zonkluyor.

Jude yanımızdaki yatağa gelirken dudakları boğazımı okşuyor. Ezekeil'in ağzı göğüslerime gidiyor ve ben ikisini de kavrayıp Kai'nin kendini okşamasını izlerken onlara dokunuyorum.

Gage üstüme çıkıyor ve göğsümdeki sıcaklık yayılmaya devam ederken beni öpmek için eğiliyor.

Gage öpüşmeyi kesip arkasına yaslanırken Ezekeil kulağıma "Çok güzel," diye fısıldıyor, parmakları yanağımda geziniyor.

"Hera ya da Lilith'ten daha mı güzel?" Otomatik olarak soruyorum, neden sorduğumdan bile emin değilim.

Jude alaycı bir şekilde homurdanıyor ve ben duygularımı incitmeye başlıyorum, ta ki o "Karşılaştırılmazlar bile" diyene kadar.

Ona "Bu çok sevimsiz olsa da artık benim favorim sensin" dediğimde aptal bir kız sırtışı yayılıyor.

Kai, dikkatimi tekrar kendisine çekerken sırtarak Jude'a, "Sürdüğü sürece tadını çıkar," diyor.

Kai üzerime eğilip tam hizaya geldiğinde ve sikinin başını kaygan girişime sürttüğünde diğer dördü biraz geri çekiliyor.

Çenesi gerilirken gözlerini kapatıyor ve her özelliğini hafızama kaydediyorum. Dudaklarımı yalayarak ucunu içeri sokmasını izliyorum ve gözleri zar zor açılırken kasları geriliyor, yüzünde kukuletalı, seksi bir ifade beliriyor.

Yavaş yavaş santim santim içime giriyor, yüzündeki o rahatlama, zevk ve tarif edilemez sıcak sabır gittikçe artıyor.

Yarısına kadar girdiğinde, aniden sertçe itiyor ve kendini kabzasına kadar gömüyor. Ağzı açık kalırken gözleri yuvalarından fırlıyor ve seksi onay sesi bana doğru titreşiyor.

Başından beri olduğu kadar iyi hissettiriyor, ruhum onun yüzündeki açlık ve saf zevkle beslenirken kalbimin dördüncü parçası yerine oturuyor.

Ellerim saçlarına gidiyor, düşürmeye çalıştığında başını yukarıda tutuyor. Tüm bunları görmem gerek. İçime çekmek istiyorum.

Hiçbiri diğer kadınlarla birlikteyken onun kadar kendini kaybetmiş görünmüyordu. Kıskanç doğam bunu çok takdir ediyor.

"Hepiniz böyle mi görünüyordunuz?" Kai sanki tadını çıkarıyormuş gibi içimde kıpırdamadan dururken huşu içinde soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor Ezekiel yanıma yaklaşarak.

"Keşke en son gitmeyi akıl etseydim," diye inliyor Gage.

Kai işi yavaştan alıyor, beni hissetmekten zevk alıyor ve benim de onu hissetmekten zevk almama izin veriyor, geri çekilip zahmetsiz bir kolaylıkla içeri girerken, tam oturmasına rağmen, sahip olduğum her sinire neredeyse *çok* yoğun bir şekilde baskı yapıyor.

Onu ensesinden tutup aşağı çekiyorum, bu şekilde kaybolmuşken öpücüğünün tadına bakmak için sabırsızlanıyorum.

Dudakları dudaklarıma değdiği anda beni yutuyor, bir bacağıma kalçamdan kavrayıp yukarı kaldırırken beni öpüyor. Yeni tutuşunu kaldıraç olarak kullanıyor

geri çekip bana çarpmak için.

İrkilerek attığı bir çılgılık öpücüğü kesmeme neden olurken, ayağa kalkıyor ve ona doğru eğilmemi sağlayan bir ritim tutturuyor.

Kai, sanki bunu yüzlerce kez hayal etmiş ve bu andan çalabileceği her şeyi çalmak için bir görevdeymiş gibi beni ele geçirmeye başlarken ellerim beni yatağa sıkıştırıyor, beni yerimde sabitliyor.

Göz kapaklarım refleks olarak kapanmaya çalışıyor ama yüzündeki her ifadeyi izleyebilmek için onları zorla açıyorum.

Bana bakarken gözleri som altın renginde yanıyor, başka tarafa bakamıyor. Zevk verici derecede acı veren bir orgazm vücudumu kasıp kavurduğunda, gözlerimi kapatıyorum ve bedenime tek bir kişi için çok fazla zevk aldığımı hatırlatıyorum.

Bir el çenemi kavırıyor ve Jude yüzümü ona doğru çevirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"İzle, *comoara trădătoare*. Onu izle ki bize ne yaptığını bilesin," diyor Jude yüzümü Kai'yi görecektir şekilde geri çevirirken.

Tatlı bir ıstırap gibi, sanki zevk o kadar yoğun ki her zerresini boşaltmak için zorlanıyor. Sonra kalçaları son bir kez bana çarpıyor ve beni acıyla kavrarken tüm vücudu titriyor.

Nefes almaya çalışırken gözleri ağır ağır açılıyor, beni farklı ama yine de aynı görüyormuş gibi doğrudan bana bakıyor. Anlıyorum. Her biriyle ilgili her şey şimdi daha samimi geliyor.

Tembelliğim için beni ödüllendirircesine üzerime düşüyor, beni çok sert öpüyor.

Alt dudağını ağızıma alıp hafifçe ısırırken parmaklarım siyah saçlarına dolanıyor.

İnliyor ve tekrar titriyor, sanki başka bir raunda hazırmış gibi içimde hareket ediyor.

Kai'nin kalçaları hareket etmeye devam ederken bile Jude, "Şimdilik bu kadar yeter," diyor.

Onu daha sert öpüyorum, henüz gitmesini istemiyorum. Elleri saçlarıma doğru uçuyor, yavaşlayamıyormuş gibi itmeye başladığında saçlarımı kavırıyor, başka bir serbest bırakma hissetmek için çaresiz.

"Yeter dedim," diye ısırır Jude.

"Bırak onu. Hoşuna gidiyor," diyor Ezekiel yanımdan, Kai beni duramazmış gibi sikerken gözlerimi izlemek için hareket ediyor.

"Bizim verebileceğimiz kadarını alabilir," diyor Gage, geri çekilip sahneyi izlemek istercesine sırtarak.

Kai yine durgunlaşıyor, çoktan boşalıyor. O günkü orgazm sayım tamamlandı, bu yüzden sonunda bir tane daha orgazm olamadığım için kendimi kötü hissetmiyorum.

Kai'nin vücudu benimkinin üzerinde gevşiyor, beni tembelce, takdirle öpüyor, ağırlığı üzerime çöküyor.

Ezekiel, "Eğer onun iki sırası varsa, benimkinin daha sonra olması taraftarıyım," diye belirtiyor. "Benimkinden sonra," diyor Jude.

"Ya da benimkini," diyor Gage.

Kai bundan zevk alıyormuş gibi boynuma sırtıyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve kollarım onu kendime sarar gibi omuzlarına dolanıyor. "Bir sonraki favorim kim olursa olsun beni tekrar elde edecek. Şimdilik cinsel olarak doydu ama fiziksel olarak tamamen açım," diyorum dudaklarımı dudaklarımda gezdirerek.

Kai'nin yanağı.

Burada yatmaya devam edersem, tüm bu samimiyetin tadını çıkarırsam, aptalca bir şey geveleyeceğim. Erkeklerin bundan nefret ettiğini öğrendim.

Onlara hiçbir uyarıda bulunmadan, hayalet gibi hareket edip kendimi mutfağa ışınıyorum. Bir düğmeye basarak dağınıklıktan temizliğe geçtim ve yeni görevime başladım.

Hepsinin peşinden geldiğini duyduğumda sırtıyorum. Beş kişilik yemek yapmaya başladığımda kimin kollarının bana dolandığı ya da kimin yanağımı öptüğü umurumda bile değil.

Yalnız ve anonim varoluşuma başladığımdan beri ilk kez kendimi bütün hissediyorum.

Bölüm 16

"Şeytan'ın yedi çocuğunun gerektiğinde ya da dengesiz olduklarında karanlık etkilerini yaydıklarını söylüyor. Yedi ölümcül günahın hangisi olduğumu bir tahmin edin," diyorum kayıtsızca.

Ezekiel sanki bir ödül bekliyormuş gibi bana bakarak, "Gazap," diye seslendi.

"Retorik sorulara cevap vererek benim favorim olamazsın," diye hemen karşılık veriyorum.

Gözlerini deviriyor ve huysuzca bir şeyler mırıldanıyor ve ben de sıırıyorum çünkü sanırım Bay Savaş'ı utandırdım.

"Kökenler kitabını buldum," diyor Gage bir elinde burrito, diğer elinde eski, muhtemelen paha biçilmez bir kitapla mutfağa girerken.

İkisi bir arada çok tuhaf görünüyor.

Jude'a fırlatıyor, o da havada yakalıyor ve yanımdan okumaya başlıyor.

On burritomdan birini yerken ona "Yüksek sesle oku, ahmak," diyorum.

Açlıktan öldüğümü söylemiştim.

Kai homurdanıyor. Jude bana ters ters bakıyor.

Kirpiklerimi kırıştırırken sahte bir tatlılıkla "Lütfen," diye ekliyorum.

Gözlerini deviriyor, bana gerçekten vermek istemediği gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

Bazı şeyler asla değişmez.

Lake'e o gülümsemeyi verdi ama ben ondan bahsetmedim. Ev benim ölümüm yüzünden hâlâ darmadağınık durumda -ki bu oldukça güçlendirici bir durum- ama belli ki onun ihanetinin yaralarını daha yeni sarmaya başlamışlar.

Öldüğü ve Jude'un onu benim için öldürdüğü için mutluyum.

Bu tüm gülümsemelerden daha iyi. Ben Şeytan'ın kızıyım, bu yüzden böyle deli olmakta sorun yok.

Artık tüm sorunlarımın evrensel bahanesi bu. İyi tarafı da bu.

Jude nefesini üflüyor. "Dengeli bir pusulanın dört parçası olduğumuzu ve aslında metaforik ibrenin pusula sahibi için en çok ihtiyaç duyulan kişiye doğru kaydığını söylüyor."

"Sanırım bu benim," diyorum kaşlarımı çatarak. "Size bakiyemden bir parça verdikten sonra hepinizi bakiyem olmaya mı zorladım?"

Birdenbire kalan yedi burrito o kadar da cazip görünmüyor çünkü midem ekşimeye başlıyor.

"Sanmıyorum," diyor Jude dikkati dağılmış bir şekilde, gözleri bir sonraki sayfayı tararken, görünüşe göre sessizce ileriye okuyor.

Diğer üçü de ona "Yüksek sesle," diye çıkıştı.

"Tanrı aşkına, sen oku," diye homurdanıyor Jude, kitabı bana doğru iterek.

İstemediğim tabağımı geri iterek kitabı alıyorum, ilk sayfaya dönüyorum ve onun bıraktığı yerden okumaya başlıyorum.

"Lucifer'in dört hain ve tehlikeli gücü aralarında bölüştürmek için dört askere ihtiyacı vardı. Açgözlülük tarafından baştan çıkarılırsa dünyanın nihai ölümüne yol açabilecek güçler." Yüksek sesle okudum.

Bir sonraki sayfadaki sözcükler, sonunda İngilizceye yerleşmeden önce elli ya da daha fazla dil arasında hızla yer değiştiriyor.

"Açgözlülük onun safsızlıklarından biri olmadığından ve sıkıldığından, Apocalypse bu yükü onun üzerinden kaldırmaya karar verdi ve bu görevi kendisine verdi. Dünya büyüdüğü, dengesini bozmadan daha fazla güce ihtiyaç duymaya başladı ve bu kadar güçlü dört asker bu dengeyi zaman içinde sonsuza kadar sağlayabilirdi."

Kafam karışmış bir şekilde yukarı baktım. "Lamar'ın benim dengeli olduğumu ve siz dördünüzün olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Evet, tüm çocuklar - görünüşe göre sizin kadar iyi değiller ama yine de dengeli. Ancak yine de bu dengeyi korumak zorundalar. Daha fazla güce ihtiyaç duymak, karşı bir dengeye ihtiyaç duymak anlamına gelir" diyor Ezekiel. "Lilith'in lanetle birlikte bir hediye sunmasının nedeni de bu. Kabil'in de diğerleriyle birlikte kendi yöntemleri var. Bu, çok az bakımla güçlenmenin ve kendini dengelemenin bir yolunu bulduğunu söylüyor."

Daha fazla okumak istemediğim için kitabı elimden bırakıyorum ve Gage kitabı alıp içindekileri taramaya başlıyor.

"Bu yüzden seni çaldım ve bu dengeyi korumama yardımcı olman için seni bir şekilde kendime bağladım," diyorum sessizce.

Bu sabahki inanılmaz buluşma şimdi ucuzlamış gibi görünüyor. Ve yanlış. Genelde hoşlandığım yanlış şeyler için yeni evrensel mazeretim olsa bile.

"Hayır," diyor Gage, yüksek sesle okumaya başlarken sırtarak. "Apocalypse haremnde, erkek kardeşlerinden birinin öfke nöbetleri sırasında geri dönüştürülemeyecek ya da kız kardeşlerinden biri yeni sevgililer edinmeye karar verdiğinde çalınamayacak dört güçlü, şiddetle sadık erkek istiyordu."

"Yardımcı olmuyorum," diyorum gergin bir gülümsemeyele.

"Ama yeraltı dünyasının en hasarlı adamlarından dördünü seçti, deliliğin olmadığı bir zihnin içinde artık var olamayacaklardı," diye devam ediyor. "Dengeyi korumak için."

"Bu hiç mantıklı değil," diye belirttim.

"Zaten çok dengesizdiler. Başka bir deyişle, sen bu dengesizlik nedeniyle karşılıksız bir hediye verebildin. Bir şey feda etmesi gereken tek kişi sendin, çünkü onlar - biz - *zaten* çok fazla acı çekmiştik," diyor Gage sabırla.

"Hâlâ anlamıyorum ve bu beni aptal gibi hissettirmeye başladı," diyorum bir elimi saçlarımda gezdirirken iç çekerek.

Kai açıklamaya başlar. "Cehennemin bir sakini olduğunuzda, tövbe edemezsiniz. Sadece belirli bir miktarda kirliliği tutabilirsiniz - genellikle bu çok yüksek bir eşiktir. Ama bu kirlilikler ölçüyü aşarsa, delirmeye başlarsın. Tıpkı insanlar gibi, ama çok daha uçucu ve tehlikeli bir düzeyde."

"Bir kez delirmeye başladın mı, geri dönüşü yoktur," diye devam ediyor Jude kaşlarını çatarak. "En azından benim duyduğum kadarıyla. Bu yüzden dengeyi korumaya çalışırız. Eğer dengeyi korursanız, kendi içinizdeki dengeyi de korumuş olursunuz. Dengeyi dikkate almadan evrenin dengesini etkilemek sizi delirtir."

"Tamam..." Etrafımdakilere bakarak kelimeyi çıkarıyorum.

Gage okumaya devam ediyor. "Bu dört kişi dengesizdi, geri dönüştürülemedikleri zaman tutuldukları cehennemin kara kalbinden yara almışlardı."

Kai kendi yemeğini iterek inliyor. "Cehennemin kara kalbinde miydik?" diye soruyor kuşkuyla. "Oradan kimse çıkamaz."

"Cehennemin siyah kalbi mi?" Sınıfta soru sorar gibi p a r m a ğ ı m ı kaldırarak soruyorum.

Sanırım hiç derse katılmadım.

"Burası geri dönüştüremediklerini gönderdikleri bir yer. Delilik bunun olmasını engeller çünkü Lucifer'in yaratmak istediği deli bir canavar yoktur. Bu dengesizliğin onları bir daha geri dönüşüm yapmamaya zorlama ihtimali var.

ama bu seçenekten çekiniyor gibiler. Yani cehennemin kalbi, sonsuza kadar zincirlenmiş, yalnız ve unutulmuş olarak bırakıldığınız yerdir."

"Kulağa korkunç geliyor," diyorum tüylerim diken diken olurken.

"Cehennem kulağa davetkâr bir krallık gibi gelmemeli," diye hatırlatıyor Jude. "Kraliyet ailesinden ya da üst düzeyden değilseniz, aslında tam tersi. Bazıları ruhları yeni bir şekil alırken yüzyıllarını acımasızca parçalanarak geçiriyor. Sadece bu bile insanı farklı bir şekilde delirtebilir."

Gage okumaya devam ediyor, ben de bu sefer araya girmemeye çalışıyorum.

"Dörtlü histeriye kapılmış, yalnız bırakılmış ve tek sesin kendi çığlıkları ya da sadece ölmek isteyen ama ölemeyen ruhların çığlıkları olduğu karanlık odalara zincirlenmişti. Çünkü onlar artık ebediydi."

Kalın kalın yutkunuyor.

"Kabuslar," diyor Ezekiel sessizce.

"Onların geleceğe dair bir vizyon olduğunu düşündük, oysa aslında sadece geçmişin bir yankısıymış," diyor Kai inleyerek. "Zaten katlandığımız bir kaderi kovalıyorduk. Tüm bu paranoya boşuna."

"Ne?" diye soruyorum. Diye soruyorum ama Gage okumaya devam ederken beni görmezden geliyorlar.

"Apocalypse bulabildiği en hasarlı erkekleri buldu. Çaresizlik içinde bu rahatlamaya ihtiyacı olanları. Onları kurtarmanın tek yolu, bir şeyler ters giderse dünyayı parçalayacak ve dengeyi tamamen bozacak gücü onlara vermektir."

Ezekiel sırtarak, "Bu kulağa pek akıllıca gelmiyor," diyor ve bana bakıyor. "Kızmıştık."

"Görünüşe göre ben de öyleydim. Mesele şu ki, ödeme olarak sizi köle yaptım mı?" Gerçekten ne kadar korkunç biri olduğum konusunda ciddi endişeler duyarak sordum.

"Hayır," diyor Jude cevabı biliyormuş gibi. "Bu gerçekten bedava bir hediyeydi."

Ayrıca, bu çok kolay olurdu ve sen içten içe kolay olandan nefret edersin."

"O haklı," diyor Gage, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Onların bedensel yaralarını iyileştirdin. Onları zincirlerinden kurtardın. Ve gücü teker teker bedenlerine ittin. Sonra zihinleri ve bedenleri güçlenmeye devam ederken neredeyse bir asır boyunca onların üzerinde gezindin, onlara baktın. Delilik ortaya çıktığından beri ilk kez senin gözetiminde uyudular. Ve uykunun onlardan kaçtığı yüzyılları telafi ettiler. Sizin o versiyonunuz, sizin - ve sadece sizin - onlar ve *bizim* üzerimizdeki etkinizle büyülenmişti."

Ezekiel'in elleri belime dolanıyor, sanki içimdeki *huzurun* bir kısmını çekiyormuş gibi. Her şey ortadayken, huzuru benim sağlamam oldukça ironik.

"Dünyanın sonu dördünüze huzurlu rüyalar sunuyor. Ne kadar delirmiş olmanız gerektiğini merak etmeye başlıyorum," diyorum kuru bir ifadeyle.

Jude kulağıma doğru eğilirken dudakları seğiriyor. "Demek ki senden önce gerçekten çok kötüydük."

Bir ürpertiye bastırarak, esrarengiz bir şekilde sırttan Gage'e bakıyorum.

"Odalarında bir asır huzur içinde dinlendikten sonra, dört kişi uyandı ve tüm dünyayı yok etmeye hazırды, böylece sadece beş kişi kalacaklardı," diyor konuşarak.

"Tanrım, sizi psikopatlar," diyorum nefes nefese. "Şeytan'ın kızını bile korkuttunuz."

Gage kıkırdar ve eğlenmiş gibi kitabı Kai'ye uzatır. Kai genişçe sırıtıyor.

"Apocalypse her zaman kendini beğenmiş biri olarak başarısızlığı kabul etmeyi reddetti. Ayrıca, tam bir yüzyıl boyunca onları izledikten sonra dördüne o kadar bağlanmıştı ki, güçlerini boşaltıp cehennemin kara kalbine geri atması için onları Lucifer'e teslim etmeye dayanamadı."

Kai okumasına ara verip gözlerimle buluşuyor.

"Böylece dördüne de kutsal dengesinden bir parça verdi, onları kendilerinden kurtarmak için kendi dengesini bozdu," diye ekliyor bakışlarımı tutarak. "Kendini onlara bağladı, bu da onu bütünlükten uzaklaştırdı. Onların bağı zarar gördüğünde, o da iki kat daha fazla zarar gördü."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Önemsiz bir ölümlü adamı öldürmekten zevk aldım. Ayrıca arkamda ateşli bir iz bırakarak etrafımdaki dünyayı kontrolsüzce yaktım. Tüm bunların sebebi, ölümümün ardından birbirlerine olan bağlarının çok fazla zarar görmesiydi.

"Basitçe söylemek gerekirse, çok daha güçlü olan dengenizin parçalarından vazgeçtiniz ve kendi dengenizden çalarak istikrarımızı yeniden sağlamak için onu bizimkiyle aşıladınız," diyor Jude, bana farklı bir şekilde bakarken saçımın bir parçasını omzumdan uzaklaştırarak.

"Güç dördümüzü birbirine bağladı, deliliğin bir kısmını engellemeye yardımcı olacak şekilde bizi birleştirdi, ama senin sandığın gibi dengeyi yeniden kurmadı," diye devam ediyor Gage, bana biraz farklı bakarak. "Sende hiç

Sen bizimle ilgilenmeye başladığında bizim gerçekten ne kadar kurtarılamaz olduğumuzu anladın."

"Ve sen bizi kara kalpteki yerimize geri göndermeyi reddettin ve bunun yerine vermeye gücünün yetip yetmeyeceğini bile bilmediğin bir şeyi verdin. Ve hala ne yapacağı belli olmayan ve boş zamanlarında size zarar verebilecek dört adama, sizi terk ederek ve delilik sizi ele geçirdikten sonra kaçmayı başardığımız kadarı yaşamaya göndererek," diye devam ediyor Kai.

Bir içkiye ihtiyacım var.

"Kıyamet olduğum düşünülürse bu gerçekten çok tehlikeli," diyorum nefes nefese. "Dördünüzün de nankör olduğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden benim yaptığım böylesine inanılmaz bir fedakârlık için büyük bir minnettarlık duyduğunuz şüpheli."

Jude şaşkın bir kahkaha atarak başını sallıyor. Bunca yıl sonra dünya kül olmadığına göre minnettar olmalılar.

"Kendisine sık sık hitap ettiği şekliyle *Kıyamet*, bunu yaparken en bencilce ve özverili riski aldı. Korktuğu gibi ona ihanet etmek yerine, yatağına davet ettiği en sadık harem olduklarını kanıtladılar. Ve o da onların yüzyıllardır tattıkları ilk zevkti," diye devam ediyor Kai.

Gözleri tekrar üzerimde geziniyor, yüzümü ve vücudumu tarıyor.

"Anılarımız olmadan bile daha azına razı olmamız bir mucize," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Biraz daha uzun oturuyorum.

Hezekiel hareket eder ve kitabı alır, şimdi bizim için okur.

"Lucifer hazır olduklarını söylediğinde ona güvendi ve Apocalypse'in istediği koruma, güç, prestij ve diğer çeşitli şeyleri, yasaları çiğnediği ve onlara kendisinden parçalar verdiği için onları güvende tutmaya yardımcı olmak amacıyla onlara verdi. Lucifer artık onları asla öldüremezdi. Bunu yapamazdı. Eğer öldürürse, kızı onu kurtaramayacağı bir kadere maruz kalacaktı, çünkü çok fazla şey paylaşmıştı ve sadece o bunları geri alabilirdi."

"Sanırım bu, bunu yapamayacak kadar inatçı olduğum anlamına geliyor, çünkü hepinizin içinde hala benden bir parça var. Bu yüzden sizden çok uzun süre uzak kalamıyorum. Tam formdayken bile sınırlarım var gibi görünüyor. Ama hepimiz öldürüldüysek aynı parçayla nasıl yeniden doğdunuz?" Ezeziel'e bakarak soruyorum. "Yazıyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Bu sadece kökenleri. Gerisi, uygun dengeyi, gücün uygulanmasını ve diğer çeşitli şeyleri açıklamak için bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi denklem. Eğer denklemleri anlayabilseydim, güçlerimizi daha iyi anlayabilirdim."

"Peki, bizi ne öldürebilir? Açıkçası Şeytan'ın zehri beni gerçekten öldüremez. Peki ya sen?" diye sordum.

"Bunca zamandır cehennemden dışındaydık, güç takviyelerimizi falan alamıyorduk," diyor Jude nefes nefese. "Bu bizi o hayatta olduğumuzdan daha savunmasız hale getiriyor. O hayatta bizi öldürmek imkansız olurdu."

"Belli ki bu doğru değil," diye belirttim.

"Kenarlardaki bazı notlara göre, bizi cehennemde ancak Şeytan öldürebilirdi," diyor Ezeziel dalgın dalgın, hâlâ denklemleri inceleyerek.

Usulca peçetemle ağzımın kenarlarını siliyorum, sonra da hayalet gibi davranıp kıyafetlerimi giyiyorum. Şu anda çıplak olmaya gerek yok. Henüz ikinci raunda geçmeyeceğiz.

Hepsi ben yemek yaparken giydikleri eşofmanların içindeler. Aslında bu bizim çok evcil bir görüntümüz. Ya da en azından öyleydi.

"Neden belalı kıyafetlerini giyiyorsun?" Gage temkinli bir şekilde soruyor.

"Demek sonunda bu kıyafetin fena olduğunu kabul ediyorsun," diyorum ve silahların nasıl olduğunu görmek için bütünleşiyorum.

Jude kalçamdan bir bıçak alırken "Bunlar plastik," diyor, ardından onlardan hiç duymadığım kadar kaygısız bir kahkaha geliyor.

Hepsinin gülme şekli neredeyse dikkatimi dağıtıyor ve bana gülüyor olmalarını ve silahlarımı olduğum kadar gerçek yapma konusunda berbat olduğum gerçeğini umursamıyorum bile.

Ezeziel plastik bir ninja yıldızı fırlatırken kahkahalar atarak, "İyi ki denemelerde bunlara güvenmek zorunda kalmadık," diyor.

Duvaran sekiyor.

Bu onların kahkahalarını yeniler.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor, hepsi brunch masasının etrafında daha önce hiç görmediğim şekilde kıs kıs gülüyorlar - onları görünmeyen koruyucuları gibi takip ettiğim onca yıl boyunca -.

Bu kara bir kahkaha değil. Eğlendirici kahkahalar değil. Herkesin bir başka silahı kaldırıp espri yaparak devam ettirdiği şaşkın, gerçek, dayanıklı bir kahkaha.

"Bununla kr kabile üyelerinden birini bıakladığımızı hayal edebiliyor musun?" Gage, Ezeziel'i bıaklarken kıkırdamaları arasında kelimeleri güçlükle çıkararak soruyor.

Çarpma anında kırılır ve hepsini tekrar harekete geçirir.

Dördü arasındaki bu nadir, hiç tanık olmadığım anı bozmak istemeyerek her şeyi içime alıyorum.

İnsan gibi görünüyorlar. Sadece bu kısa an için.

Eski benin onlarla mümkün olduğunca çok ölümlü yaşamı istemesine şaşmamalı. Onları bu şekilde görmeme izin verdi. lmeselerdi ve deliliği tamamen kovmuş temizlenmiş ruhlarla geri dnselerdi şimdi nasıl olacaklarını hayal edebiliyorum.

"Her türlü ölümün olduğu bir ülkede sunduğunuz hediyeler bunlarken, elmaslar ve gösterişli hediyeler mi bekliyorsunuz?" Gage kendi histerisi içinde sorar.

"Doğum günün için sana cehennemın karnında ölüm bilmeceleriyle dolu canavarlar ve kr yamyamlardan oluşan bir kurs verdim. Berbat bir hediye vericisi olduğum gerçeği oldukça açık. Yan not, hiçbiriniz bana doğum günlerinizi söylemeye teşvik edilmemelisiniz."

Kahkaha ivmesi zaten şiddetli olduğu için, sonunda esprilerimden birine, esprimin glnmeyi hak ettiği şekilde gülüyorlar. Kelimenin tam anlamıyla sırtımı sıvazlıyorum.

"Peki, ciddi, şu anda neden böyle giyindin?" Kahkahaları azalırken Kai sorar.

"nk artık bizi kimin öldürdüğünü anladım, bu yüzden tarih tekerrür etmeden önce sorunu kökünden hallededeğim."

Devam eden kahkahalar bununla birlikte dağılıyor. Ezeziel bana doğru ilerliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Hayalete dönüşmeden ve yeraltı dünyasına iyice odaklanmadan önce omuz silkerek, "Bu, gidip şeytan'ı öldüreceğim anlamına geliyor tabii ki," diyorum.

Lamar

zerine.

Manella'da.

Lucifer'in kendisi hakkında.

"Kahretsin," diye bağılıyor Jude, sessizliği bozarak.

Gözlerimi açıp kendimi kesinlikle cehenneme gönderdiğimi gördüğümde içimde dört yönden karıncalanmalar hissediyorum.

Etrafımdaki dört kızgın bakışa bakarken, yanımda birkaç kaçak yolcu da getirdiğimi fark ediyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Onları hortumlayamam!

"Siz dördünüz burada olamazsınız," diye tıslayarak onları kendimden uzaklaştırıyorum.

Bileğime bir fiske vurup eve dönmelerini bekliyorum ama anlaşılan Şeytan'ın kızı tüm gücünü nasıl kullanacağını bilmiyor. Önemli değil. Öldürücü olanları nasıl kullanacağımı biliyorum.

Ben hayalet formunda kalırken Gage, "Ciddi olamazsın," diye homurdanıyor. "Aslında öyleyim. Sadece bir kitap bulmam gerekiyor. Koridorların sunduğu illüzyonlar sizi daireler çizerek yürümeye devam ettirir."

Cehennemin küçük ayrıntılarıyla dolu devasa kitaplığa doğru yürüyorum, eminim. Görünüşe göre cehennemi ziyaret ettiğimizde bizi bıraktığımız son noktaya getirdim.

İki kol beni hemen kavıyor ama ben hayaletleşip gözlerimi deviriyorum ve yılmadan yürümeye devam ediyorum.

"Lanet olası Şeytanı öldüremezsın," diye homurdanıyor Jude, önüme geçerek.

Yanımdan geçip uygun kitabı aramaya başlıyorum. Bir tanesi gözüme çarpıyor, çünkü *PACA* kelimesi kaybolmadan önce ciltte bir anlığına beliriyor.

"Sanırım yapabilirim. Ne de olsa, görünüşe göre dünyayı yok etme gücüne sahibim. Eminim Şeytan kendisi yapamadığı için beni bu amaçla yaratmıştır. Bu arada, eğer beni Şeytan yarattıysa, duruşmalardan önce bu tartışmayı yaptığımızda onun böyle bir şey yapamayacağı konusunda yanılmıştın."

"Daire çizerek konuşmayı kes. Kahretsin Paca, bunu yapma," diye çıkışıyor Kai, beni de tutmaya çalışarak.

"Ben hayaletim," diye hatırlatıyorum onlara. "İçinizden biri bir iyilik yapıp bunu benim için alabilir mi? Sanırım o benim."

Gage kitabı kapıyor ve sırtırken bir kaldıraç gibi havaya kaldırıyor. "Eğer istiyorsan, gel ve al."

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup ona etkilenmemiş bir bakış fırlatıyorum. "Eğer onu öldürmezsem, gelip bizi öldürecek," diye belirtiyorum.

"Bu hiç mantıklı değil. Eğer isteseydi bizi duruşmalarda öldürebilirdi.

."

"Beni de öldürebilmek için ortaya çıkmamı bekliyor," diyerek Ezekeil'in sözünü kesiyorum. "Mantıklı konuşmak gerekirse, eğer bizi öldürebilecek tek kişi oysa, o zaman bizi öldüren kişi de odur. Sebepleriyle fazla ilgilenmiyorum. Sadece ikinci kez başarılı olmadan ve tüm bu anıları da çalmadan önce onu durdurmak istiyorum."

Gage tereddüt ediyor, sanki kitabı bana karşı kullanmak yerine benim için açmayı düşünüyormuş gibi.

"Bu delilik. Onu öldürüp öldüremeyeceğini bile bilmiyorsun," diye bağılıyor Jude, bunun yalan olmasına izin vermeyi reddederek. Anlaşıldı. Görünüşe göre her zaman en son gelen o oluyor.

Gage hemen onun tarafına geçti.

Bir şeyler ne kadar değişirse, o kadar aynı kalır...

"Lamar, başkalarına mantıklı gelmese bile en iyi mantığın bende olduğunu söyledi," diye hatırlatıyorum onlara, omuzlarım geride ve başım dik bir şekilde.

Dört inanmaz bakış beni karşıladı.

"Yani şimdi Lamar'a senin argümanına uygun olduğu için mi güveniyoruz?" Kai bana kuru bir şekilde soruyor.

"Haksız değil. Dördünüz hariç her konuda inkar edilemeyecek kadar makulüm. Kalp orada biraz fazla karışıyor," diyorum dalgınca, arkamı dönüp kitaplarımı ararken. "Şeytan'ın ölmesi gerekiyor ve onu ya bugün öldüreceğim ya da siz uyuyana kadar bekleyip daha sonra dönüp öldüreceğim. Senin müdahalen şu anda beni sadece engelliyor."

"Lucifer'ı öldürebileceğini de nereden çıkardın?" Jude tersler. "*Kıyamet*'in Şeytan'dan daha güçlü olmadığını sana düşündüren nedir? kendisi mi?" Ben yayılım ateşi açtım.

Omzumun üzerinden onlara sırtıyorum ve hepsi bana ters ters bakıyor.

"En kötü ihtimalle, seviyemi yükseltmememe rağmen onu öldüremem ve o beni öldürmeden oradan kaçırım. Üst tarafa gelmeyecek ve biz de saldırıları engellemeye devam edeceğiz," diye devam ediyorum.

"Burada olduğunu biliyordum." Lamar'ın sesi odada bir şok etkisi yarattı. "Sanırım o da burada."

Hepimiz dönüp kapı aralığından ona bakıyoruz, yüzü cehennemin en kötüsü gerçek anlamda odasında durmuyormuş gibi aydınlanıyor. Tek başına. Onunla birlikte. Ölüp ölmeyeceği konusunda kararsız kaldıktan sonra.

Pek akıllı bir adam değil, değil mi?

Gülümsemesi kaybolur. "Oh, kahretsin. Hâlâ hatırlamıyorsun."

Gage ona suçlayıcı bir şekilde "Buradayız çünkü ona makul olduğunu söyledin" diyor.

"Doğru olduğundan emin olduğu tek şey bu," diye devam ediyor Jude, bana sorarsanız oldukça dramatik bir şekilde alaycı.

"Tamam," diyor Lamar, kafası karışmış görünüyor. "Makul olmasının nesi yanlış?"

Ezekiel ona ters ters bakarak, "Çünkü makul olarak, bizi Şeytan'ın öldürdüğünü varsaymak güvenli," diyor.

Lamar solgunlaşır. "Ah canım. Hiç de değil-"

"Geriye dönmeye zahmet etme," diyorum ve Gage'in hâlâ elinde tuttuğu günlüğe doğru elimle işaret ederek onun sözünü kesiyorum. "Aç onu ve bana Şeytan'ı nasıl bulacağımı söyle. Yoksa zaten biliyor musun?"

"Babanı nasıl bulacağımı biliyorum-"

"Vicdansız olduğum halde ona babam diyerek onu ya da beni insanlaştırmaya çalışmayın," diyerek Lamar'ın sözünü kesiyor ve ona üretilmiş benliğim hakkında edindiğim bilgileri hatırlatıyorum.

"Sende suçluluk ya da vicdan duygusu yok, bu yüzden pişmanlık duyduğunda bu gerçek, ikna olmamış, yürek burkan bir pişmanlıktır," diyerek bir an tereddüt etmeme neden oldu. "Ve bundan kesinlikle pişman olursun."

Gage beni ikna etmeye çalışır gibi, "Sen babanı öldürecek kadar güçlü değilsin ama o hepimizi öldürecek kadar güçlü," diyor. "Bunu iyice düşünelim."

"Üst tarafa gelemez. O kadarını biliyoruz. Ne kadar gecikirsek, deli kuklacıyı oynatırken bizi iplerinde o kadar uzun süre sallandırır," diyorum sinirli bir iç çekişle. "Öldürmeye karşı değilim ve mevcut sorunumuz için en mantıklı çözüm bu gibi görünüyor. Siz dördünüzü daha yeni yakaladım. En azından küçük bir mücadele vermeden ölmeye hazır değilim."

Lamar burun kemiğini sıkıyor.

"Onu makul olduğuna ikna ettiğini unutma," diye homurdanan Ezekiel, Lamar'ın inlemesine neden oldu.

"Eski Paca çok makuldü, ama aynı zamanda çok bilgiliydi ve bilgi kırıntılarıyla hareket etmiyordu," diye yakındı sonunda ve bana dönmeden önce Ezekiel'e ters ters baktı. "Günlüklerini okumalısın."

"Babasının kızı olduğumu falan mı söylüyorlar? Cehennemdeyiz. O şeytan. Manipülasyon ve hileler beklerim. Kelimelere inanmayacağım çünkü

Cehennemden aldığımız bir kitabın bir sayfasındalar."

"Dürüst olmak gerekirse günlüklerde ne yazdığını bilmiyorum. Onları kutsadın, böylece sadece senin kanın kelimeleri ortaya çıkaracaktı," diye cevaplıyor Lamar.

"Günlüklerimi mi okuyacaktın?" Bir oktav daha yüksek sesle soruyorum. "Onlar özeldir!"

"Onunla başka biri ilgileniyor. Ne kadar yorucu olabileceğini unutmuşum," diye inliyor.

"Lucifer çocuğunun acı çekmesine neden olacağı için ölmemizi istemediyse, ölümlerimizden onun sorumlu olduğundan şüpheliyim," diyor Jude, köken günlüğünü okuyarak.

"Bu en başından beri böyleydi ve dördünüzü gerçekten güzelce baharatladığımdan bu yana çok fazla yüzyıl geçti. Ben robotik bir silah olmak için yaratıldım. Ya dünyayı havaya uçurmayı hiç istemediğime karar verdimsem ve o da beni öldürüp yerime geçtiyse, çünkü garip boşluk kuralına rağmen teknik olarak zaten yedi çocuk olmasına rağmen yedi değil altı çocuk olması gerekiyorsa?"

Herkes sanki bu hiç akıllarından geçmemiş gibi bakışlarını aralarında gezdiriyor.

"Oh Tanrı aşkına-"

"Gerçekten mi, Lamar? Tanrı aşkına? Bu tamamen uygun mu?" Ciddi bir şekilde soruyorum.

İnliyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor.

"Ne giyiyorsun böyle?" diye soruyor başını sallarken.

"Kıç tekmeleyen, belalı kıyafetlerim. Kıç tekmelerken ve isim alırken deri zıbınları bu kadar moda yaptığı için Kedikadın'ı suçla. Beni Lucifer'i görmeye götür, tüm günlüklerimi al, sonra da yolumuza devam edelim."

O beni inceliyor, ben de onu inceliyorum.

"Bir uzlaşmaya ne dersin?" Kai bana ters ters bakarak ısırdı. "Hafızan yerindeymiş gibi davran ve Lucifer'la konuş. Olanlar hakkındaki gerçeği öğrenmesi için onu manipüle eden sen olacaksın."

"Peki ya onu oracıkta öldürürse?" Ezeziel, Kai'nin göğsünü iterek tersliyor.

Ezeziel'e, omzunu sıvazlayarak ve tüm öfke seslerini duymazdan gelerek, "Yani muhtemelen ölmemizi isteyen o olduğunu kabul ediyorsun," diyorum.

"Lamar, onları eve gönder. Artık babamı görmek istiyorum," diyorum ona sırtıtarak.

"Lamar, sakın-"

Jude'un sözleri, dördü birdenbire odada kaybolunca kesiliyor.

"Ş u anda mezarlıktalar," diyor Lamar, çenesi titrerken gözlerini açarak.

Başımı eğiyorum, dudaklarımda yavaş bir sırıtma oluşuyor. "Az önce sana bir emir verdim ve sen de tamamen itaat ettin."

Çenesi daha çok gıcırıyor ve benim gülümsemem daha da artıyor.

"Nazikçe ifade edilmiş bir rica yerine gerçek bir emir gibi," diye geveliyorum. Yine de hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerini bana dikiyor.

"Benim için dans et," diyorum aynı otoriter ses tonuyla.

Hemen harekete geçer ve Lamar nehri dans edip küfürler savururken odanın içinde garip bir müzik çalmaya başlar.

"Bu aşağılayıcı ve onur kırıcı," diye homurdanıyor. "O

zaman yapmayı bırak," diyorum daha da büyük bir

sırıtişla. O ve müzik aynı anda duruyor.

"Bir dahaki sefere soru sorduğumda, belki de ben sana yaptırmadan önce cevaplamalısın," diyorum yaklaşırken.

Bana incinmiş bir bakış attı. "Sana göz kulak olmama her zaman hayranlık duydun ve diğerleri gibi bana yerimi hatırlatmayı hiçbir zaman görev edinmedin. Sen benim arkadaşım olmadan ve ben de senin sevgilin ya da ailen olmayan tek arkadaşın olmadan önce onların yaptığı gibi."

Hortumlamadan önce Gage'in elinden düşen günlüğümü almak için hareket ediyorum. Açıyorum ve elime bakmadan önce aşağıya bakıyorum.

Sadece doğru düşünce parmağımın ucunun açılmasına ve bir damla kanın sayfalara dökülmesine neden oluyor.

Nefesim titreyerek kesiliyor, çünkü bunu nasıl yapacağımı nasıl bildiğime dair hiçbir fikrim yok.

Gözlerim dergiye kayıyor, İngilizce olmasını bekliyorum ama değil. Garip bir şekilde.

"Bu hangi dil?" diye sordum.

Şöyle bir bakıyor, inceliyor. "Romence," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle, sonra kelimeleri bana çevirerek okumaya başlıyor. "Savaş her zaman ilk senin yanında olacak kişidir, çünkü en çok senin gibi düşünür. Ancak bunu onun zayıf ya da tatlı olduğu anlamına getirmeyin. Bunun için sizi cezalandıracaktır. Ne olursa olsun, onun sürekli savunuculuğu seni bu şekilde hissetmekten alıkoyacaktır.

Sayıca azlar." Kaşlarını çatarak bana yüksek sesle okuyor. "Sanki bunu kendi kendine yazmışsın gibi."

Dudaklarım gerildi ve sırtım tutuldu. Ölmeyi beklemiyorsam neden kendime yazayım ki?

"Bir sonraki satır Mısır dilinde," diyor bana. "Eski Mısırca," diye devam ediyor hiyeroglifleri göstererek. "Ölüm onun zıttıdır, sizi tüm gerçekleri dinlemeye zorlayarak akıl sağlığınızın son kırıntısına kadar zorlar. O olmadan çok aceleci olursunuz."

Bir sonraki satırı işaret ediyor.

"Bu Rusça ve ben paslanmışım, bu yüzden bana tahammül edin," diyor ve okumaya başlıyor. "Fetih asla beklediğiniz gibi olmaz. Ayrıca ona en çok ihtiyaç duyduğunuz anda en iyi savaşçınızdır. Sizi boğazlamak istediğinde bile arkanızda savaşacaktır. Onun öngörülemez bir değişken olmasına ihtiyacınız var."

Bakışlarını bana çeviriyor ama okumaya başlamadan önce bir sonraki dilin ne olduğunu söyleme zahmetine girmiyor.

"Kıtlık en sağlam danışmanınız olacak, ama muhtemelen sizden çok Ölüm'ün yanında yer alacak, çünkü sizi en çok o kızdırmayı seviyor. Beşiniz arasında gizliden gizliye en acımasızca koruyucu olan odur."

Sonraki kelimeler anlamsız gibi görünüyor.

"Bu, kişisel notlarınız için kendi uydurduğunuz dil. Eğer bunu kendinize yazdıysanız, döndüğünüzde anılarınızın yok olacağından haberiniz yoktu."

"Ama bunu yazmadan önce öleceğimi düşünmüştüm ve açıkça geri dönmeyi planlamıştım," diyorum sessizce.

"Bu benim için kesinlikle yeni bir haber," diyor boğazını temizlerken. "Sonsuza dek gittiğini sanıyordum. Ama yine de her zaman paranoyak biriydin, bu yüzden bunun sadece bir önlem olması mümkün."

"Eğer anılarımı hatırlayacağımı düşünseydim, bunu neden yazayım ki?"

Omuz silkiyor. "Belki anıların yokluğunu planladın ama bilgini kaybetmeyi beklemiyordun. Bilginize göz diktiniz."

Şimdi doksanlar, filmler, güncel olaylar hakkında çok şey biliyorum... ve başka pek bir şey değil. Çok güzel.

Günlüğü kapatıyorum ve ona bakıyorum. "Babamı nasıl bulabilirim? Bu sefer bana cevap ver."

Bu onun üzgün, tekmelenmiş köpek yavrusu gözleriyle takip ettiği bir komut. "Yürürken bir bütün olarak kalırsınız. Kanın seni her neyse ona yönlendirecek.

görmek istediğiniz yer."

Sesi acınası geliyor. Omzunu okşuyorum.

"Eğer ben insanlara hükmedebiliyorsam, eminim Lucifer da edebilir. İsyanlar nasıl mümkün olabilir ki?"

"Sadıklara komuta etmek zor değil. Asıl sıkıcı olan sadakatsizlere komuta etmektir," dedi, hâlâ sinirli bir şekilde.

"Suçluluk hissetmediğimi unutuyorsun, bu yüzden sana güvenmediğim ya da nedenlerini sorguladığım için kendimi suçlu hissettirmeye çalışmayı bırakabilirsin," diyorum acı tatlı bir gülümsemeyle.

Dönerek dışarı çıkıyorum, koridorda bütün bir biçimde ilerliyorum. Koridorlar önümde değişiyor, kayıyor, hareket ediyor ve bir hayalet olarak göremeyeceğim yeni bir geçit yaratıyor.

Bu işi daha da zorlaştırıyor. Phantom beni daha güvende tutuyor.

"Suçluluk aslında ikinci nesil bir saflıktır, safsızlıklardan evlat edinilen çok az sayıdaki saflıktan biridir," diye arkamdan seslenerek beni arkamı dönecek kadar şaşırttı.

Genellikle rastgele bir yola saparım ve huzur içinde kasıla kasıla uzaklaşırken ağızları açık bırakırım.

"İkisine de ait değil ve eğer terazi daha saf zamanlara geri dönerse, tekrar elden ele dolaşacak," diyor elinde dergilerimden bir başkasıyla yaklaşırken.

"Suçluluk duygusu, yaptığı iyilikler nedeniyle zamanın saflığı olarak kabul edilir. Kişiyi bilincine kulak vermeye zorlar. Suçluluk duygusu onları tövbe etmeye, koşulsuz sevmeye, ihtiyacı olan birinin yanında olmaya ve korumaya zorlar. Suçluluk duygusu birçok kez özgür iradeyi etkilemekle suçlanmıştır ve günümüzde de en büyük tartışmalardan biri olmaya devam etmektedir. Ancak suçluluğu gerçekten ortadan kaldırmanın bir yolu yok, bu yüzden bazı şeyleri dengelemek zorundalar."

"Sanırım sonunda benden daha rastgele birini buldum," diyorum ona dürüstçe.

Şimdi saçmalayan birinin bu tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

"Ama sen vicdanı ve suçu olmayan bir varlıksın," diye devam ediyor, sabırla bana doğru ilerliyor ve sonunda birkaç adım ötemde duruyor.

"Seni sevebilecek ve diğerini asla kıskanmayacak dört erkek, tam olarak dört erkek aramak için yıllarını harcadın. Dört erkek, hiçbir şeye benzemeyen bir bağ kurabilecekti.

o zamandan beri. Onu bulana kadar aradınız, çünkü diğer tüm çocukların aksine siz sabırlıydınız. Onları bulana kadar tüm sorumluluklarından bencilce kaçtın, çünkü dünyanın onlara ihtiyacı olduğunu biliyordun ve onların senin olmasını istiyordun. Ve onları oldukları gibi yaratabilecek tek kişi sensin."

Kaşlarım çatılıyor, çünkü neden aynı anda hem kıcımlı öpüp hem de beni aşağıladığından emin değilim.

"Sen böyle olmak için tasarlanmış bencil bir varlıksın. Sanki buna hakkın varmış gibi bencilce hayattan bir şeyler talep ediyorsun. Denge yasalarını bencilce çiğniyorsun ve başka hiç kimsenin ölüm cezası almadan bunu yapmasına izin verilmemesine rağmen, teraziyi eşitlemek için bir şeyleri değiştirebileceğine dair kendi kendine akıl yürütüyorsun." Bunu söylerken sırtıyor ama nedenini bilmiyorum.

"Çünkü sağladığınız denge sayesinde sizi gerçekten öldüremeyeceklerini bencilce biliyorsunuz. Bu yüzden boş sonuçlara aldırmandan istediğinizi yapıyorsunuz" diye devam ediyor.

"Değerli dengeyi gerçekten bozmuyorsam bu kulağa çok makul geliyor," diye belirtme ihtiyacı hissediyorum. "Ama biri beni öldürdü. Muhtemelen Şeytan."

Sanki bu onun için tanıdık bir şeymiş gibi geniş geniş sırtıyor. Hikâyenin kendi versiyonunu gözüme soktukten sonra ben de mantığa işaret ediyorum.

"Gerçekten de öyle. Bu yüzden *onlar -kızanlar-* asla fark etmiş gibi yapmazlar. Dengeyi bozmadan bunu nasıl yaptığınıza dair *hiçbir* fikrim *yok*. Akla gelebilecek her türlü yasaya karşı geliyor ve bunun işe yaraması için kaderinin nasıl oluştuğu beni endişelendiriyor. Ama sen her zaman zeki ve bencil olmayan biriydin. Sen Lucifer'in favorisisin."

Bu *babasının kızı* şeyini gerçekten zorlamaya çalışıyor.

"Sana teşekkür mü etsem yoksa tokat mı atsam bilemiyorum," diyorum ona, onun rastlantısallığından kaçmadan önce yapmam gereken eylem planı konusunda gerçekten kafam karışmış bir halde. Yakalıyor olabilir.

"Vicdanınız, empatiniz ve suçluluk duygunuz yoktu ama mantığınız vardı. Açgözlülüğünüz yoktu, bu yüzden muhakeme yetenekleriniz sizi haklı bir provokasyon olmadan aşırı miktarda güç uygulamaktan alıkoydu."

"Yani kızgın olduğum için patlamaya gitmeyecek miyim?" Soruyorum, içtenlikle ilgileniyorum.

Beni kızdırmanın kolay olmadığını öğrendim. Olaylar beni daha çok eğlendiriyor ya da dehşete düşürüyor. Pek kızgın bir insan değilim. Kıskanç mı? Evet. Kızgın mısın? Hayır.

Genelde.

Ama yine de...

Sırıtişı tekrar yayılır. "Kesinlikle hayır. Tüm bunlarla anlatmak istediğim şey, senin çok sevmiş olman ve imkânsızı başarmış olman."

Bir adım daha yaklaşıyor, günlüğümü elime tutuşturuyor ama ben tutarken bile onu bırakmıyor. Konuşurken gözleri benimkilerde sabit kalıyor.

"Sen bencilce özverilisin. Bu da demek oluyor ki tüm bunları başlatmanın bir sebebi var. Ve çocukları bulmaya hazırlandın ama anılarına ya da en azından engin bilgine sahip olmayı bekledin. O günlüklerde, eminim ihtiyacın olan her şeyi bulacaksın. İzin verdiğinde yardım edeceğim. Sadece senin verebileceğin o sevgiyi hissetmeyi özledim," diyor, son kısmı biraz sessiz çıkıyor.

Günlüğü bırakır ve bir adım geri çekilir.

"*İşte bu* yüzden hayatına tekrar girmeyi hak edeceğim. Bu büyüklükte bir sevgi *sadece* senden gelir. Herkes ne derse desin, *işte bu* yüzden babanın gözdesisin. Çünkü nasıl olmazsın ki?"

Gözlerim sebepsiz yere sulanırken boğazını temizliyor ve bir adım geri çekiliyor.

"Gerekirse babanı öldür, Paca. Ama başarırısan büyük bir hata yapmış olursun."

Yürümeye başladı, ben de önüne geçmek için atıldım.

"Toprak dokunuşlarımın altında kavruluyordu. Onlardan çok uzakta olduğum için miydi, yoksa aralarındaki bağ zayıf olduğu için miydi?"

"Titrek mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir sesle.

"Birlikte değillerdi ve görünüşe göre son ölümünden bu yana çok kavga etmişler. Şiddetli fiziksel acı içindeydim ve-"

"Sen Kıyamet'sin. Üst tarafta, dengeniz zarar gördüğünde, çok güçlü ve yıkıcı doğanız üzerindeki kontrolünüz de zarar görür. Eğer aranızdaki bağ *ciddi şekilde* zarar görürse, evet, bunun sonuçlarına katlanırsınız ve bedelini dünya öder."

Harika. Yani kazara da olsa patlayabilirim. O koca bir yalancı.

Bu çok boktan bir şey olurdu - sırf dengesiz olduğum için dünyayı kazara yok etmek. İnsanları öldürmenin cehennem canavarlarını öldürmekten daha kolay olduğunu fark ettim.

"Bana dilimi nasıl çözeceğimi söyleyebilir misin?" İçimden geçenleri onunla paylaşmadan devam ediyorum.

"Senin gibi düşünen tek kişi sensin, Paca. Bilmek istediğın şey her neyse, onu bulacaksın. Sadece bunu zamanında yapmaya çalış."

Yanağımı okşadı ve uzaklaştı. Ne için zamanında?

"Şu anda kendilerinden olmayan biri tarafından dokunulmaktan nefret ediyorum," diye sesleniyorum arkasından.

"Biliyorum," diyor arkasını dönmeden. Dick.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Dönüp koridorlarda hızla ilerlerken, göğsümde çarpan acımasız ve tamamen iğrenç kalp atışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Rol yapma konusunda gerçekten iyi olmak zorundayım.

Ve manipüle etmekte daha da iyiler.

Manipülasyon benim için bir kirlilik değil, bu yüzden Şeytan'ı alt etme konusunda tek başımayım. Harika.

Ya da ölürüm. Her zaman ölebilirim.

Bunun berbat bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Tam olarak neden Şeytan'a karşı koyabileceğimi düşünüyorum? Kibrimle bu kadar kibirli miyim?

Bir resim gördüğümde geri dönmeye ve daha hazır olana kadar görevimden vazgeçmeye başlıyorum. İkizler İkizleri aynı görüntünün iki parçasına bölünmüştü.

İkisi de öğretmenlerinin kafasını yemiş gibi sırtırken gözlerinde karanlık bir pırıltı var. Her ikisinin de kalçasında bir tüfek, gururla duruyorlar.

Gitmem gerektiği halde altındaki levhayı okudum.

William "Devil Anse" Hatfield ve Randolph "Ole Ran'I" McCoy

Kayıplar - önemsiz

Tarihsel etki - bugüne kadarki en efsanevi kan davası

İnanılır gibi değil.

Bu, Şeytan'ın çocuklarının başarılarını buzdolabına asması gibi bir şey.

Diğer tuhaf şöhretler salonu resimlerine dikkat etmeden yoluma devam ediyorum. Benim resmimin olmadığını fark ediyorum ama belli ki duvara layık hayatlar yaşamışım.

Ne de olsa Lamar benim Cleo-patra olduğumu söylemişti.

Rotamı tekrar değiştiriyorum, sonunda dönüp koridorda diğer yöne doğru ilerliyorum, kararlı adımlarla hızlıca yürüyorum. Dünyayı kazara yok etmemek hemen hemen her şeyin önüne geçiyor.

Belki de ölümüm böyle bir şeyi önlemek için değildi diye düşünmeden edemiyorum. Resimlerim neden düştü? Neden cehennemde adım anılmıyor? Ya *ben* kötü adamsam? Bu açıkça mantıklı olurdu.

Tüm cevaplar cehennemdeyken, cevapların olmadığı bir evde cevapları aramaya devam edemeyiz. Ne kadar hazırlanırsak hazırlanalım, bundan sonra olacaklara gerçekten hazır olmak için yeterli bilgiye sahip değiliz.

Ertelemeyi ve kaçınılmaz olanı geciktirmeyi bırakmanın zamanı geldi.

Önümdeki duvar aniden yok oluyor, geçen sefer Lamar'la buraya geldiğimde yaptığımın aksine.

Önümde tanımadığım bir oda var. Kocaman, süslü bir yatak odası ve çocukların benim için evde yaptıklarından bile daha büyük bir yatak.

Etrafımda dönüp duruyorum, etrafımı tanımaya çalışıyorum ve buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum, ama soğuk terler dökmeye başlayınca duruyorum.

Sanki bütün gün beni bekliyormuş gibi duvara yaslanmış olan Lucifer'den başkası değil.

Bana sırtıyor, bakışlarında karanlık, ölümcül bir ifade var. "Merhaba, Paca. Ben de seni bekliyordum."

Kuzuların Sessizliği aklıma geliyor. Darth Vader ile birlikte. Korkutucu bir kombinasyon.

"Bu hiç de ürkütücü değil," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Boğazımı temizleyerek, sanki dehşete kapılmamışım gibi ona bakıyorum. Bunun önemli bir şey olmadığını düşünerek ne kadar da korkusuz bir aptalmışım.

Geçmişte onun karşısında altıma işemeden durdum. Ancak ben tam formundayken çok daha korkutucu oluyor.

"Buraya seni öldürmeye geldim," diyorum ona, gerçekten Kıyamet'*mişim* gibi davranmaya başlarken karanlık bir gülümsemeyle.

"Öyle mi?" diye soruyor, dudakları gülümseyerek kıvrılıyor, sanki bu onu çarpık bir şekilde memnun ediyormuş gibi.

Deli.

Belki de benden o kadar korkmuyordur, bu da onu öldüremeyeceğim anlamına geliyordur. Lanet olsun.

"Ama dün geceki film gecesi sağ olsun, farklı bir yol izlemeye karar verdim," diyorum ona, tırnaklarıma büyüleyici bir şeymiş gibi bakarken, gizliden gizliye temkinli bir bakışla onu izliyorum.

"Peki sevgili kızım, bu ne olabilir?" Kafamı kaldırdığımda hâlâ sırtıyordu.

Sabit bir sesle ve kendi ürpertici gülümsememle cevap veriyorum:
"Şeytanla bir anlaşma yapmaya geldim."

2. kitabın sonu

3. Kitap bitti ve çok da geride kalmayacak! Yazardan bir not ve Karanlık Taraf Serisi'ndeki güncellemeleri takip edebileceğiniz yerler için devam edin.
<3

Yazardan:

Umarım şimdiye kadar aldığınız cevaplar, eğer erken anladıysanız, umduğunuz şeylerdir. Ya da değilse umarım iyi bir sürpriz olmuştur.

Serinin bitmesine iki kitap kaldı, sırada *İki Krallık var*. Evet, kitaplar bir geri sayım gibi adlandırılmış. Tiyatral ve dramatik hissettim, tıpkı kafasını ziyaret etmeyi sevdiğim anti-kahraman Paca gibi.

Güncellemeleri almak için pek çok yer mevcut, ancak facebook gruplarımda çok takıldığım için genellikle ilk öğrenen benim. <3

Beni nerede bulabilirsin?

[Benim Facebook'um](#)

[Özel Kitap Kulübü](#) (Çok yetişkin bir grup. Drama yok. Yargılama yok. Ve grup dışından hiç kimse neyi beğendiğinizi, neyi paylaştığınızı veya neye yorum yaptığınızı göremez).

[Teaser/Kitap Grubum](#) (Burada yalnızca ben gönderi paylaşabilirim ve ayarlarınız doğru olduğu sürece paylaştığımda sizi bilgilendirir).

[Instagram'im](#) (@cmowensauthor)

[Twitter'im](#) (@cmowensauthor)

www.cmowensbooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.